

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ

عَنْ سَبِيلِهِ ذَلِكُمْ وَصِيكُم بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

... إِنَّ أَصْدَقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ وَأَحْسَنَ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ ...

RABBİMİZ! BİZİ DOSDOĞRU YOLA İLET!

Aziz Kardeşlerim!

Bir gün Peygamberimiz (s.a.s), düz bir çizgi çizerek “İşte bu, Allah’ın dosdoğru yoludur.” buyurdu. Ardından bu çizginin sağından ve solundan başka çizgiler çizdi ve “**Bunlar da, dosdoğru yolun haricindeki yollardır. Bu yolların her birinin başında ona çağıran bir şeytan vardır.**” şeklinde açıklamada bulundu. Sonra da şu âyeti kerimeyi okudu¹: “**Şüphesiz bu benim dosdoğru yolumdur. Buna uyun. Başka yollara sapmayın. Onlar sizi Allah’ın yolundan uzaklaştırır. İşte günahahtan korunmanız için Allah size böyle öğüt verdi.**”²

Kardeşlerim!

Rabbimizin dosdoğru yolu olan ve dualarımızdan hiç eksik etmediğimiz sırât-ı müstakimi, Efendiler Efendisi bizlere böyle takdim ediyordu. Bu yolun yolcusu olmanın, şeksiz şüphesiz mümin olmayı, Allah ve Peygamberinin mesajlarını her daim sadakat ve teslimiyetle dikkate almayı gerektirdiğini bildiriyordu. Efendimiz, hiçbir eğrilik ve sapkınlığın bulunmadığı bu yola koyulan yolcunun, dünya ve ahirette huzur ve mutluluğa ulaşacağını vurguluyordu. Farklı yolların ise insanı sadece sırât-ı müstakimden değil, aynı zamanda Rabbinin rızasından, Resûlullah’ın izinden, yaratılış amacından, dahası tüm insani erdemlerden uzaklaştıracağını haber veriyordu.

Kıymetli Kardeşlerim!

Sırât-ı müstakim, Kur’an’ın yoludur. Peygamberlerin yoludur. Allah’a verdikleri sözden bir an olsun ayrılmayan, sadakatle sembolleşen sıddıkların yoludur. Sırât-ı müstakim, şühedanın, salih amel işleyenlerin, ilahi lütuf ve nimetlere talip olanların yoludur. Bu yol, “**Sözlerin en doğrusu Allah’ın Kitabıdır. Rehberliğin en güzeli Muhammed’in rehberliğidir.**”³ hadisini hayatında değişmez ilke olarak kabul edenlerin yoludur. Sırât-ı müstakim dışındaki yollar ise şeytanın davet ettiği yollardır. Bu yollar, gayr-ı meşru arzu ve isteklerin, hırsların, kin ve düşmalığın, fitne ve fesadın, ayrılık ve gayrılığın, bencilliğin adreslerine uzanan yollardır.

Kardeşlerim!

Sırât-ı müstakimde sadece bir olan Allah’a kulluk vardır. Hayatı O’nun emir ve yasaklarına göre tanzim

etmek vardır. Allah Resulünü sevmek ve ona gönülden tabi olmak vardır. Onun gibi dosdoğru, emin ve yüce bir ahlak üzere oluş vardır.

Sırât-ı müstakimde, hayır ve güzelliklere anahtar, şerre kilit oluş vardır. Sırât-ı müstakimde insanı itibarsızlaştırmak değil, yüceltmek; öldürmek değil, yaşatmak vardır. Sırât-ı müstakimde ötekileştirmek değil, biz olmak; parçalanıp yok olmak değil, bir ve beraber olmak vardır. Farklı renkleri, farklı dilleri Yüce Yaratanın bir ayeti olarak telakki etmek vardır. Sırât-ı müstakimde yalan, hile ve türlü desiseler değil; dürüstlük, erdem ve istikamet üzere olmak vardır. Sırât-ı müstakimde şiddet, zulüm, terör değil; şefkat, merhamet ve adalet vardır. Bâtıl ve beyhude davaların peşinde savrulmak değil, hak ve hakikate tâbi olmak vardır.

Kardeşlerim!

Çağımızda bütün bu anlamları ifade eden sırât-ı müstakimden uzaklaşıldığı için, dünyada ve gönül coğrafyamızda korku, acı, gözyaşı, huzursuzluk kol geziyor. Sırât-ı müstakimden uzaklaşıldığı için bugün semamız nice merhametsizliklere, arzımız nice vicdansızlıklara şahitlik ediyor. Sırât-ı müstakimden uzaklaşıldığı içindir ki; dünyada milyonlarca insan evinden, barkından, yurdundan kaçıyor, açlık ve sefaletten hayatını kaybediyor. Sırât-ı müstakimden uzaklaşıldığı içindir ki; bugün ayrılık-gayrılık ve tefrikaya düşülüyor; kardeşlik, muhabbet, adalet, hak ve hakikat çağrıları cılız ve karşılıksız kalıyor. Öyle ki, mezheplere, meşreplere, dillere, ırklara, coğrafyalara mensubiyet, kimilerince İslâm’a ve ümmete mensubiyetin önüne geçiriliyor. Allah’ın insana lütfettiği saygınlık, haysiyet ve dokunulmazlık, dünyanın pek çok yerinde gün be gün çiğneniyor.

Kardeşlerim!

Unutmayalım ki; kurtuluşumuz, huzur ve mutluluğumuz Rabbimizin bizlere Kitabı ve Peygamberi aracılığıyla öğretmiş olduğu sırât-ı müstakiminde, dosdoğru yolda sapmadan, yılmadan yürümekle mümkündür. Efendimiz (s.a.s)’in eşsiz örnekliğinden ayrılmamak ve onun bize öğrettiği yüce değerlere sınıksız sarılmakla mümkündür.

Hutbemi her gün namazlarımızda okuduğumuz, Rabbimize teslimiyet ve niyazımızı dile getirdiğimiz Fâtiha suresindeki şu âyet mealleriyle bitirmek istiyorum: “**Rabbimiz! Ancak sana kulluk eder ve yalnız senden yardım dileriz. Bizi dosdoğru yola ilet. Nimet verdiklerinin yoluna; gazaba uğramışların ve sapmışların yolunu değil!**”⁴

¹ En’âm, 6/153.

² Dârimî, Mukaddime, 23.

³ Nesâî, Salâtu’l-ideyn, 22.

⁴ Fâtiha, 1/5-7.

EDEP VE HAYÂ

Cumanız mübarek olsun Aziz Kardeşlerim!

Peygamber Efendimiz (s.a.s) bir gün ashâbına,

اسْتَحْيُوا مِنَ اللَّهِ حَقَّ الْحَيَاءِ...

“Allah’tan hakkıyla hayâ ediniz!” buyurdu.

Ashab,

فَسْتَحْيِي مِنَ اللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ

“Yâ Resûlallah! Biz zaten Allah’tan hayâ ediyoruz, elhamdülillah!” şeklinde karşılık verdi. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem, sözlerine şöyle devam etti. **“Hayâ, sadece sizin anladığınız manada değildir. Allah’tan hakkıyla hayâ etmek, bütün organları her türlü günah ve haramdan korumaktır. Dünyanın geçici nimetlerine aldanmamaktır. Ölümü ve ölümden sonraki hayata asla unutmamaktır.”**¹

Kardeşlerim!

Rabbimizin insanın fitratında var ettiği duygulardan biri de edep ve hayâdır. Edep ve hayâ, Efendimizin de işaret ettiği gibi yaratılış hikmet ve gayesine uygun, insana yaraşır bir hayat sürme çabasıdır. Edep ve hayâ, insanın nefsinin terbiye etmesi, kendini ve haddini bilmesidir.²

Ruhunu Kerim Kitabımızın mana sofrasından besleyen müminler, kâmil insan olma yolunun edep ve hayâdan geçtiğini bilirler. Müminin söz ve davranışları edeple değer bulur. Edeple yapılan tövbe makbul olur. Dua ve ibadetler, edeple eda edilirse Allah’a yükselir ve sahibini yüceltir.

Aziz Müminler!

Edep ve hayâyı kuşanan kalpte ancak hayır ve güzellik bulunur. Edebi şiar edinmiş bir zihinden ancak faydalı düşünceler sadır olur. Edeple konuşan bir dilden ancak hayırlı ve hoş sözler dökülür. Böyle bir dil, kendini ilgilendirmeyen boş sözlerden, dedikodu, yalan, iftira gibi mümine yakışmayan konuşmalardan uzak durur.

Edep ve hayâ ile nazar eden göz, kendi ayıbını aramaktan başkalarının kusur ve noksanını göremez. **“Söyle müminlere, gözlerini muhafaza etsinler.”**³ âyetinin terbiyesinden geçen göz, mahremiyet sınırlarını ihlal edemez. Edep ve hayâ perdesine bürünen kulak, Rabbimizin hoşnut olmadığı her türlü söze kapalıdır. Edep ve hayânın tadına varan gönül, kin, haset, kibir, nefret gibi her türlü nefsani duygunun esaretinden kurtulur.

Değerli Kardeşlerim!

İnsan her yaşta, her çağda ve her konumda edep ve hayâya muhtaçtır. Edep, bizim medeniyetimizde üstün bir ahlâkî meziyet olarak değer görmüştür. Ancak bugün büyük oranda insanlık, bir edep ve hayâ mahrumiyeti, bir ahlak çöküntüsü yaşamaktadır. Günümüz dünyasında ahlâkî değerler giderek yozlaşmaktadır. Öyle ki, önceleri edep ve hayâ sahibi olanlar övülür, değerli görülürken, şimdilerde edepli davranmak ve hayâlı olmak bir eksiklik, bir zayıflık gibi algılanmaktadır. Edebe aykırı sözler sarf etmek ve ahlâk dışı davranışları alenî olarak işlemek ise ne acıdır ki kimilerince cesaretin, özgüvenin ve özgürlüğün göstergesi kabul edilmektedir.

Nice zihinler, gönüller ve bedenler edep ve hayâ ile yücelmek yerine edepsizliğin girdabında boğulmaktadır. Fıtratı zedeleyen, ahlakı zayıflatın, hayâ perdesini yırtan araçlar her geçen gün artmaktadır. İnsanlık, nicelerinin ar damarlarının çatlayışını üzüntü ve ibretle izlemektedir. Kimi sosyal medya ortamları, ekranlar, sayfalar her gün hataya teşvik eden, günahı tatlı gösteren, kötüye ve şiddete müsaade eden kareler yayınlamaktadır. Çocuklar istismar malzemesi hâline getirilmekte; kadınlar, cinsel meta olarak görülmektedir. Dün harama karşı edeple öne eğilen başlar, hürmetle çevrilen gözler bugün sınır tanımaz bir biçimde harama yönelebilmektedir.

Kardeşlerim!

Bütün bunların temelinde erdem ve ahlak üzerine bina edilmeyen bir hayat anlayışının var olduğu aşikârdır. Edep ve hayâ yoksunluğu, insanın değer bakımından yoksullaşmasının bir ifadesidir. Edepsizlik, değersizliktir. İnsanın fitratında var olan edebi, hayâyı kaybetmek, kişiyi “en şerefli varlık” olmaktan çıkararak değersizleştirir. Peygamberimiz, hayâ ve edebin, imanın bir tezahürü olduğunu, bu meziyetlerden kendini mahrum edenlerin ise hüsrana sürükleneceklerini haber vermektedir.⁴

Kardeşlerim!

Geliniz! Edep ve hayânın eşsiz bir hazine olduğunu bir kez daha hatırlayalım. İşe önce kendi ayıplarımızı görüp düzeltmekle başlayalım. Zamanın ve mekânın hakkımızda şahitlik yapacağı hesap günü gelmeden önce kendimizi hesaba çekelim. Mümin olmanın hakkını verebilmek için gayret gösterelim. Her hal ve hareketimizde Resûl-i Ekrem (s.a.s) Efendimizin ahlak ve edebini örnek alalım.

Hutbemizi, müminin nişanı olan edebe dair şu veciz ifadelerle bitirmek istiyorum:

Edeb bir tâc imiş nûr-i Hudâ’dan,
Giy o tâci emin ol her belâdan.

¹ Tirmizî, Sıfatü’l-kıyâme, 24.

² İsrâ, 17/37.

³ Nûr, 24/30-31.

⁴ Tirmizî, Birr ve Sıla, 65.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُغْنِيَنَّ الدِّينَ ظَلْمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّ السَّعِيدَ لَمَنْ جُنِبَ الْفِتْنَةَ وَلَمْ يَبْتُلْ فَصَبَرَ فَوَاهَا.

İMTİHANIN ADI: FİTNE

Aziz Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: “Sizden sadece zulmedenlerle sınırlı kalmayacak fitneden sakının. Ve bilin ki, Allah’ın cezası oldukça şiddetlidir.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s) şöyle buyurmaktadır: “Şüphesiz bahtiyar kimse, fitnelerden uzak kalandır. Bir musibete uğradığında sabredendir. Yazıklar olsun fitneye sebebiyet verenlere ve destek olanlara!”²

Aziz Müminler!

Kerim Kitabımızda farklı anlamlarda kullanılan fitne kelimesi aynı zamanda “imtihan” anlamına gelir. Kimi zaman canımızla imtihan oluruz. Kimi zaman sahip olduğumuz ve nice emeklerle biriktirdiğimiz malımız ve mülkümüzle imtihan oluruz. Kimi zaman göz aydınlığı evladımızla imtihan oluruz. Kimi zaman yüzümüzü güldüren bir sevincin adıdır imtihan. Kimi zaman başımıza gelen bir musibettir imtihan.

Kardeşlerim!

Kimi zaman da imtihanımız, türlü huzursuzluklara, karışıklıklara sebep olan fitne karşısındaki tutumumuzdur. Yüce Rabbimiz, fitnenin öldürmekten daha kötü, daha korkunç olduğunu belirtir. Peki fitne neden bir insanı öldürmekten daha kötü ve korkunç olarak takdim ediliyor bizlere? Çünkü fitne, kin ve husumete sebep olur. Kardeşliğimizi ve birliğimizi sarsar, gücümüzü zayıflatır. Fert ve toplumların güne ve yarına dair umudunu yerle bir eder.

Fitne, insanların onurlarını, şeref ve haysiyetlerini zedeler. Fitneyle iştigal etmek zihni kirletir, gönlü kirletir, dili kirletir. Fesat peşinde koşan ve insanları birbirine düşürmek için çalışanlar, sadece şeytanın amacını kolaylaştırırlar. Benliğindeki fitne duygusu, kişinin yalnız kendisini değil, aynı zamanda toplumu ve hatta insanlık ailesini tarumar eder. İşte bu nedenledir ki, Yüce Rabbimiz ve Peygamber Efendimiz, fitneyi değil, ıslahı; çatışmayı değil, kaynaşmayı esas almamız hususunda bizleri sıkça uyarır. Kerim Kitabımız, fitne çıkararak huzursuzluk ve kargaşaya neden olanların ahirette ağır bir cezaya çarptırılacaklarını bildirir.³

Kardeşlerim!

Tarih, fitnenin sebep olduğu nice yıkımlara, nice kıyımlara, nice karanlık dönemlere şahit olmuştur. Geçmişte yaşanan kavgaların, savaşların, katliamların birçoğunun temelinde fitne vardır. Biz de geçmişte türlü fitnelere maruz kaldık, türlü fitnelerle imtihan edildik.

Bugün de ülke olarak, millet olarak en ağır imtihanlardan geçiyoruz. Birlik beraberliğimize kast eden ve bizi birbirimize düşürmek isteyenlerce fitne ateşi her geçen gün bütün şiddetiyle körükleniyor. Pek çok kardeşimiz ve masum insan, fitnenin sebep olduğu hain saldırılarla, vicdan ve insafını kaybetmişlerin sınır tanımayan vahşetleriyle can veriyor. Cehaletten kaynaklanan taassupla, birtakım mihrakların yönlendirmesiyle her türlü şiddet ve cinayeti meşru gören bir anlayış, kalbimize bir hançer gibi günden güne saplanıyor.

Diğer yandan hiçbir ahlaki değer ve sınır tanımaksızın ortaya atılan ve aslı astarı olmayan ithamlarla diller kirleniyor, zihinler ve gönüller bulandırılıyor. Fitne ve huzursuzluklara sebep olunuyor. Görsel ve sosyal medyada asılsız söz ve töhmetlerle nice masum insanın onur ve haysiyeti, izzet ve şerefi ölçsüzce dile dolanıyor. Oysa en büyük fitnelerden biri, bir insanın onur ve haysiyetine kast etmek değil midir? En büyük zulümlerden biri, dili zehirli bir ok haline getirerek nazargâh-ı ilahî olan kalpleri yaralamak değil midir?

Kardeşlerim!

Bizler, geçmişten günümüze her zorluğu, her imtihanı Rabbimizin emirlerine, Peygamberimizin öğütlerine riayet ederek geçtik. Fitne, fesat, kaos ve desiseleri basiretle, ferasetle hep birlikte aştık. Gönülleri bir, hüznün ve kederleri bir, gayeleri bir kardeşler olduk. Öyleyse geliniz, bugün de millet olarak bizi kuşatan, yarınlarımızı tehdit eden fitne ve güçlükleri aşabilmek için rahmet, adalet, hak ve hakikat dini İslam’a sımsıkı sarılalım. Hep birlikte fitne ateşini söndürmenin yollarını arayalım. Bizi birbirimize düşürmeye yönelik tuzak ve komplolara, içimizden ve dışımızdan beslenen fitne uzantılarına karşı uyanık olalım. Farklıklarımızı bir eksiklik, ayrılık ve çatışma nedeni değil, bir zenginlik vesilesi olarak görelim. Kardeşliğimizi, birlik ve beraberliğimizi her türlü aidiyet ve çıkarın üstünde tutalım. Önyargılardan sıyrılarak birbirimizin izzet, onur ve haysiyetini saygın, muhterem ve mükerrem görelim. Allah’a, Peygambere, ahlaki değerlere gönül vermiş müminler olarak fitne ve fesadın değil, ıslahın öncüsü olalım. Boş, asılsız, aslına vakıf olmadığımız, fitneye sebep olan dedikodu ve töhmetin peşinde koşarak ömrümüzü ve zamanımızı israf etmeyelim. Elimizle, dilimizle, hâsılı bütün bir bedenimizle bir gün mutlaka hesaba çekileceğimizi unutmayalım.

Hutbemi şu dua ile bitirmek istiyorum:

Ya Rabbi! Fitnenin esiri olmuş zihin ve gönle sahip olmaktan sana sığınırız. Dillerimizi fitne ateşini tetiklemekten, gönüllerimizi, gözlerimizi, kulaklarımızı hak ve hakikate karşı kör ve sağır kesilmekten muhafaza eyle! Bize kudret ver; haysiyetin ayaklar altına alınmasına müsaade etmeyelim. Bize gayret ver; aramıza öfke, kin ve nefret tohumları ekmek isteyenlere fırsat vermeyelim. Bize vahdet ver; bir olalım, birlik olalım.

Rabbimiz! Milletimizi ve İslam âlemini her türlü fitne ve musibetten muhafaza eyle! Bizleri tevhit üzere sabit kıl!

¹ Enfâl, 8/25.

² Ebû Dâvûd, Fiten ve Melâhim, 2.

³ Bürûc, 85/10.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧٠﴾

يُضْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ...

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

لَا يَسْتَقِيمُ إِيْمَانُ عَبْدٍ حَتَّى يَسْتَقِيمَ قَلْبُهُ وَلَا يَسْتَقِيمَ قَلْبُهُ

حَتَّى يَسْتَقِيمَ لِسَانُهُ...

SÖZ AHLAKI

Aziz Müminler!

Bir gün Peygamberimiz (s.a.s)’e sahabeden biri, “Kurtuluşun yolu nedir?” şeklinde bir soru sordu. Efendimiz, bu soru vesilesiyle tüm müminlere kurtuluşa ve huzura giden yola dair şu önemli tavsiyede bulundu: **“Diline sahip ol! Fitneye bulaşma! Günahların için pişmanlıkla gözyaşı dök!”**¹

Hutbemin başında okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyurmuştur: **“Kulun kalbi doğru olmadıkça imanı doğru olmaz. Sözü doğru olmadıkça da kalbi doğru olmaz.”**²

Kardeşlerim!

Söz, Yüce Rabbimizin kelimelerinin bir yansımasıdır. Âlem, O’nun “Ol” sözüyle var olmuştur. Âdem (a.s.), O’nun bir sözüyle yaratılmış ve insan, dünya serüvenine sözle başlamıştır. Rabbimiz, kelâm sıfatının bir tezahürü olarak insanlara vahiy göndermiştir. Kerim Kitabımız Kur’an, okunan bir söz olarak Efendimiz (s.a.s)’e vahyedilmiştir. İnsanoğlu, zihin ve gönül dünyasındakileri hep sözle ifade etmiştir. Dil, aklın da kalbin de tercümanı olmuştur.

Kardeşlerim!

İslam medeniyeti ahlak, hikmet, irfan, hak ve hakikati izhar eden bir söz medeniyetidir. Sözde öncelikle doğruluğun, sadakatın bulunması gerekir. Söz, hak ve hakikate tercüman olmalıdır. Yalanla, iftirayla zihinler, gönüller, diller kirletilmemelidir. Doğru olmayan sözlerle fesat ve huzursuzluğa sebebiyet verilmemelidir. Emanet olan ömür sermayesi ve hızla akıp giden zaman, faydasız, beyhude sözlerle israf edilmemelidir. Bu hususta Efendimizin **“Ya hayır söyleyin, ya susun!”**³ uyarısı her daim şiarımız olmalıdır.

Allah katında sözün değeri, hakkı ve hakikati ne kadar yansıttığı ile ölçülür. Çünkü söz, özün aynasıdır ve sadece insanın davranışını değil, aynı zamanda kişiliğini, hatta âkıbetini belirlemektedir. Bu gerçeği Yüce Rabbimiz, şu âyet-i kerime ile haber vermiştir: **“Ey iman edenler! Allah’a karşı gelmekten sakının ve doğru söz söyleyin ki Allah sizin işlerinizi düzeltsin ve günahlarınızı bağışlasın.”**⁴

Kıymetli Kardeşlerim!

Sözde aranan diğer bir özellik ahlaktır, nezahettir. Sözün bir ahlakı, bir âdabı vardır. Mümin, konuşmasıyla zarafet ve nezaketini yansıtmalıdır. Onun kelâmı, güzel ve hoş olmalı, insanın gönlüne akmalıdır. Ancak, gönle akabilmesi için söz, samimiyetle, gönülden söylenmelidir. Efendimiz (s.a.s), insanları etkilemek için yapmacık sözler söyleyenleri, ağzını eğip bükerek gösteriş amacıyla söz sarf edenleri Allah’ın sevmediğini haber verir.⁵ Müminin insanlara lânet okuyan, kaba, çirkin, kötü sözlerle hakaret eden biri olamayacağını vurgular.⁶ Sadaka diye tanımladığı güzel sözün, kişiyi cehennem ateşine karşı koruyan bir kalkan olduğunu bildirir.⁷

Kardeşlerim!

Ne acıdır ki günümüzde büyük ölçüde sözün değeri düşmüş, imaj yüceltilmiş, görüntü ve görsellik öne çıkarılmıştır. Çoğu zaman söz söyleme sorumluluğu göz ardı edilir olmuştur. Sorumsuzca, sonu düşünülmeden söylenen sözlerle nice olumsuzluklara, huzursuzluklara, buhranlara neden olunmaktadır. Sosyal medya başta olmak üzere kimi yayın organlarında gündeme getirilen asılsız sözlerle kitleler etki altına alınmakta ve algılar yanlış yönlendirilmektedir. Hiçbir ahlakî değer tanımaksızın, insanların kişilik hak ve onurları hedef alınmakta ve insafsızca zedelenebilmektedir. Daha da ötesi kimilerince zaman zaman hiçbir insanî değer gözetilmeksizin türlü iftira ve karalama kampanyalarıyla din ve dini müesseseler itibarsızlaştırmaya çalışılmaktadır. Gayri ahlakî ve gayri vicdanî bu tür çabalar, mümin gönülleri derinden yaralamaktadır. Bu asılsız sözlerin, araştırılıp teyit edilmeden dillere dolanması ise ne vahim bir durumdur. Unutulmamalıdır ki bu tür sözleri ortaya atanlar kadar, araştırma gereği duymadan onlara itibar edenler de sorumluluk ve vebal sahibidir.

Kardeşlerim!

Bugün, insan olarak, Müslüman olarak hepimize düşen görev, imajın ve görselliğin görüntüsüne kendimizi kaptırmamaktır. Manayı maddeye, bâkî olanı fâniye, hakikati yalana esir etmemektir. Söz ahlakı ve sorumluluk bilinciyle hareket ederek her daim hak ve hakikatin peşinden gitmektir. İnsanî ilişkilerimizde empati, saygı, nezaket ve anlayışı kendimize şiar edinmektir. Her bir sözümüzün, her bir işimizin kıyamet günü hesabının sorulacağını unutmamaktır.

Hutbemizi Yunus Emre’nin şu anlamlı beyitiyle bitirmek istiyorum:

Söz ola kese savaşı, söz ola kestire başı,
Söz ola ağulu aşı, bal ile yağ ede bir söz.

¹ Tirmizî, Zühd, 60.

² İbn Hanbel, III, 199.

³ Buhârî, Edeb, 31.

⁴ Ahzâb, 33/70-71.

⁵ Tirmizî, Edeb, 72.

⁶ Tirmizî, Birr ve sıla, 48.

⁷ Buhârî, Cihad, 128, Buhârî, Edeb, 34.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى

يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّ لِلَّهِ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ اسْمًا، مِائَةً إِلَّا وَاحِدًا، مَنْ أَحْصَاهَا دَخَلَ الْجَنَّةَ.

EN GÜZEL İSİMLER O'NUNDUR

Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: **“O, yaratan, yoktan var eden, şekil veren Allah’tır. Güzel isimler O’nundur. Göklerdeki ve yerdeki her şey O’nu tesbih eder. O, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“Allah’ın doksan dokuz ismi vardır. Kim bu isimleri öğrenip gereğiyle amel ederse cennete girer.”**²

Kıymetli Kardeşlerim!

Hepimizin müminler olarak Yüce Rabbimize karşı görev ve sorumluluklarımız vardır. Bunların başında O’nu tanımak, O’na inanmak, O’nun varlığını ve birliğini kabul etmek, bir an olsun O’nu akıldan çıkarmamak gelir. Verdiği nimetlere karşı şükürün bir tezahürü olan ibadetlerle O’na yakınlaşmaya vesileler aramak gelir.

Yüce Rabbimiz, kendisinin pek çok güzel isminin olduğunu bildirmiş ve bu isimlerle kendisine dua etmemizi istemiştir. ³ Kerim Kitabımızın pek çok âyetinde bu isimlerle kendisini bize tanıtmıştır. Efendimiz (s.a.s) de Yüce Allah’ın doksan dokuz ismi olduğunu bildirmiş ve bunları tek tek saymıştır.

Kardeşlerim!

Bir mümin için asıl olan, sadece Allah’ın isimlerini ezberleyip okumak değildir. Bu isimlerin anlamlarını öğrenmek ve bu isimlerle Allah’a duada bulunmaktır. Asıl olan, bu ilâhî sıfat ve isimlerin öğrettiği anlamlarla hayatı mâmur etmektir.

Yüce Rabbimiz, Rahman’dır, Rahim’dır. Çok bağışlayan, çok esirgeyendir. Dünyada bütün canlılara, bütün insanlara, ahirette ise müminlere karşı merhametlidir. O halde, mümin, nefesine uyup haddi aşmış bile olsa, Allah’ın engin rahmetinden umudunu kesmemelidir. Allah’ın, kendisine ortak

koşulması dışında bütün günahları bağışladığını bilmelidir.⁴ Son nefese kadar tövbe kapısının açık olduğunu ve imtihanın sürdüğünü asla unutmamalıdır. Allah’ın sonsuz merhametini uman mümin, öncelikle kendisine şefkat ve merhameti şiar edinmelidir. Gönlünü kin, nefret, husumet, zulüm gibi kötülöklere esir etmemelidir.

Allah Sabûr’dur, sonsuz sabır sahibidir. Her şeye gücü yettiği halde, kendisine karşı haddi aşanları, nankörlük ve türlü saygısızlık yapanları cezalandırmakta acele etmez. Mümin de Cenâb-ı Hakk’ın Sabûr isminden nasibini alarak sabrı kuşanmalıdır. Türlü sıkıntı ve musibetler karşısında O’na sığınmalı ve O’na güvenip dayanmalıdır.

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, Rezzak’tır. İsteyene istediğini verendir. Sonsuz cömertlik sahibidir. Mümin, “Ey ruhumun ve bedenimin gıdasını yaratıp veren Rezzâk!” dediği zaman bilir ve inanır ki, Allah onun rızıkına kefildir. Bu rızık vakti gelince kişiyi bulur, bunun kendisine ulaşmasını hiçbir kuvvet engelleyemez. Yeter ki mümin, üzerine düşen sorumluluğu yerine getirsin.

Allah Refîk’tir, Halîm’dır. Nezaketi, kolaylığı, lütuf ve ihsanı sever. Öyleyse mümin de hilm sahibi olmalıdır. Nezaketi, sevgi ve saygıyı elden bırakmamalıdır. Cömertliği kendine şiar edinmelidir.

Kardeşlerim!

Rabbimiz, her daim bizimledir. Bizi, yalnız, yarımsız, desteksiz, sahipsiz bırakmaz. Bize bizden daha yakındır. Gerçekten görmek için bakarsak, her doğrunun, her kemâlin, her cemâlin yanı başında O’nun eserini buluruz. O’nun dosta karşı dostumuz, külfete karşı yardımcımız olduğunu fark ederiz. Bize gösterdiği bu ilgi ve sevgiyi karşılıksız bırakmak, Gerçek Dost’a karşı büyük bir hak bilmezlik ve nankörlük olmaz mı?

Hutbemizi Rabbimizin, kendisini bize tanıttığı şu kutsi hadis ile bitirmek istiyorum: **“Kulum beni zikrederken onunla beraberim. O beni kendi başına zikrederse, ben de onu kendim zikrederim. O beni bir topluluk içinde anarsa, ben onu o topluluktan daha hayırlı bir topluluk içinde anarım.”**⁵

¹ Haşr, 59/24.

² Buhârî, Şürût, 18.

³ A’râf, 7/180.

⁴ Zümer, 39/53.

⁵ Buhârî, Tevhid, 15.

وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِنِّمِ وَالْعُدْوَانِ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ :

... وَاللَّهُ فِي عَوْنِ الْعَبْدِ مَا كَانَ الْعَبْدُ فِي عَوْنِ أَخِيهِ ...

ŞİMDİ YARALARI SARMA ZAMANI!

Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “İyilik ve Allah’a karşı gelmekten sakınma hususunda yardımlaşın. Günah ve düşmanlıkta yardımlaşmayın.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Kişi, kardeşine yardım ettiği sürece Allah da ona yardım eder...”²

Aziz Müminler!

Dünya üzerinde birbirini alevlendiren nice çatışma ve savaşın yaşandığı ağır bir dönemden geçmekteyiz. İslam coğrafyasının farklı köşelerinde insanlığın utancı niteliğinde kara günler yaşanıyor. Masum Müslümanlar dayanılmaz acılar yaşıyor. Akan kan bir türlü dinmiyor. Çevremiz bir ateş çemberi ile sarılmışken, Türkmen, Arap ve Kürt binlerce kardeşimiz, barış umuduyla ülkemize sığınıyor.

Diğer taraftan ülkemiz de zor zamanlardan geçiyor. Birliğimizi sınavan, bütünlüğümüzü hedef alan hain eller, vatanımızın bir köşesinde şiddeti tırmandırıyor. Onlarca kahraman evladımız şehit düştü. Cığerler dağlanıyor, ailelerin boynu bükülüyor.

Bugün varlığımızı seferber ederek yıkılanları yeniden inşa etmek, yorulana can, boğulana nefes, kimsesize kimse olmak, kardeşliğimizi bir daha hatırlamak durumundayız. Şimdi gözlerin ferisi, dillerin duası, yüreklerin cesareti olma zamanıdır. Şimdi yaraları sarma zamanıdır.

Kardeşlerim!

Öncelikle vatanımızın güvenliğini canları pahasına sağlayan aziz şehitlerimize Allah’tan rahmet diliyor, onları en derin minnet ve şükranla yâd ediyorum. Yüce Rabbimiz onları rahmet ve mağfireti ile huzuruna kabul buyursun. Mekanları cennet olsun.

Şehitlerimizin ailelerine bir defa daha başsağlığı diliyorum. Şehitlerini en yüce makamlarda ağırlayan Rabbimiz, onlara sabır ve metanet ihsan etsin. Yüreklerindeki yangını söndürsün, gözyaşlarını dindirsin.

Kardeşlerim!

Şimdi milletçe şehitlerimize olan vefa borcumuzu ödeme zamanıdır. Şimdi şehit ailelerinin yaralarını sarma zamanıdır. Onların evlatları biz olalım, ellerini biz öpelim, hallerini biz soralım, dualarımızı onların dualarına katalım. Şehit eşlerinin maddi ve manevi ihtiyaçlarında yanlarında olalım. Şehitlerimizin bize emaneti olan çocuklarını bağrımıza basalım. Şehit, Rabbine

kavuşmuştur, nimetlerle ikrama ermiş, ebedi mutluluğa erişmiştir. Bize düşen, onun ardında bıraktığı emanetlere bu hayatı kolaylaştırmak, hayata tutunma ve ayakta kalma gücü aşılacaktır.

Kardeşlerim!

Şimdi terörün mağdur ettiği kardeşlerimizin yaralarını sarma zamanıdır. Evleri yakılıp yıkılan, şehirlerini terk etmek zorunda kalan, çocuklarını okula gönderemeyen, iş yerlerinin kepenklerini kapatan binlerce insanımız hayata dönmeyi bekliyor. Bugün bizim vazifemiz onlara ensar olmak, dertlerine derman olmak, halleriyle hemhal olmaktır. Bugün bizlere düşen, hayatın eski tadı ve ahengi ile akması ve hatta eskisinden daha büyük umutlar taşıması için kardeşlerimizin yanında olmaktır. Evsize ev, yuvasıza yuva, kimsesize kimse olmayı bilen milletimiz, bugün terör mağduru olan kardeşlerimizi yalnız bırakmayacaktır. Terörle örselenen ruhları tedavi edelim, toprağından koptuğu için garipleşen yüreklerle dokunalım. Bu vatanın geleceği olan yavruların gözlerinin önündeki yıkıntı sahnelerini silelim, kulaklarındaki silah seslerini unutturalım.

Kardeşlerim!

Şimdi Bayır Bucak Türkmenlerinin yaralarını sarma zamanıdır. Türkmen kardeşlerimiz, son ana kadar topraklarını zalimlere karşı savunmak ve yurtlarını terk etmemek için uğraşmış, canlarını dişlerine takarak hayatta kalma mücadelesi vermiştir. Son büyük saldırı ve bombalamaların ardından ülkemize sığınan binlerce soydaşımızın ağır yaralarını sarmak için seferber olma zamanıdır. Onlara hicretin zorluklarını unutturacak, kendilerini dost ellerde hissettirecek, yitirdikleri güven ve huzur iklimine kavuşmalarını sağlayacak her türlü yardım ve desteğimiz için gün bugündür. Gün, yaraları sarma günüdür.

Kardeşlerim!

Diyanet İşleri Başkanlığımız ve Diyanet Vakfımız olarak daha önce milletimizin hayır elini dünyanın pek çok noktasına ulaştırdık. Bugün de “Şimdi Yaraları Sarma Zamanı” başlığıyla yeni bir kampanya başlatmış bulunuyoruz. Bu kampanya uzak diyarlara değil, bizzat kendi dünyamıza kendi vatandaşlarımıza, misafirlerimize yöneliktir. Bu itibarla, bugün ülkemiz genelindeki bütün camilerde şehit ailelerimiz, terör mağduru kardeşlerimiz ve ülkemize sığınan Türkmen kardeşlerimiz için bir yardım kampanyası düzenlenmiştir. Rabbim yaptığınız ve yapacağınız yardımlarınızı kabul eylesin.

Kardeşlerim!

Hutbemizi bütün mümin kardeşlerimiz için önemli olduğuna inandığım bir hususu dile getirerek bitirmek istiyorum. Geleceğimizin teminatı yavrularımızın yetişmesi için, göz aydınlığı çocuklarımızı, okullarımızda tercihe bağlı olarak okutulan Kur’an-ı Kerim ve Peygamber Efendimizin Hayatı derslerini seçmeye teşvik edelim. Bunun, anne babalar olarak üzerimize düşen dini bir vazife olduğunu unutmayalım.

¹ Mâide, 5/2.

² Müslim, Zikir, 38.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَا مِنْ أَحَدٍ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ صِنْفًا مِنْ قَلْبِهِ

إِلَّا حَرَّمَهُ اللَّهُ عَلَى النَّارِ.

PEYGAMBERE İMAN TEVHİDİN BİR GEREĞİDİR Aziz Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “**De ki: ‘Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.**”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “**Gönülden tasdik ederek Allah’tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed’in O’nun resûlü olduğuna inanan kimseye Allah, cehennemi haram kılar.**”²

Kardeşlerim!

İman esasları Allah’ın varlığını, birliğini, eşsiz ve ortaksız olduğunu kabul etmekle başlar. İman esaslarından biri de peygamberleri, ayırım yapmaksızın kabul etmektir. Bizler, Müslüman olmanın bir gereği olarak bütün peygamberlere, nübüvvet zincirinin son halkası Muhammed Mustafa’ya (s.a.s) ve onun tebliğ ettiklerinin tamamına şeksiz şüphesiz iman ederiz. Bu imanımızı kelime-i şehadetle gönülden tasdik ederiz.

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ diyerek tevhide olan bağlılığımızı, Efendimize olan iman ve sadakatimizi dile getiririz.

Aziz Müminler!

Peygamber Efendimiz (s.a.s), Allah’ın aramızdan seçtiği, müjdeleyici ve uyarıcı olarak görevlendirdiği, kitabı ile şereflendirdiği son peygamberdir. O, Rabbimizden aldığı vahyi kusursuz bir şekilde bize ulaştırmış, anlatmış, açıklamış ve yaşamıştır. Bu yüzden ona iman eden, Allah’a iman etmiş; onu inkâr eden de Allah’ı inkâr etmiş olur.³

Peygamberimiz, bütün insanlığa gönderilmiş bir rahmet vesilesi ve hidayet rehberidir. O, bizlere varoluşumuzun gayesini haber vermiştir. Allah’a kul olmanın, O’nun rızasını ve cennetini kazanmanın yollarını öğretmiştir. Peygamber Efendimiz, özüyle ve sözüyle, her haliyle bizler için ahlak, iffet, şefkat, merhamet ve adalete dair muhteşem bir örnek olarak yaşamıştır. O, ashabına ve “kardeşlerim” dediği bizlere sadakati, dürüstlüğü, vefayı, fedakârlığı

öğütlemiştir. Efendimiz, bizim iki cihanda serverimizdir.

Kardeşlerim!

Hayat kitabımız olan Kur’an-ı Kerim, Peygamberimizin diliyle bizlere ulaşmıştır. Onun örnekliğinde hayat bulmuş, okunmuş, anlaşılmış ve uygulanmıştır. Kur’an’ı yaşanan bir kitaba dönüştüren Peygamberimizdir. Vahyin ağırlığını ilk karşılayan, ilâhî kuralları ilk açıklayan, insanlara Allah’ın muradını duyuran Peygamber Efendimizdir. Yüce Rabbimiz, Kur’an-ı Kerim’de bizlere namaz kılmayı, oruç tutmayı, zekât vermeyi, hac yapmayı emretmiştir. Ancak namazın vakitlerini, rekât sayılarını ve nasıl kılınacağını bize Efendimiz öğretmiştir. Orucun ne şekilde ve nasıl tutulacağını, zekâtın hangi mallardan ve ne kadar verileceğini, haccın menasikini bizlere hep Peygamberimiz göstermiştir. Kısacası ibadet hayatımız, onun örnekliğinde şekillenmiştir.

Kardeşlerim!

“Bize Kur’an yeter” anlayışıyla peygamberimizi, onun siretini ve sünnetini dikkate almadan Müslümanca yaşamaya çalışmak mümkün değildir. Bu duruş, Kur’an’ın bizzat kendisine aykırıdır. Çünkü Yüce Rabbimiz, Kerim Kitabımızda bize, kendisiyle birlikte Resulüne inanmayı⁴ ve tabi olmayı⁵ emreder. Peygamberimizin helal kıldığını helal, haram kıldığını haram saymamızı ister.⁶ Dolayısıyla Peygamberimize inanmayan, onun siretini ve sünnetini benimsemeyen bir anlayış, İslam anlayışı olamaz. Peygambere iman etmeden, Kur’an ile sünnetin arasına mesafe koyularak ebedi kurtuluşa ulaşamaz. Resul-i Ekrem’in şerefli sözleri olmadan Kur’an anlaşılamaz ve yaşanamaz. Bizi bu konuda ikaz eden yine bizzat Efendimizdir. O şöyle buyurur: “**Sakin sizden birinizi, emrettiğim veya yasakladığım bir konu kendisine iletildiğinde, köşesine yaslanmış olarak cahilce, ‘Biz Allah’ın Kitabı’nda ne bulursak ona uyarız; hadis tanımayız!’ derken bulmayayım!**”⁷

Kardeşlerim!

Tarihin yüce rehberlerine, insanlığın barış ve umut elçilerine, Efendimiz başta olmak üzere bütün peygamberlere sonsuz salat ve selam olsun. Rabbimiz, bizleri tevhide hakkıyla anlayan, kendisine hakkıyla kul olan, Resulüne hakkıyla tabi olanlardan eylesin! Peygamberimizin ümmeti olma, onun sancağı altında toplanma ve şefaatine nail olma bahtıyarlığından bizi mahrum bırakmasın. Onun sünnetinden, muhabbetinden, bereketinden bizleri bir an olsun ayırmasın.

¹ Âl-i İmrân, 3/31.

² Buhârî, İlim, 49; Müslim, İman, 47.

³ Nisâ, 4/80. Ayrıca bkz. Buhârî, Ahkâm, 1; Müslim, İmâre, 33.

⁴ Nisâ, 4/136.

⁵ A’raf, 7/158.

⁶ Ahzâb, 33/36.

⁷ İbn Mâce, Sunne, 2; Tirmizî, İlim, 10.

PEYGAMBERLER ALLAH'IN KUTLU ELÇİLERİDİR

Aziz Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “**Biz Allah’a ve Allah’ın bize indirdiği kitaba, aynı şekilde İbrâhim, İsmâil, İshak, Yakûb ve torunlarına indirilenlere; Mûsâ ve İsâ’ya verilenlere ve Rableri tarafından bütün peygamberlere gönderilenlere inandık. Allah’ın peygamberleri arasında ayırım yapmayız; biz Allah’a teslim olmuşuzdur’** deyin.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “**Peygamberler, ataları bir kardeşlerdir.**”²

Kardeşlerim!

Peygamberlerin her biri, Allah’tan aldıkları vahyi insanlara ulaştırmak üzere insanlar arasından seçilmiş kutlu elçilerdir. İman esaslarından biri de hiçbir ayırım gözetmeksizin bu kutlu elçileri kabul ve tasdik etmektir. Bizler, hemen her gün okuduğumuz “**Âmenerrasûlü**” diye bilinen ayetlerde peygamberlerin tümüne inandığımızı ve aralarında hiçbir ayırım yapmadığımızı dile getiririz.

Aziz Mü’minler!

Yüce Rabbimiz, Kerim kitabımız Kur’an-ı Kerim’de bizlere peygamberlerin hayatlarından örnek alacağımız kesitler sunar. İlk insan olma şerefi yanında, ilk peygamber de olan, insanlığın içinden süzülüp çıkartılmış, özü itibarıyla en temiz ve saf olan Hz. Âdem, Safiyyullah olarak örneğimizdir.

Hiçbir taviz ve gevşeklik göstermeden sabırla 950 yıl boyunca tevhid mücadelesini sürdüren Hz. Nuh, Nebiyyullah olarak örneğimizdir.

Tevhid uğrunda dağ gibi ateşe atılan, Allah’a sadakatin ve müstakim duruşun sembolü Hz. İbrahim, Halilullah olarak örneğimizdir.

Teslimiyetin zirvesine oturan, Allah’ın emrine tereddütsüz “evet” diyen Hz. İsmail, Zebihullah olarak örneğimizdir.

İffet ve hayâ ile özdeşleşen, nefsin gayr-ı meşru istek ve arzularına Allah korkusuyla “hayır” diyen Hz. Yusuf, Sıddıkullah olarak örneğimizdir.

Doğumuyla Firavun’ları telaşlandıran, Firavun’un sarayında ama Allah’ın gözetiminde büyütülen, peygamberlik verilince de firavunun düzenini yerle-yeksan eden, Allah’ın kendisiyle konuşarak yücelttiği Hz. Musa, Kelimullah olarak örneğimizdir.

İsrailoğulları Tevrat’ı, Zebur’u ve peygamberlerinin mirasını, güç ve saltanat adına tahrif edip ifsada başlayınca, iffet abidesi Hz. Meryem’e, Allah Teâlâ’nın kendi ruhundan ‘ol’ emriyle ilkâ ettiği Hz. İsa, Kelimetullah olarak örneğimizdir.

Aziz kardeşlerim!

Bütün vahiylerin zirvesi olan Kur’an-ı Kerimle gönderilen ve peygamberlerin özü, özeti hatta özlemi olan, kıyamete kadar da ona iman etmeden, onun getirdiğine teslim olmadan, dünya ve ahirette kurtuluşun mümkün olmayacağı Hz. Muhammed Mustafa (s.a.s), Habibullah olarak bizim ve bütün insanlığın yegâne örneğidir. Bütün bu özelliklerine rağmen yüksek bir tevazu ile Efendimiz, kendisini Hz. Âdem ile başlayan Peygamberlik binasının eksik bir tuğlası olarak nitelendirmiştir.

Hz. Âdem’den Hâtem’ül-Enbiya Hz. Muhammed Mustafa (s.a.s)’ya kadar tüm peygamberlere salat ve selam olsun.

Rabbimiz, bizleri ve neslimizi onların en güzel örnek olan hayatlarından ve kutlu yollarından bir an olsun ayırmasın.

Kıymetli Kardeşlerim!

İki gün önce insanlıktan nasibini almamış her türlü değerden ve vicdani duygudan yoksun kişi veya kişiler tarafından Ankara’da gerçekleştirilen saldırıda şehit olan güvenlik güçlerimize, hayatını kaybeden kardeşlerimize Cenab-ı Haktan rahmet niyaz ediyor, yaralı olan vatandaşlarımıza acil şifalar diliyorum. Yakınlarına ve milletimize sabır, metanet ve baş sağlığı diliyorum.

Cenâb-ı Allah bu saldırıda hayatlarını kaybeden masum kardeşlerimizi engin rahmet-i Rahmanıyla karşılasın. Rabbim millet olarak sabır ve tahammül gücü zorlanan gönüllerimizi onarsın, yaralarımıza derman olsun. Milletimizin başı sağ olsun.

¹ Bakara, 2/136.

² Buhari, Enbiyâ, 48.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَلَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ

إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

... اللَّهُمَّ أَصْلِحْ لِي آخِرَتِي الَّتِي فِيهَا مَعَادِي وَاجْعَلْ الْحَيَاةَ زِيَادَةً لِي فِي كُلِّ

خَيْرٍ وَاجْعَلِ الْمَوْتَ رَاحَةً لِي مِنْ كُلِّ شَرٍّ.

ÂHİRETE İMAN

Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz, şöyle buyuruyor: **“Ey iman edenler! Allah’a karşı gelmekten sakının ve herkes, yarın için ne göndermiş olduğuna baksın. Allah’a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır.”**¹

Kardeşlerim!

Bir cuma günüydü. Peygamberimiz (s.a.s) minberde iken bir adam mescide girdi ve onun konuşmasını keserek, **“Ey Allah’ın Resûlü, kıyamet ne zaman kopacak?”** diye sordu. Sahâbe, soruyu soran kişiye susmasını işaret ettiyse de o, aynı soruyu üç kez tekrarladı. Efendimiz, namazı kıldırdıktan sonra, **“Kıyametin ne zaman kopacağını soran kişi nerede?”** dedi. O adam, **“Benim, Yâ Resûlallah.”** diyerek cevap verdi. Peygamberimiz, **“Kıyamet için ne hazırladın?”** buyurdu. O adam, **“Benim çok fazla amelim yok. Ancak ben Allah ve Resûlü’nü gerçekten seviyorum.”** dedi. Bunun üzerine Resûlullah Efendimiz, **“Kişi sevdiğiyle beraberdir, sen de sevdiğinle beraber olacaksın.”** buyurdu.²

Allah Resûlü (s.a.s), bu hadisiyle o büyük güne, hesap vaktine daima hazırlıklı olmamız gerektiğini vurguluyordu. Kıyametin ne zaman kopacağından çok daha önemli olan, bizim ona ne kadar hazır olduğumuzdu. Kıyamete hazırlık ise, Rabbimizi ve peygamberimizi gönülden sevmekten, Allah ve Resûlü’nün istediği doğrultuda bir hayat sürmekten geçiyordu.

Kardeşlerim!

Öldükten sonra dirilmeye, mahşere, hesaba, âhiret gününe iman etmek, dinimizin temel esaslarından biridir. İncancımıza göre mebde yani her şeyin Allah tarafından yoktan yaratıldığı, meâd yani bâkî olan Allah dışında her şeyin bir gün yok olacağı inancı birbirinden ayrı düşünülemez. Varlığın hakikatini, hayatın anlamını, yaratılışın gayesini bilmeyen, ölümü, ölüm ötesini, yeniden dirilişi,

kıyameti, hesabı, âhireti anlayamaz. Âhiretin, bizim ebedî yurdumuz, sonsuz ikamet mahallimiz olduğunu kavrayamaz.

Aziz Müminler!

Rabbimiz, Kerim Kitabımızda, anlamsız ve gayesiz yaratılmadığımızı, başıboş bırakılmadığımızı, ölümle birlikte yepyeni bir hayata doğacağımızı bizlere haber vermektedir. Dünyanın bizler için aldatici bir meta olduğunu sıklıkla hatırlatmaktadır. Hayatın dünyadan ibaret olduğu fikrinin, kişiyi inkâra sürükleyeceğini bildirmektedir. Âhireti yok sayan bir dünyanın oyun, eğlence, gösteriş ve övünmeden ibaret olduğunu vurgulamaktadır.

Kardeşlerim!

Fâni olan dünya hayatı, ebedî âhiret hayatına giderken konakladığımız geçici bir menzildir. Bizler, ebedî yurdumuzu, âhiretimizi bu dünyada kazanacağız. Dünya bir imtihan yeriye, âhiret hesap, sırat, mizan, cennet ve cehennem safahâtıyla hakikatin ve mutlak adaletin zuhur edeceği yerdir. O gün, dünya hayatında yaptığımız her hayrın mükâfatını göreceğimiz gibi, işlemiş olduğumuz her günahın da hesabını vereceğiz. Kimseye zerre miktarı haksızlık yapılmayacaktır.

Bu şuurla hayatını tanzim eden bir kişi, sürekli kendini hesaba çekecektir. Allah’ın huzurunda vereceği hesabı düşünecek, haramdan, gûnahtan, kötülükten uzak durmaya çalışacaktır. Şerrin kilidi, hayrın anahtarı olmak için çabalayacaktır. Helâl, sevap ve iyilik peşinde bir hayat sürme idealinde olacaktır. Bu inanç ve anlayışın yerleştiği bir toplum da elbette barış, huzur ve güven toplumu olacaktır.

Kardeşlerim!

Mizanda salih ameli ağır basanlar, ahirette kurtuluş ve felaha ereceklerdir. İyilikleri hafif gelenlerse, kendilerine yazık etmiş olduklarını itiraf edeceklerdir. Unutmayalım ki; cennet, tohumunu bu dünyada ektiğimiz bir bahçedir. Cehennem ise, ateşini bu dünyadan götürdüğümüz bir ocaktır.

Hutbemi şu dualarla bitirmek istiyorum:

“Allah’ım! Bize dünyada iyilik ver, âhirette de iyilik ver ve bizi cehennem azabından koru!”³

“Allah’ım! Ebedî yaşayacağım ahiret hayatımı benim için hayırlı eyle! Hayatı her türlü iyiliği artırmama vesile kıl! Ölümü de her türlü kötülükten kurtuluşuma vesile eyle!”⁴

¹ Haşr, 59/18.

² Tirmizî, Zühed, 50.

³ Bakara, 2/201.

⁴ Müslim, Dua, 71.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نَزَّلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنزَلَ التَّوْرَةَ

وَالْإِنْجِيلَ ﴿٣﴾ مِن قَبْلُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَأَنزَلَ الْفُرْقَانَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّ أَصْدَقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ وَأَحْسَنَ الْهُدَى هَدَى مُحَمَّدٍ

KİTAPLARA İMAN

Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Allah, sana Kur’an’ı hakk ile ve öncekileri doğrulayıcı olarak indirmiştir; daha önce insanlara doğru yolu göstermek üzere Tevrat ve İncil’i indirmişti; furkanı da indirdi...”¹

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, insanı varlıkların en şereflişi olarak yarattı. Onu kendisine muhatap kabul etti. İnsanlığın tarihi, vahiyyle, ilâhî kelâmıla başladı. Rabbimiz, kelâmını, muradını kitaplarıyla, peygamberleriyle bizlere ulaştırdı. Kâinatı mamur kılmamız için bizi vahiyyle, bilgiyle donattı. Bizlere yol gösterdi. Kendini tanımamız, O’na ibadet etmemiz, her iki dünyada huzur ve mutluluğa ermemiz için bizleri vahiyyle destekledi. Hayatın ve ölümün, dünyanın ve ahiretin anlamını, doğruyu yanlış, hakkı batılı, iyiyi kötüyü vahiyyle bildirdi. Ahlak ve erdemi, adalet ve hakkaniyeti vahiyyle öğretti.

Kardeşlerim!

İnsanlık tarihinde zaman zaman tevhidin, yaratılış hikmet ve gayesinin unutulmaya yüz tuttuğu dönemler yaşanmıştır. Yüce Rabbimiz, peygamberleriyle doğru yolu insanlığa yeniden göstermiştir. Yaşanılması için kitaplar göndermiştir. Allah’ın kitapları, sözlerin en güzeli olan Allah kelâmının harflere, satırlara dökülmüş şeklidir. Mümin olmanın esaslarından biri de Allah’ın kitaplarına imandır. Kitaplara iman, Allah kelâmının hakk olduğunu, doğru olduğunu tasdik etmektir. Kitaplara iman, onların her birinin kendisinden öncekini tasdik ettiğini ve son halkasının Kur’an ile taçlandırıldığını kabul etmektir.

Kardeşlerim!

İlâhî kitaplara ayırım gözetmeksizin iman etmemiz emredilir. Bu iman, hiç şüphesiz o

kitapların bozulmamış, Allah’tan geldiği şekliyle muhafaza edilmiş hâlleri için söz konusudur. Biz müminler, ilahi kitapların asıllarına iman ederiz. Onların tahrif edilmemiş hallerinin, Allah kelâmı olduğunu kabul eder, onlara saygıda kusur etmeyiz. Kitabı inkâr etmenin, aslında onun sahibini inkâr etmek anlamına geldiğini biliriz. Kur’an dışındaki mevcut ilâhî kitapların asıllarının, insanlar tarafından değiştirildiğini de kabul ederiz.

Kardeşlerim!

İlâhî rehberler olan kutsal kitapların tahrif edildiği bir dönemde Rabbimiz, peygamber olarak Efendimizi göndermiştir. Bir kez daha vahiy ile insanlığa yol göstermiştir. İlk insan ile başlayan vahiy geleneği, Muhammed Mustafa (s.a.s) ile nihayete ermiştir. O, Hâtemü’n-Nebiyyindir, son peygamberdir. Onun, bizzat yaşayarak bizlere öğrettiği Kur’an-ı Kerim son ilahi kitaptır. Artık tek rehber, hidayet kaynağı Kur’an’dır. Dünya ve âhiret saadeti, Kur’an’da ve Resûlullah’ın örnekliğinde bize takdim edilen yüce değerleri yaşamaya bağlıdır.

Kıymetli Kardeşlerim!

Kur’an-ı Kerim, Efendimizin ümmetine bıraktığı en büyük mirasıdır, yaşayan mucizesidir. “Şüphesiz Kur’an’ı biz indirdik! Onun koruyucusu da elbette biziz.”² âyetinde bildirildiği gibi o Allah’ın muhafazası altındadır.

Kur’an, bize var oluşumuzun anlamını, hayatımızın gayesini gösterir. Nereden geldiğimizi, nereye gideceğimizi anlatır. Nasıl iyi bir kul, nasıl iyi bir evlat, nasıl iyi bir komşu, hâsılı nasıl iyi bir insan olacağımızı öğretir. Merhameti, adaleti, iyiliği öğütler. Kur’an’ı okumak ibadet, dinlemek ibadet, anlamak ibadettir. Onu yaşamak ise yaratılışımızın gayesidir. Kur’an, kendisine tutunan için koruyucu ve kurtarıcıdır. Şifa kaynağı, hidayet rehberi ve rahmet vesilesidir. Kur’an’ın rehberliğinde, Efendimizin örnekliğinde hayatlarını tanzim edenler, asla yollarını şaşırmayacaklardır;³ istikametlerini kaybetmeyeceklerdir.

Yüce Rabbimiz, bizleri Kerim Kitabımızın nurundan, rehberliğinden, Efendimiz (s.a.s)’in örnekliğinden mahrum bırakmasın. Hútbemi Peygamberimizin şu hadisiyle bitirmek istiyorum: “Sözün en güzeli Allah’ın kelâmı, en güzel yol da Muhammed’in yoludur.”⁴

¹ Âl-i İmrân, 3/2-4.

² Hicr, 15/9.

³ Muvattâ, Kader, 1.

⁴ Nesâî, Sehv, 65.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَا تَسْتَوِ الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ

عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

لَا تَكُونُوا إِمَاعَةً تُقُولُونَ إِنَّا أَحْسَنُ النَّاسِ أَحْسَنًا وَإِنْ ظَلَمُوا ظَلَمْنَا

وَلَكِنْ وَطِنُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّا أَحْسَنُ النَّاسِ أَنْ تُحْسِنُوا وَإِنْ أَسَاءُوا فَلَا تَظْلِمُوا

DÜNYAYI İYİLİK DEĞİŞTİRİR

Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerime Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: **“İyilikle kötülük asla bir olmaz. Kötülüğü en güzel bir şekilde iyilikle ortadan kaldır. O zaman göreceksin ki, seninle arasında husumet bulunan kimse sanki sıcak bir dost oluvermiştir.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Efendimiz (s.a.s) bizleri şöyle uyarıyor: **“ ‘İnsanlar iyilik yaparsa biz de iyilik yaparız, kötülük yaparsa biz de kötülük yaparız.’ diyen sıradan kimseler gibi olmayınız. Bilakis iyilik yaptıklarında insanlara iyilikle karşılık vermeyi, kötülük yaptıklarında ise onlara zulmetmemeyi alışkanlık hâline getiriniz.”**²

Kardeşlerim!

Bu âyet-i kerime ve hadis-i şerifte, hayatımızın herhangi bir safhasında karşılaşabileceğimiz husumetlere karşı nasıl bir tavır takınacağımız öğretiliyor bizlere. Kötülüklerin, ancak iyilikle ortadan kaldırılabileceği belirtiliyor. Yüreğimizi kötülüğe esir etmekten, kötülüklerle onu bir taşla dönüştürmekten sakınmamız gerektiği haber veriliyor. İyilik, şefkat, merhamet gibi ulvi hasletlerle önce kendi gönüllerimizi mamur etmemiz, sonra da bunları çevremize ve dünyamıza dalga dalga yaymamız isteniyor.

Aziz Müminler!

İslâm medeniyetinde iyilik, var oluşun temel gayesidir. Yüce Rabbimiz, insanı yeryüzünde iyilik, birr ve ihsan, hayır ve marufu egemen kılmak için yaratmıştır. İnsan, bu dünyada iyi, doğru, güzel, hayırlı ve faydalı olan işleri yapmak için vardır. Kötü, yanlış, çirkin ve zararlı işlerden kaçınmak ve bunlara engel olmak için vardır.

İmanın ve her türlü ibadetin bize kazandırmak istediği haslettir iyilik. İyi ve iyilik, insanı insan kılan değerlerin bütünüdür. İyi bir kul, iyi bir evlat, iyi birer anne-baba, iyi bir eş, iyi bir komşu, iyi bir dost, iyi bir arkadaş olmak, kısacası iyi bir insan olmak İslam’ın her birimizde görmek istediği en önemli özelliktir.

Kardeşlerim!

İyilik, insanın sadece kendi menfaati için çalışması demek değildir. İyilik sadece maddi yardımları anımsatacak kadar dar kapsamlı da değildir. İyiliğin bitmez tükenmez çeşitleri vardır. Bizi iki cihanda aziz

kılacak, huzur ve mutluluğa ulaştıracak, bize Rabbimizin rızasını kazandıracak her türlü söz, tutum ve davranış iyiliktir.

İyilik yalnızca arkadaş, yorguna dayanak, garibe sığınak, muhtaca imdat olmaktır, dünyayı yaşanılır kılmaktır. İyilik, ümmetin boynu bükük yetimlerinin başını şefkatle okşayabilmektir. Mazlumları sevindirmek, İslam coğrafyasının mülteci durumuna düşen muhacirlerine ensar olabilmektir. İyilik, ağır hayat yükünü omuzlamak zorunda kalan engelli kardeşlerimizin önündeki engelleri kaldırabilmektir. Darda, yolda kalmışa yardım elimizi uzatmak, kimsesize kimse, çaresize çare olabilmektir iyilik. İyilik, bazen kardeşimizin yüzüne tebessümle bakmak, bazen de sıkıntılı anlarımızda birbirimiz için âminlerde buluşmaktır. Unutulmamalıdır ki; insan kardeşini ne kadar düşünürse, mazlumun, yetimin, kimsesizin derdiyle ne kadar hemhal olursa kendisine de o kadar iyilik yapmış olur.

Aziz Kardeşlerim!

Üzülerek belirtmek gerekir ki; her geçen gün çevremizi ve insanlığı kötülükler kuşatıyor. İyilik anlayışı gün geçtikçe zedeleniyor. Dünyanın bir bölümü açlık, sefalet ve korku içinde temel ihtiyaçlarını karşılamamanın mücadelesini veriyor. Diğer bir bölümü ise sorumsuz ve ölçüsüzce arzularının peşinden koşuyor. İnsanoğlu, hırs ve tamah, heva ve heves uğruna insaf, vicdan ve merhametini kaybediyor.

Kardeşlerim!

Bugün insanlık, kötülüğü kötülükle, şiddeti şiddetle ortadan kaldırmaya çalışıyor. Kötülüğe kötülükle mukabele etmenin, sadece ve sadece kötülüğün sayısını artıracakını göz ardı ediyor. Oysa Yüce Rabbimiz, bütün insanlığa muhteşem bir yol gösteriyor. Kötülüklerden kurtulmamız için yeryüzünde iyiliği egemen kılmamızı emrediyor. İyiliği egemen kıldığımızda kötülüğün kendiliğinden ortadan kalkacağını, şerrin hayırla; fesâdın ıslahla düzeltilebileceğini haber veriyor. Kötülüklerin esiri olmamamız için kalbimizden kin, öfke ve nefreti atmamızı, gönüllerimizi rahmet, şefkat, merhamet, muhabbet gibi erdemlerle müzeyyen kılmamızı istiyor.

Kardeşlerim!

Öyleyse geliniz! Hep birlikte kalplerimiz arasında iyilik ve merhamet köprüleri kuralım. İyiliği hanelerimizde, memleketimizde, ülkemizde ve dünyamızda dalga dalga yayalım. Dünyayı iyiliğin değiştireceğini unutmayalım.

Hutbemi Rabbimizin Kerim Kitabımızda bize öğrettiği şu dua ile bitirmek istiyorum: **“Rabbimiz! Bize dünyada da iyilik ver, ahirette de iyilik ver ve bizi cehennem azabından koru!”**³

¹ Fussilet, 41/34.

² Tirmizî, Birr, 63.

³ Bakara, 2/201.

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّ الْمُؤْمِنَ لِلْمُؤْمِنِ كَالْبَيْنَانِ، يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا.

ÇANAKKALE VE BİRLİK RUHU

Kardeşlerim!

Öncelikle hutbeme başlarken geçen Pazar günü Ankara'daki menfur saldırıda hayatını kaybeden tüm kardeşlerimize Allah'tan rahmet, yaralı kardeşlerimize acil şifalar diliyorum. Ve hepinizi, hayatını kaybeden kardeşlerimizin aziz ruhları için birer Fatiha okumaya davet ediyorum. el-Fâtiha.

Aziz Müminler!

Okuduğum ayet-i kerimde Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: **“Yılgınlık göstermeyin, hüzünlenmeyin. Eğer iman etmiş kimseler iseniz üstün gelecek olan sizlersiniz.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“Müminlerin birbirlerine olan bağlılığı, birbirine kenetlenerek inşa edilmiş bir binanın duvarları gibidir.”**²

Kardeşlerim!

Bundan bir asır önce kahraman ecdadımız, bütün dünyaya “Çanakkale Geçilmez” diye haykırdı. Onlar, i'lâ-yı kelimetullah için, din-i mübin-i İslâm için kanlarını ve canlarını feda ettiler. Şehadet şerbetini içtiler, o yüce mertebeye eriştiler. Tevhidi savundular, İslâm'ın izzet ve şerefini, Müslümanların haysiyet ve onurunu müdafaa ettiler. Mabetlerimize namahrem eli değdirtmediler. Şehadetleri dinimizin temeli olan ezanlarımızın susturulmasına müsaade etmediler. İmanlarıyla, cesaretleriyle, fedakârlıklarıyla, Allah'ın inayet ve yardımıyla büyük bir zafer kazandılar. Bu vesileyle başta Çanakkale şehitlerimiz olmak üzere bütün şehitlerimize Yüce Rabbimizden rahmet diliyorum.

Aziz Müminler!

Nasıl ki insanların fert olarak imtihanları söz konusuysa milletlerin de imtihanı vardır. Millet olarak biz de tarihin hemen her döneminde zorlu imtihanlardan geçtik. Varlığımıza, inancımıza, mukaddesatımıza, huzurumuza kast edildi. Vicdanı körelmiş, insafını kaybetmiş güçler, bizi tarih sahnesinden silmek amacıyla Çanakkale'de olduğu gibi, Sakarya'da, Dumlupınar'da var güçleriyle üzerimize geldi. Bu ordular karşısında elimizde güçlü silahlarımız yoktu; fakat kalplerimiz iman doluydu. Gönüllerimiz birbirine sımsıkı bağlıydı. Aynı secdede Rahman'a kul olmakla, aynı kıblede istikameti bulmakla, birbirimize verdiğimiz değerle, muhabbetimizle, birlik ve beraberlik ruhuyla bütün zorlukların üstesinden geldik. Din, ezan, bayrak ve mukaddesat uğrunda Doğusuyla, Batısıyla, Kuzeyiyle, Güneyiyle hep birlikte aynı safta mücadele ettik. Binlerce

evladımızı şehit vererek bu toprakları hep birlikte vatan kıldık.

Aziz Kardeşlerim!

Bugün millet ve yaşadığımız coğrafya olarak yine ağır bir imtihandan geçiyoruz. Bizi birbirimize düşürmek, gücümüzü zayıflatmak isteyenler tarafından, ülkemiz, bir ateş çemberinin içerisine çekilmeye çalışılıyor. Mezhep, meşrep, ırk, renk, coğrafya ayrımı gözetmeksizin kardeşliğimiz, birlik ve beraberliğimiz, huzurumuz hedef alınıyor. Nice evladımız, geleceğimiz için şehadet şerbetini yudumluyor. İnsanlıktan nasibini alamamış, hiçbir ahlaki ve insani değer tanımayanlarca gerçekleştirilen hain terör saldırılarında masum kardeşlerimizi yitiriyoruz, yaralanıyoruz. Büyük üzüntüler yaşıyoruz.

Bize bu acıları yaşatanlar, kardeşliğimizi, birlik ve dirliğimizi hedef alanlar bilmelidirler ki; bizler bu topraklarda rengi rengine, dili diline, sesi sesine, gönlü gönlüne karışmış bir milletiz. Bizler asırlardır sevinçte-kederde, varlıkta-yoklukta birlikte ağlayıp birlikte gülmüş bir milletiz. Acı, şiddet ve korku bizi asla yıldıramayacaktır. Aksine bizi birbirimize daha fazla kenetleyecek, kardeşlik bağlarımızı daha da pekiştirecektir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Yeter ki bizler, milletimizin, ülkemizin içinden geçtiği bu zorlu ve sıkıntılı süreçte görev ve sorumluluklarımızın farkında olmaya devam edelim. Şiddet, korku ve acıyla bizi birbirimize düşürmek isteyenlere inat, gönüllerimizi hiçbir ayırım gözetmeksizin sımsıkı kenetleyelim. Yeter ki gözü dönmüş cinayet şebekelerine karşı, “sen”, “ben” anlayışını bir kenara bırakıp “biz” anlayışıyla yekvücut olalım. Terörün ve onu kullanan şer odaklarının, topyekûn ülkemize, milletimize, kutsalımıza, istikbalimize kastettiğini asla aklımızdan çıkarmayalım. Yeter ki her türlü fitne, hile, tuzak ve oyuna karşı uyanık olalım. Aramızdaki muhabbet ve kardeşliği zedeleyecek her türlü söylem ve eylemden uzak duralım. Aksi takdirde terörün ve onu yönlendiren karanlık mihrakların emellerine alet olacağımızı asla unutmayalım.

Kardeşlerim!

Geliniz! Şu mübarek Cuma vaktinde, hep birlikte Rabbimize şöyle yalvaralım:

Rabbimiz! Kardeşliğimize, birliğimize, dirliğimize, izzetimize, şerefimize göz dikenlere fırsat verme! Allah'ım! Dinimizin, milletimizin bekasını sarsacak her türlü dahili ve harici saldırılardan, fitne ve fesatlardan milletimizi, memleketimizi ve âlem-i İslâm'ı muhafaza eyle! Varlığımıza, canlarımıza, mukaddesatımıza, huzurumuza kast edenlere karşı milletçe yekvücut olmayı nasip eyle Allah'ım! Rabbimiz! Bu toprakları vatan kıldığımız günden bugüne kadar nasıl birlikte kardeşçe yaşadysak bundan sonra da bu şekilde yaşamayı bizlere nasip eyle!

¹ Âl-i İmrân, 3/139

² Buhârî, Salât, 88; Müslim, Birr, 65.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاَنُ قَوْمٍ عَلَى

أَلَّا تَعْدِلُوا اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

الْمُسْلِمُ مَنْ سَلِمَ النَّاسُ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ وَالْمُؤْمِنُ مَنْ أَمَنَهُ النَّاسُ عَلَى دِمَائِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ

HAK VE HAKİKAT

Aziz Müminler!

Allah Resulü (s.a.s), bir gün ashâbı ile otururken onlara, “Müflis kimdir bilir misiniz?” diye sordu. Ashâbdan söz alan biri, “Müflis, malı mülkü olmayan kimsedir.” dedi. Bu cevap üzerine Efendimiz, asıl müflisi şöyle tarif etti ve onun ibretli akıbetini haber verdi: “Müflis, dünyadayken namazını kılmış, orucunu tutmuş, zekâtını vermiş olarak kıyamet günü Allah’ın huzuruna gelen fakat kimine sövmüş, kimine iftira etmiş, kiminin malını gasp etmiş, kimine hakaret etmiş, kiminin canına kast etmiş kişidir. Yapmış olduğu iyiliklerin sevabı, dünyada bir şekilde haklarını ihlal ettiği hak sahiplerine verilir. İşlemiş olduğu günahlara karşılık iyilikleri kifayet etmezse, mağdur ettiği insanların günahlarından alınarak ona yüklenir. Sonra da cehenneme atılır.”¹

Rahmet Elçisi’nin dilinden dökülen bu kutlu söz, iman ve sorumluluk, iman ve amel, söz ve ahlak konusunda hassasiyet göstermeyen kişinin o büyük günde uğrayacağı hüsrânı vurgulamaktadır.

Kardeşlerim!

Bizler, bu dünyaya her şeyden önce Hak ve hakikate şahitlik etmek için gönderildik. Hak ve hakikatin kaynağı, sahibi ve belirleyicisi olan Yüce Rabbimiz, “Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutan, adaletle şahitlik eden kimseler olun...”² buyurdu. Ve bütün inananları hakkı tanımaya, hakikati duyurmaya, adaleti yüceltmeye davet etti.

Bizler de, imanımız ve Müslümanlığımızın tescili olan kelime-i şehadetle Rabbimizin varlığına ve birliğine, sonsuz kudretine, O’nun Âlemlere Rahmet Elçisi Muhammed Mustafa (s.a.s)’nın peygamberliğine şahitlik ettik. Bu, sadece dilden dökülen bir şahitlik değildi elbette. Bu ulvi şahitlikle ağır bir sorumluluk da üstlendik. Rabbimize, bize emanet ettiği hak ve hakikate sahip çıkma, şahitlik etme, onu yaşama ve yaşatma sözünü verdik.

Kıymetli Kardeşlerim!

Hakka sahip çıkmak, Rabbimize, kendimize, çevremize ve bütün yaratılmışlara karşı sorumluluk

bilinciyle hareket etmektir. Rabbimize karşı hak ehli olmak, O’na karşı vazifelerimizde teslimiyet ve sadakat sahibi bir kul olmaktır. Her vesile ile O’nun rızasını aramaktır.

Kendimize karşı hak ehli olmak, Allah’ın lütfu olan nimetleri yerli yerinde kullanmaktır. Zihnimizi kötü düşüncelerin esiri yapmamaktır. Dilimizi kötü sözlere kapatmaktır. Bedenimizi kötülükten korumak, insanlığın hayrı ve faydası için kullanmaktır.

Çevremize karşı hak ehli olmak, onlara karşı şefkat, merhamet, insaf ve adaletle davranmaktır. Dili, ırkı, mezhep ve meşrebine bakmaksızın hiç kimsenin can, mal, onur ve haysiyetine dil uzatmamaktır. Dünyanın sadece bize değil, bizim dışımızdakilere de ait olduğunu unutmamaktır.

Kardeşlerim!

Her türlü israftan kamu malını çarçur etmeye; kumardan gaspa; dolandırıcılıktan hırsızlığa; aldatmadan hileye; karaborsacılıktan haksız kazanca; gıybetten iftiraya; yalandan sahteciliğe; cinayetten şiddet ve teröre, İslam’ın yasakladığı bütün davranışlar, aslında hem Allah’ın hakkına hem de insanların hakkına bir tecavüzdür, zulümdür. Müslüman, bu gibi durumlarla bir arada olamaz. Müslüman, bu gibi kötülüklerle anılamaz. Mümin, asla başkalarının hakkını gasp edemez. Haksızlık, hukuksuzluk ve adaletsizliğe sessiz de kalamaz. Zulme duyarsız olamaz. Zalimin yanında yer alamaz. Çünkü mümin, Peygamberimizin tarif ettiği gibi, insanların elinden ve dilinden emin oldukları, canları ve mallarını kendisine karşı güvende bildikleri kişidir.³

Kardeşlerim!

Bizler, dünyada gerçek anlamda hakkı, hukuku tesis etmiş, adaleti yüceltmış bir medeniyetin mensuplarıyız. Biliyoruz ki, hiçbir haksızlık, hiçbir zulüm ebedi değildir. Ve yürekten inanıyoruz ki; hakkı tutup kaldırdığımız sürece batıl bize asla zarar veremeyecektir. Haklının yanında olduğumuz müddetçe Rabbimiz bizi yüceltecektir. Yeter ki bizler, hak ve hakikatin kaynağı olan Kur’an’ı Kerim’i ve Efendimiz (s.a.s)’in sünnetini kendimize rehber edinelim. Yeter ki, hak benim, hakikat yalnız benim elimdedir demeyelim. Dinimizin bize öğrettiği hak duyarlılığına sahip olalım ve bunu yaymak için çabalayalım.

Hutbemi gönülden “âmin” diyeceğimiz şu dua ile bitirmek istiyorum:

“Allahım! Hakk’ı hak bilip Hakk’a uymayı, bâtılı bâtıl bilip bâtıldan kaçınmayı bizlere nasip eyle.”

¹ Müslim, Birr ve Sıla, 59.

² Maide 5/8.

³ Nesâî, İman ve Şerâihü, 8.

ÖFKEYE HÂKİM OLABİLMEK

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, Kerim Kitabımızda “**Onlar bollukta ve darlıkta Allah yolunda infak edenlerdir, öfkelerine hâkim olanlardır, insanları affedenlerdir.**”¹ buyurarak cennette talip takva ehli müminlerin bir özelliğinin de öfke kontrolü olduğuna vurgu yapmaktaydı.

Nitekim Sevgili Peygamberimiz (s.a.s), bir gün ashabıyla sohbet ederken onlara, “**Pehlivan kimdir bilirsiniz?**” diye sordu. Sahabe, “Pehlivan, güreşte rakibini yenen kişidir.” cevabını verdi. Bunun üzerine Efendimiz, “**Asıl pehlivan, güreşte rakibini yenen değil, öfke anında kendisine hâkim olup öfkesini yenebilendir.**”² buyurdu.

Merhamet Peygamberi, bu sade ama bir o kadar da anlamlı benzetmeyle gönüllere ve zihinlere nakşedilecek bir mesaj veriyordu. Nice pişmanlıklara, gözyaşlarına, âh-vâhlara neden olan öfkeye mağlup olmamamız konusunda bizleri uyarıyordu. Efendimiz, bir taraftan öfke kontrolü konusunda ashabını eğitirken bir taraftan da her birimiz için vazgeçilmez öğütlerde bulunuyordu. Bir defasında kendisine gelip, “Yâ Resûlallah! Bana özlü bir tavsiyede bulun!” diyen birine, Efendimiz; “**Öfkene hâkim ol!**”³ demekle yetiniyordu.

Aziz Müminler!

Yüce Rabbimiz, öfkeden sakınma konusunda Kerim Kitabımızda peygamberlerin hayatlarından bizlere kesitler sunar. Bu peygamberlerden biri Musa (a.s.)’dır. Onun yokluğunda kardeşi Harun, kavminin hidayetden uzaklaşmasına engel olamamıştı. Bu duruma öfkelenen Hz. Musa, onu yakasından tutup hiddetle silkelemişti. Neticede kardeşinin ikazıyla öfkesine hâkim olmuş ve “**Rabbim! Beni ve kardeşimi bağışla. Bize rahmetinle muamele eyle. Sen merhameti engin ve sonsuz olansın.**”⁴ yakarıyla Rabbine sığınmıştı.

Yunus (a.s.), kavmini bir olan Allah’a teslimiyet ve kulluğa davet etmişti. Ancak onlar, bu daveti karşılıksız bırakmışlardı. Bunun üzerine Yunus Peygamber, bir hışımla kavmini terk edip gitmişti. Ama öfkesi onun için bir imtihana dönüşmüştü. Bir balığın karnında karanlıklar içerisinde kalmış, sabrın ve itidalin anlamını bir kez daha kavramıştı. Nedametle Rabbine şöyle iltica etmişti: “**Senden başka ilah yoktur. Seni her türlü eksiklikten tenzih ederim. Ben gerçekten kendine yazık edenlerden oldum.**”⁵

Kıymetli Kardeşlerim!

İnsanlığın yolunu aydınlatan peygamberlere dair bu örneklerle bizi eğitir Âlemlerin Rabbi. Peygamberlerin dahî kimi zaman öfkelenediklerini ancak öfkelerini Allah’a

sığınarak yendiklerini öğretir. Peygamberimiz (s.a.s) de, öfke anında kişinin Allah’a sığınmasını, hesabı, sevap ve günahı hatırlamasını tavsiye etmiştir.⁶ Öfkelenince dilimizin isyan, küfür, intikam sözcüklerine değil; dua, sükûnet, esenlik ifadelerine tercüman olmasını istemiştir.

Kardeşlerim!

Olgun bir insan ve kâmil bir mümin olmanın tezahürlerinden biri de öfkeye hâkim olabilmektir. Onun bir anda parlayan ateşine odun değil su taşımaktır. Zira öfkesine yenik düştüğünde insanın gözü kör, kulağı sağır olur; insaf ve vicdanı devre dışı kalır. Öfke seline kapılan kişi merhametten, hoşgöründen yoksunlaşır; kırıcı, yıkıcı hale gelir. Hatta ölümle sonuçlanacak kadar aşırı davranışlar sergileyebilir.

Nitekim günümüzde öfkenin sebep olduğu nice olumsuzluklara, ibretlik ve hazin tablolara hemen her gün şahit olmaktayız. Şeytan, öfke silahıyla aramıza kin, nefret, intikam tohumları ekmektedir. Nice akrabalık, dostluk ve kardeşlikler sudan sebeplerle başlayan kavga ve çekişmelerle husumete dönüşebilmektedir. Bir anlık öfke, ailelerde, iş ortamlarında, hâsılı gündelik hayatın farklı alanlarında nice mutlulukları alıp götürmekte, nice hayalleri yok etmektedir. Nice yuvalar, bir anlık öfke ateşiyle yanıp kül olmaktadır. İnsanoğlunun öfkeye yenik düşmesinin bedelini kimi zaman masum eşlerin, çocukların, anne-babaların, komşuların, suçsuz insanların canlarıyla ödemesi, yüreklerimizi parçalamaktadır.

Kardeşlerim!

Bugün, insanlık olarak bir stres çağında yaşıyoruz. Gündelik hayatta zaman zaman bizi çileden çıkaran olaylarla karşılaşırız. Fakat bizler, öfkemizde haklı olsak dahî, öfkenin bizi nerelere sürükleyebileceğini asla unutmamalıyız. Hayatın bir imtihan olduğu gerçeğini hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamalıyız. Duyduğumuz her sözü, başımıza gelen her bir olayı akl-ı selimin süzgecinden geçirelim. Geliniz, müminler olarak daima şefkat, merhamet, hoşgörü ve sabrı kuşanalım. Öfkenin esaretiyle, kin, nefret, husumet gibi duygularla yüreklerimizi karartmamalıyız. Mevlânâ’nın “Hilm kılıcı, öfke kılıcından keskindir.” sözünü kendimize şiar edinelim.

Yüce Rabbimiz bizleri öfkesine mağlup olanlardan değil; sabrı kuşanan, öfkesini yenebilen, haklıyken dahî affedeabilen müttaki kullarından eylesin!

Kıymetli Kardeşlerim!

Rabbimize sonsuz hamd-ü senalar olsun ki, bir kez daha rahmet, bereket ve bağışlanma mevsimi olan üç ayların eşiğine ulaştık. Önümüzdeki Perşembe’yi Cuma’ya bağlayan gece Regâib Kandili’ni idrak edecek ve üç ayların ilki olan Recep ayına gireceğiz. Regâib Kandilinizi şimdiden tebrik ediyorum. Yüce Rabbimiz, üç ayları en güzel şekilde değerlendirebilmeyi, rızasını kazanmış olarak hep birlikte Ramazan bayramına erişebilmeyi nasip eylesin.

¹ Âl-i İmrân, 3/134.

² Müslim, Birr, 106; Ayrıca bkz. Buhârî, Edeb, 76.

³ Buhârî, Edeb, 76.

⁴ A’râf, 7/151.

⁵ Enbiyâ, 21/86-88; Ayrıca bkz. Saffât, 37/139-148.

⁶ Buhârî, Edeb, 44.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ فَاعْبُدُوهُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
النَّاسُ كُلُّهُمْ بَنُو آدَمَ وَآدَمُ خُلِقَ مِنْ تُرَابٍ .

HZ. PEYGAMBER, TEVHİD VE VAHDET

“Lâ İlâhe İllallah” diyerek kelime-i tevhidi samimi bir şekilde gönlüyle tasdik, diliyle ikrar eden ve tevhid inancını benimseyen muvahhid kardeşlerim!

Rab olarak Yüce Allah’ı, din olarak İslam’ı, Peygamber olarak Muhammed Mustafa’yı, Kitap olarak Kur’an-ı Kerim’i kabul eden bahtiyar müminler!

Allah’ın lütfu ile kardeş olan, kardeşliklerini bu mabette yan yana saf tutarak, aynı duygu ve gayeleri paylaşarak pekiştiren kıymetli kardeşlerim! Cumanız mübarek olsun.

Okuduğum âyet-i kerime de Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: **“Rabbiniz Allah’tır. O’ndan başka ilâh yoktur. O, her şeyin yaratıcısıdır. Öyle ise O’na kulluk edin. Güvenilip dayanılacak tek varlık O’dur.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“İnsanlar, Âdem’in çocuklarıdır. Âdem de topraktan yaratılmıştır.”**²

Kardeşlerim!

Peygamber Efendimizin dünyayı teşriflerinin yıldönümü olan yeni bir Kutlu Doğum Haftasına daha girmiş bulunuyoruz. Bu hafta içerisinde, Peygamberimizi anmak ve onun mesajlarını anlamak amacıyla çeşitli etkinlikler düzenlenmektedir. Diyanet İşleri Başkanlığımız, bu sene yüce dinimizin tevhid inancı ve vahdet anlayışına dikkat çekmek ve bu konuda bir bilinç oluşturmak amacıyla Kutlu Doğum Haftası’nda **“Hz. Peygamber, Tevhid ve Vahdet”** temasını gündeme taşıyacaktır.

“İnsanlığı diriltmek, insanlığı yaşatmak ve insanlığı yüceltmek için gelin birlik olalım!” çağrısıyla Peygamberimiz (s.a.s)’in ortaya koyduğu örneklik çerçevesinde, tevhid ve vahdet konusu bütün yönleriyle ele alınacaktır. İnsanlığın topyekûn sıkıntılı süreçlerden geçtiği şu günlerde, parçalanmış zihinlerin, yaralanan gönüllerin tamarine katkı sağlanacaktır. Bu vesileyle Kutlu Doğum Haftanızı tebrik ediyorum. Bu haftanın hepimiz için hayırlara vesile olmasını Yüce Rabbimizden diliyorum.

Aziz Müminler!

Tevhid, Yüce Rabbimizin varlığını ve birliğini gönlünden tasdik etmek ve O’na hiçbir şeyi ortak koşmamaktır. İnsanın yaratılış gaye ve hikmeti tevhide dayanır. Bütün peygamberler, tevhid inancını yeryüzünde yaymak ve egemen kılmak üzere gönderilmiştir. Onlar bu uğurda çetin mücadeleler vermişler, ağır imtihanlara tabi tutulmuşlardır. Tevhid inancının son elçisi olarak Yüce Rabbimiz, Efendimiz (s.a.s)’i görevlendirmiştir. Âlemlere rahmet Peygamberimiz, Allah’ın varlığını ve birliğini tüm insanlığa yeniden tebliğ etmiştir. Yalnızca Allah’a kul olmaya ve insanca bir yaşayışa çağırmıştır. Rahmet peygamberi, kısa bir sürede şirk toplumundan bir olan Allah’a iman eden muvahhit bir toplum

inşa etmiştir. Onun Mekke’de yaktığı tevhid meşalesi her geçen gün yayılmıştır. Öyle ki bu meşale ile karanlıklar, aydınlığa; zulüm, adalete; kin ve nefret, şefkat ve merhamete dönüşmüştür.

Kardeşlerim!

Efendimiz (s.a.s), sadece tevhid inancını değil, beraberinde vahdet anlayışını da getirmiştir. Bu anlayış, Ensar ve Muhacir arasında zirveye çıkan kardeş olma, birlik olma, bütün olmaya dair en nadide örnekleri insanlığa takdim etmiştir. Efendimizin vahdet anlayışı ile dilleri, renkleri, ırkları farklı ama inançları, gayeleri, gönülleri aynı “birler” “bin”, “binler” “bir” olmuştur.

Aziz Müminler!

Tevhid, sadece bir inanç ve düşünce sistemi değildir, aynı zamanda bir hayat tarzı ve yaşama biçimidir. Tevhid inancının bireysel hayattaki tezahürü, bu inancın gerektirdiği şekilde yaşamaktır. Rabbimize, kendimize, çevremize, kâinata karşı sorumluluğumuzun bilincinde olmaktır.

Tevhid inancının toplumsal hayattaki karşılığı ise vahdettir. Vahdet; kardeşlik, dostluk, sevgi, saygı, yardımlaşma, dayanışma ve paylaşmadır. Birlikte yaşama şuurluna sahip olmaktır, ortak değerler etrafında kenetlenmektir, ortak ideallere yönelmektir. Vahdet, tevhidin sancağı altında toplanmaktır, Allah yolunda her türlü çıkarı bir kenara bırakmaktır. Varlığımızı, yokluğumuzu, acılarımızı, sevinçlerimizi, dualarımızı ortak kılmaktır vahdet. Müslüman kanının dökülmesini, Müslümanların bölünüp parçalanmasını engellemek için var gücümüzle çalışmaktır.

Vahdet, İslam ümmetinin inşa ettiği mümtaz medeniyetlerin, bu medeniyetlerin ortaya koyduğu büyük tecrübelerin farkında olmaktır. Unutulmamalıdır ki yeryüzündeki bütün muhtaçlara, bütün mazlumlara, bütün insanlığa huzur ve saadet getirecek yegâne çözüm İslam’dadır, imandadır, İslam’ın tevhid ve vahdet anlayışındadır. Ancak bunun için bizim tevhid ve vahdeti iyi ve doğru bir şekilde idrak etmemiz gerekmektedir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Özelde Müslümanların, genelde ise bütün insanlığın tarihin en buhranlı günlerini geçirdiği şu süreçte bizlere büyük görevler düşmektedir. Küfrün karşısında tek ses, zalimin karşısında yekvücut olmak biz Müslümanların en önemli görevlerindendir. Ancak bunu başarabilmemiz, her şeyden önce birbirimizin mezhebini, meşrebini, ırkını, dilini, coğrafyasını ve ideolojisini değil, İslam’ın tevhid ve vahdet anlayışını esas almakla mümkündür. Birliğe, dirliğe ve huzura giden yol da; dostu düşmanı tanımanın yolu da; başkalarının değil, ümmetin yüzünü güldürmenin yolu da buradan geçmektedir.

Kardeşlerim!

Kutlu doğumunu idrak edeceğimiz Peygamberimiz (s.a.s)’in getirdiği tevhid dininin ve rahmet yüklü evrensel mesajların; başta ülkemiz olmak üzere bütün Müslümanların vahdetine, birliğine, dirliğine ve huzuruna vesile olmasını Yüce Rabbimizden niyaz ediyorum. İnsanlığın, merhamet dini İslam’ın rahmet ve adaletinden hiçbir zaman nasipsiz kalmamasını, Kutlu Doğum Haftasının, toplumumuzda Peygamber Efendimize duyulan sevgi ve bağlılığın perçinleşmesine vesile olmasını diliyorum.

¹ En’âm, 6/102.

² Tirmizî, Menâkıb, 74.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَلَا إِنَّ رَبَّكُمْ وَاحِدٌ وَإِنَّ أَبَاكُمْ وَاحِدٌ... النَّاسُ كُلُّهُمْ بَنُو آدَمَ

وَأَدَمُ خَلِقَ مِنْ تَرَابٍ

TEVHİD VE VAHDET MEDENİYETİ

Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerime de Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: **“Doğrusu sizin ümmetiniz, bir tek ümmettir. Ben de sizin Rabbinizim. Öyleyse bana ibadet ediniz.”**¹

İşte bu âyet Müslümanların tek bir ümmet olduğunu gayet açık bir şekilde bize göstermektedir.

Kardeşlerim!

Müslümanlar, Mekkelilerin baskı ve zulümlerinden dolayı dinlerini yaşayamaz hale gelmişlerdi. Efendimiz (s.a.s) onların başka bir diyara göç etmelerine izin vermişti. İslam'ın bu ilk muhacirlerinin başında Peygamberimizin amcası Ebu Talib'in oğlu Cafer vardı. Habeş Kralı Necaşi, ülkesine sığınan bu insanları dinlemek istedi ve onları huzuruna kabul etti. Cafer ve arkadaşları, içeri girerken gelenekte olduğu üzere kralın huzurunda secdeye kapanmamışlardı. Necaşi bunun sebebini sorduğunda, Cafer, “Biz Allah'tan başka kimseye secde etmeyiz.” şeklinde cevap verdi ve sözlerine şöyle devam etti: “Ey hükümdar! Biz cahiliye zihniyetine sahip bir kavimdik. İnsanlıkla bağdaşmayan bütün kötülükleri işledik. Hak ve hukuka riayet etmezdik. Biz bu haldeyken Allah, içimizden asıl, doğru, güvenilir, iffetli bildiğimiz birini peygamber olarak gönderdi. O, bizi bir olan Allah'a imana ve kulluğa davet etti. Doğru söylemeyi, emanete riayeti, akrabalarla iyi geçinmeyi, komşuları gözetmeyi öğretti. Bütün kötülük ve günahları, kan dökmeyi, yalan şahitlik yapmayı, yetim malına el uzatmayı, insan onur ve haysiyetini zedelemeyi yasakladı. Biz de onu tasdik ettik. Onun haram kıldıklarını haram, helal kıldıklarını helal kabul ettik. Bundan dolayı halkımız bize düşman oldu. Biz de senin ülkene sığındık...”²

Kardeşlerim!

Bu konuşma İslam'ın tevhid inancını ve vahdet anlayışını ortaya koyan, İslam medeniyetinin bir tevhid ve vahdet medeniyeti olduğunu vurgulayan bir konuşmadır. Resul-i Ekrem'in hayatını, mesajlarını özetleyen bir hitaptır Cafer-i Tayyar'ın bu konuşması. Bu konuşma Afrika'nın kararmış idrakini aydınlatan, Necaşi'yi kavmiyle birlikte Muhammed Mustafa'ya ümmet kılan bir konuşmadır.

Kıymetli Kardeşlerim!

Allah'ın varlığına ve birliğine iman olan tevhid, İslam'ın özü ve ruhudur. Tevhit, her şeyin tek ve mutlak yaratıcısı olan Allah'ın yüceliğini ve celalini haykırmaktır. Tevhit, kulluğun Allah'tan başka hiçbir varlığa yapılamayacağını ilanı ve imzasıdır.

Tevhid, insanın amaçsız ve gayesiz yaratılmadığını, yalnız olmadığını, Yaratıcı'nın ona her şeyden yakın olduğunu bildirir. İnsana insanlığını hatırlatan tevhid, insanla kâinatın, akılla kalbin, ruhla bedeninin birliğidir, bütünlüğüdür.

Tevhid, soyut bir inanç değildir, aynı zamanda bir yaşayış biçimidir, bir vahdettir. Aynı Rabbe kul olan müminlerin, aynı inanç, aynı duygu ve aynı gaye etrafında kenetlenmesidir. Tevhid, emandır, emniyettir; barıştır, huzurdur, güvendir.

Kardeşlerim!

İslam medeniyeti, bir tevhid ve vahdet medeniyetidir. Tevhit ve vahdet medeniyeti, kâinatı Batı-Doğu, Kuzey-Güney diye bölmeyiz. Tevhit ve vahdet medeniyeti, insanları dil, renk, coğrafya farklılıklarından dolayı ötekileştirmeyiz.³ Bu medeniyetin mensupları, bütün insanları ya hilkatte eş⁴ ya dinde kardeş olarak kabul ederler. Bütün insanlığa, hatta evrene ve içindekilere şefkat ve merhametle bakarlar; kin, nefret, intikam gibi duygularla yüreklerini karartmazlar.

Bu medeniyet, Rahman'ın vahdaniyetinde toplumu birbirine bağlar. Şan, şöhrat, makam, mevki, zenginlik ve güç, ırk ve mezhep, bu medeniyette asla bir üstünlük ölçüsü değildir. Bu medeniyet, insana bizatihi insan olduğu için değer verir. Onu erdem ve ahlakına, niyetine, sözüne ve fiillerine göre değerlendirir.

Aziz Kardeşlerim!

Bugün şiddetin, kargaşanın gölgesinde ortaya çıkan kimi akımların, İslam'a verdikleri en büyük zarar tevhid ve vahdet medeniyetini yaralamalarıdır. İslam dünyasının yaşadığı en büyük sorun, insanı, tarihi, toplumu, kâinatı, medeniyeti yorumlayan bir ilke olan tevhidin, sadece soyut bir inanca indirgenmesi çabasıdır. Tevhidin, başkasını tekfir eden bir ideoloji, vahdetin ötekileştirme zihniyeti olarak algılanmasıdır. Bu nedenden ki, bugün İslam coğrafyasında tevhid inancı vahdete, birliğe dönüştürülememektedir. Geçmişte insanlığa örnek olan emân ve güven, selâm ve huzur medeniyeti yeniden inşa edilememektedir.

Kardeşlerim!

Bugün İslâm ümmeti olarak İslâm diyarlarını yeniden ilim, hikmet ve marifet yurduna dönüştürmek için hep birlikte çalışalım. İslâm coğrafyasında barış ve huzuru, merhamet ve şefkati, kardeşlik ve dostluğu, hak ve adaleti, ahlak ve fazileti yeniden egemen kılalım. Bunu başarabilmenin yolunun da Kerim Kitabımızın rahmet yüklü mesajlarına, Efendimizin eşsiz örnekliğine sınımsız sarılmaktan geçtiğini unutmayalım. İnsanlığı diriltmek için, insanlığı yaşatmak için, insanlığı yüceltmek için gelin birlik olalım.

Hutbemi, her gün namazlarımızda okuduğumuz ve tevhid inancımızı ikrar ettiğimiz Fâtiha suresinin şu âyetlerinin mealı ile bitirmek istiyorum: **“Rabbimiz! Yalnız sana ibadet eder ve yalnız senden yardım dileriz. Bizi doğru yola, kendilerine nimet verdiklerinin yoluna ile; gazaba uğrayanların ve sapıtanların yoluna değil!”**⁵

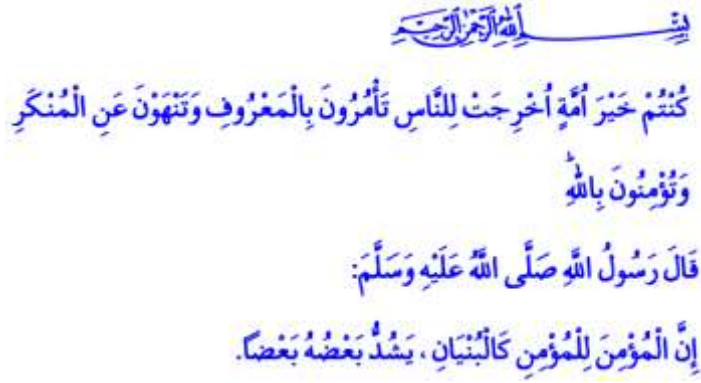
¹ Enbiyâ, 21/92.

² İbn Hanbel, I, 202.

³ İbn Hanbel, V, 411.

⁴ Tirmizî, Menâkıb, 74.

⁵ Fâtiha, 1/5-7.

TEVHİD VE VAHDETİN ÖNCÜSÜ MÜMİNLER Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: **“Siz, insanlar için var kılınmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten alıkoyorsunuz ve siz Allah’a iman edersiniz.”**¹

Aziz Müminler!

Resûl-i Ekrem (s.a.s) Efendimiz, bir gün ashâbıyla birlikte bir kabristana uğradı. Orada medfun olanlara, **“Allah’ın selamı size olsun ey Müminler diyarının sakinleri! Biz de bir gün inşallah sizlere kavuşacağız.”** şeklinde selâm verdi. Sonra sözlerine, **“Benden sonraki kardeşlerimi görmüş olmayı ne kadar da çok arzu ederdim.”** şeklinde devam etti. Bu sözü işiten ashâb, “Biz senin kardeşlerin değil miyiz yâ Resûlallah!” dediler. Allah Resûlü, **“Sizler benim ashabımsınız. Kardeşlerim ise benden sonra gelecek müminlerdir.”** buyurdu.²

Evet, bir zamanlar Müminlerin sayıları pek azdı. Sonra dalga dalga, nesilden nesile çoğaldılar. Zamanla kıtalar kuşatan büyük bir topluluk hâline geldiler. Peygamberimizden öğrendikleri hakikatleri dünyanın her tarafına yaydılar. Gittikleri her yere şefkat, merhamet, insaniyet taşıdılar. Mümin gönüller, imanla birbirlerine ısındı ve kaynaştı; ırk, renk, dil, bölge ve coğrafya farkları gibi engeller bir bir aşıldı. Müslümanlar kardeş oldular, yekvücut oldular.³ Tevhid ile gelen vahdetin temsilcileri oldular. Bir ve beraber olmanın en güzel örneklerini sergilediler. Aynı kibleye dönerken, Kâbe’de yan yana tavaf ederken, aynı inanca bağlı bir ümmet olmanın huzur ve mutluluğunu yaşadılar. Bilgiyi, hikmeti ve marifeti rehber edindiler, insanlığı yücelten medeniyetler inşa ettiler. Yeryüzünde hak ve adaleti tesis ettiler.

Kıymetli Kardeşlerim!

İslâm ümmeti, İslâm’ın bir araya getirdiği müminler topluluğudur. İnsanlığa örneklik, önderlik ve rehberlik yapacak ana kitledir. Tüm insanlık için var kılınmış topluluktur. Bu itibarla yeryüzünde hak ve adaleti tesis etme gibi bir sorumluluğu vardır. İyiliği emretme, kötülükten alıkoyma gibi bir vazifesi vardır. İslâm ümmeti, bir anneden doğmuş çocuklar gibi güven ve sadakatle birbirine bağlıdır. Kur’an-ı Kerim ve Peygamberimiz (s.a.s)’in rehberliğinde yüce değerleri yaşayan ve yaşatan topluluktur. Her türlü aşırılıktan uzak, mutedil bir ümmettir.

Aziz Kardeşlerim!

Ne zaman ki Müminler, Kerim Kitabın ilk çağrısı olan ilim, hikmet ve marifet yolundan uzaklaştı, o vakit

cehalet bataklığına saplandı. Böyle bir durumda fert ve toplum hayatına, insanlığa yön veren, ışık tutan değerler üretmedi, medeniyet inşa edemedi. Bilgide, fikirde, düşüncede, eğitimde, kültürde ve sanatta tutulma yaşadı, söz sahibi olamadı.

Ne zaman ki heva ve heves, menfaat ve çıkar, hak ve hakikatin önüne geçirildi, o vakit ihlas ve samimiyet kaybedildi. Dinin özünden uzaklaşıldı. Riya ve gösteriş ön plana çıkarıldı.

Ne zaman ki, İslam dünyasında çalışma ve üretme terk edildi, o vakit fakirlik ve yoksulluk girdabına düşüldü. İslam beldelerinin zenginliği sömürülmeye başlandı. Müslümanlar, hep başkalarının ürettiklerini tüketmeye mecbur bırakıldı.

Ne zaman ki Müslümanlar, tefrika, ayrılık ve gayrılığa düştüler, o vakit coğrafyamız eman ve güven, sulh ve selam özelliğini kaybetmeye başladı. Gücümüz zayıfladı. Kötülüklerle engel olamaz, huzur ve barışı sağlayamaz olduk.

Kardeşlerim!

Bugün İslam coğrafyasını üç büyük fitne ateşi sarmış vaziyettedir. Birincisi, mezhepçilik fitnesidir. Mezhebe, meşrebe mensubiyeti, İslam’a, Muhammed Mustafa’ya mensubiyetin önüne geçirmek, Müslümanlar için en büyük fitnedir. Kendisi gibi düşünmeyenleri tekfir ederek ümmetten saymama gafleti içerisinde olmak, Müslümanları kuşatan en büyük tehlikedir.

İkinci büyük fitne, Peygamberimiz (s.a.s)’in “Cahiliye asabiyeti” olarak adlandırdığı ırkçılık fitnesidir. Oysa yüce Rabbimiz Kerim Kitabında şöyle buyurmaktadır: **“Göklerin ve yerin yaratılması, dillerinizin ve renklerinizin farklı olması da Allah’ın varlığının ve kudretinin delillerindendir. Şüphesiz bunda bilenler için ibretler vardır.”**⁴

Üçüncü fitne ise terördür. Kimilerinin, masum insanları hunharca katletmeyi cihat, kendisiyle beraber kadın, erkek, çocuk demeden insanları öldürmeyi şahadet zannetmesidir. Hiçbir insani ve ahlaki değer tanımayan eli kanlı terör örgütlerinin, insanları evinden, yurdundan, işinden, gücünden etmesidir. Gözü dönmüş cinayet şebekelerinin, topyekûn bir milletin, ümmetin istikbalini hedef alması, insanların ümitlerini, hayallerini kazdıkları çukurlara gömmeye çalışmasıdır.

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz bütün bu hastalıklarla mücadele etmeyi, her türlü fitne ateşini söndürebilmeyi İslam ümmetine nasip eylesin. Bizleri, zihinleri ve yürekleri bir, gayeleri ve duyguları bir, sevgileri ve hüzneleri bir kardeşler topluluğu eylesin! Bu camide yan yana, omuz omuza durduğumuz gibi her daim müminler topluluğu olarak yan yana, gönül gönüle olabilmeyi bizlere bahşeylesin! Ümmet-i Muhammedi tevhid ve vahdetle birleştirsın.

¹ Âi-i İmran, 3/110.

² Müslim, Tahâret, 39;

³ Buhârî, Salât, 88.

⁴ Rûm, 30/22.

MİRAC KANDİLİ

Kardeşlerim!

Önümüzdeki Salı'yı Çarşamba'ya bağlayan gece Miraç Kandilini idrak edeceğiz. Kandilinizi şimdiden tebrik ediyorum.

İsrâ ve Miraç, Peygamberimiz (s.a.s)'in bir gece Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksâ'ya, oradan da Yüce Mevla'nın sonsuz âyet ve kudretini müşahade etmek için yaptığı mucizevi bir yolculuktur. Pek çok ilahî hikmet ve bereketi barındıran bu kutlu yolculuk, okuduğum âyet-i kerimede şöyle dile getirilmektedir:

“Kendisine ayetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu bir gece Mescid-i Haram’dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa’ya ulaştıran Allah’ın şanı ne yücedir. Hiç şüphesiz O, hakkıyla işiten, hakkıyla görendir.”¹

Kıymetli Kardeşlerim!

Miraç, Rahmet Peygamberi (s.a.s)'nin Allah'ın sonsuzluğu, yüceliği ve O'nun nihayetsiz kudretine yaptığı en görkemli şahitliktir. Rabbimiz, bu şahitlikte gerçek yüceliğin yalnızca kendisine ait olduğunu Efendimizin şahsında beşeriyete bir kez daha göstermiştir. Aynı zamanda arınma, yücelme ve kulluğun zirvesine erişmenin yollarını da öğretmiştir. Âlemlerin Rabbi, teslimiyet, sadakat, ahlak, doğruluk, dürüstlük timsali olan Kutlu Nebi'yi miraç ile taltif buyururken biz kullarına da mesajlar vermiştir. Buna göre, ömrünü bu yüce değerlerle tezyin edenler, kulluk basamaklarında her daim yükseleceklerdir. Onlar, cennetin ebedi nimetlerine mazhar olarak bâki makamlarda yüceleceklerdir.

Aziz Müminler!

Miraç, bir yönüyle Rabbe vuslat, bir yönüyle de Rabbin nehyettiklerini terk edıştır. Biz müminler için müjdedir Miraç. Rabbimiz, kendisine ortak koşmayanların büyük günahlarının bağışlanacağını bu kutlu gecede müjdelemiştir.

Bizler için hediyedir Miraç. Rabbimize en yakın anımız olan namaz, bu gece beş vakit farz kılınmıştır.² Resûlullah Efendimiz (s.a.s)'in, miraç ile mana âleminin basamaklarında bir bir yükseldiği gibi bizler de Rabbimiz katında namazlarımızla yükseliriz. “Allahu ekber” diyerek, tekbirimizle dünyanın bütün hengâmelerinden sıyrılıp yaratılış ve varoluşumuzun hikmet ve anlamını derinden kavrarız. Kıyamımızla istikamet üzere, dosdoğru oluşu simgeleyerek Allah'ın huzurunda dururuz.

Kıraatimizle, O'na en içten sena ve yakarıшта bulunuruz. Rükûmuzla yalnız Rabbimizin önünde boyun eğdiğimizi gösteririz. Secdemizle O'na en yakın olmanın ve kulluğun zirvesine varmanın hazzını duyarız. Tahıyyatımızla Rabbimizi yüceltirken biz de yüceliriz. Selamımızla özgürlük ve felahı hatırlarız. Günde beş vakit namazımızda tüm canlılığıyla miracı doyasıya yaşarız.

Kardeşlerim!

Her gün yatsı vaktinde okuduğumuz Âmenesresûlü diye başlayan âyetler bize Miracın bir hediyesidir. Bizler bu ayetlerde, **“Allah’a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine iman ettik”** diyerek Rabbimize verdiğimiz kulluk sözümüzü yenileriz. **“İşittik, itaat ettik. Rabbimiz, affına sığındık! Dönüş ancak sanadır.”** âyetiyle teslimiyetimizi dile getiririz. **“İnsanın yaptığı iyilik lehine, ettiği kötülük de aleyhinedir”** diyerek sorumluluk bilincimizi tazeleriz. Bununla birlikte, dünyada yapıp ettiğimiz her şeyin bir hesabı ve karşılığı olduğunu, ahireti ikrar ederiz. Ve nihayet, şu dualarımızla Rabbimize en içten yakarışlarla iltica ederiz. **“Rabbimiz! Eğer unutacak veya yanılacak olursak bizi sorumlu tutma. Rabbimiz! Bizden öncekilere yüklediğin gibi, bize de ağır yük yükleme. Rabbimiz! Bize gücümüzün yetmeyeceği şeyi taşıtma, bizi affet, bizi bağışla, bize acı. Sen Mevlamızsın, kâfirlere karşı bize yardım et.”**

Kıymetli Kardeşlerim!

Miraç değerleri, bizlere yüce ve anlamlı ufuklar açan kutsal değerlerdir. Miraç değerleri ile insan, esfel-i sâfiline, aşağıların aşağısına savrulmaktan kurtulur; ahsen-i takvime, en güzel hale ulaşır. Miraç değerleri, insanı sidre-i muntahaya, en üst kemal noktasına çıkarır. Bu ulvi değerler, bizleri ebediyen huzur içinde kalınacak cennete götürür. Yeter ki bizleri yükseltecek bu değerlere sınıksız sarılalım ve bunları hayatımıza yansıtmakta kararlı olalım. Yeter ki burağımız imanımız, refrefimiz ibadetlerimiz, salih amellerimiz ve güzel ahlakımız olsun. Böyle olduğu takdirde hayatımızın her anı bizim için miraç olacaktır.

Kardeşlerim!

Miraç Kandili vesilesiyle Rabbimize, kendimize ve çevremize karşı sorumluluklarımızı bir kez daha hatırlayalım. Unutmayalım ki, bugün biz müminlere düşen, miracı Peygamberimiz (s.a.s)'in bir hatıratı, bir tarih olarak okumak değildir. Bize düşen, Ebu Bekir Efendimiz misali, Allah'ın emir ve yasakları karşısında her daim sadakatle, teslimiyetle bir duruş sergilemektir. Bu sadakat ve teslimiyeti gösteremeyenler, miracın anlamı, ruhu ve kazanımlarından mahrum kalacaklardır.

Bu duygu ve düşüncelerle hepinizin Miraç Kandilini bir kez daha tebrik ediyorum. Bu kutlu gecede Yüce Rabbimize açılan ellerin ve yakaran dillerin, bütün İslâm âleminin birlik, dirlik ve beraberliğine, insanlığın hidayetine, dünyada adalet, huzur ve barışın teminine vesile olmasını Cenab-ı Hak'tan diliyorum.

¹ İsrâ, 17/1.

² Müslim, İman, 279.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ. وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ.
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

يُفَسِّسُ الْعَبْدُ عَبْدٌ سَهَا وَلَهَا وَنَسِيَ الْمَقَابِرَ وَالْيَلَى...

O BÜYÜK GÜNE HAZIR MIYIZ?

Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz, şöyle buyuruyor: “**Kim zerre miktarı hayır işlerse mutlaka karşılığını görecektir. Kim de zerre miktarı şer işlerse karşılığını görecektir.**”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “**Gaflete dalarak ölümü ve ölüm sonrası hayatı unutan kul ne bedbahttır!**”²

Kardeşlerim!

Bir gün Resûlullah Efendimiz (s.a.s)’e sahabeden biri, “Ey Allah’ın Resûlü! Müminlerin en hayırlısı kimdir?” diye sordu. Efendimiz, “**Ahlakı en güzel olandır.**” karşılığını verdi. Aynı sahabe, “Peki müminlerin en duyarlısı ve şuurlusu kimdir?” diye sorunca Peygamberimiz, “**Ölümü en çok hatırlayan ve ölümden sonraki hayatı için en güzel şekilde hazırlanandır.**” buyurdu.³

Aziz Kardeşlerim!

Rabbimize hamdü senalar olsun ki, bizleri bir kez daha rahmet, bereket ve mağfiret mevsimi olan üç aylara erdirdi. Kısa bir süre önce hep birlikte üç aylara yeniden ulaşmanın huzur ve mutluluğunu yaşadık. Regaip kandilini hep birlikte gönülden dualarla, yakarışlarla idrak ettik. Rabbimize olan rağbetimizi ve ahdimizi yeniledik. Miraç kandilinde Rabbimize imanımızı, Peygamberimiz (s.a.s)’e bağlılığımızı, namaza olan muhabbetimizi bir kez daha tazeledik. Ellerimizi, gönüllerimizi Rabbimize açtık, af ve bağışlanma diledik. Esfel-i sâfiline düşmekten O’na sığındık. Bizleri imanımızla, salih amellerimizle ahsen-i takvim üzere yaşatmasını O’ndan niyaz ettik. Rabbimiz, bu yakarışlarımızı, niyazlarımızı kabul buyursun. Hep birlikte bizleri günahlardan, kötülüklerden arınma ve kurtuluş beratımızı alabilme fırsatı olan Berat kandiline erdirtsin. Bizleri gölgesi üzerimize düşmüş Kur’an ayı Ramazanla ebedi nimetlerine nail olan bahtiyar kullarından eylesin.

Kardeşlerim!

Rabbimizin bize bir emaneti olan ömür sermayemiz hızla tükeniyor. Her bir nefesimiz, her bir saniyemiz, bizi ölüm gerçeğine biraz daha yaklaştırıyor. Herkesin yapıp ettiklerinin karşılığını eksiksiz göreceği hesap gününe doğru ilerliyoruz. Peki müminler için esenlik, selam yurdu, inkârcılar içinse pişmanlık ve hüsrân diyarı olan âhirete hazır mıyız? Hesap, mizan, hayatımızın akışı içerisinde ne kadar yer tutuyor? Günah-sevap, hayır-şer konusunda ne kadar nefis muhasebesi yapabiliyoruz? Yoksa akıp giden hayatın günlük meşgalesi, dünyanın türlü hengâmesi bizlere bütün bunları unutturuyor mu?

Kardeşlerim!

Dünyadaki hazlar, tutkular, hırslar, kinler, nefretler, kavgalar, hepsi son nefesi verdiğimizde bitiyor. Dünya imtihanımız, ölümle birlikte sona eriyor. Günahların, isyanların, kırılan gönüllerin hesabını vermek de iyiliklerin mükâfatına ulaşmak da âhirete kalıyor. Hakikat bu iken hayatın gündelik koşuşturmaları içinde ölüm bize bazen yabancı düşüyor. Zaman zaman âhiretle aramıza duvarlar örüyoruz adeta. Oysa dünya fani, geçici; âhiret ise bâkî, ebedi olandır. Âhiret, hesap, mizan, cehennem ve cennet safahâtıyla mutlak adaletin zuhur edeceği yerdir.

Kardeşlerim!

Kerim Kitabımız, sorumlu bir varlık olduğumuzu, başıboş bırakılmadığımızı, öldükten sonra yeniden diriltilip huzur-i ilahiye çıkarılacağımızı bizlere haber veriyor.⁴ Rabbimiz, dünyanın geçici zevklerine, aldatmacalarına kanmamamız, daha hayırlı ve kalıcı olan âhiret saadetine erişebilmemiz için bizleri şöyle uyarıyor: “**Ey insanlar! Şüphesiz Allah’ın vaadi gerçektir. Sakın dünya hayatı sizi aldatmasın.**”⁵

Aziz Müminler!

Elbette müminler olarak âhirete gönülden iman ediyoruz. Zira biliyoruz ki âhirete iman, iman esaslarından biridir. Ve bizler yine biliyoruz ki âhirete iman, sadece dilin ikrarından ibaret de değildir. Allah’a ve âhirete iman eden, Rabbine gönülden itaat eder. Allah’a ve âhirete iman eden, Allah’ın Resûlü’nü kendine örnek alır. Onun öğütlerine kulak verir, sünnetini kendine rehber edinir. Allah’a ve âhirete iman eden, haramlardan uzak durur. Şirkten ve gûnahtan, ateşe düşmekten kaçarcasına kaçınır.

Allah’a ve âhirete iman eden, haksızlık yapmaz, zulmetmez, şiddet uygulamaz. Allah’a ve âhirete iman eden, canı pahasına da olsa doğruluktan ayrılmaz. Hiçbir cana kıyamaz. Hiçbir canlıya bilerek, isteyerek zarar vermez, veremez. Diliyle dahi kardeşini incitemez. Allah’a ve âhirete iman eden, yetime, yoksula, dara düşene kol kanat gerer. Garibin, fakirin, dertlinin halini bilir. Kimsesize kimse, çaresize çare olur.

Kardeşlerim!

Unutmayalım ki; dünya, âhiretin tarlasıdır ve kişinin âhiretteki konumu, dünyada yapıp ettikleriyle belirlenecektir. Öyleyse geliniz, içerisinde bulunduğumuz üç ayları fırsat bilelim. Fânî olan dünya hayatımızı ebedi mutluluk ve huzura dönüştürmeye gayret edelim. Gönümüzden sevgiyi, merhameti, şefkati, iyiliği eksik etmeyelim. Allah’a iyi bir kul, Peygamberimiz (s.a.s)’e iyi bir ümmet, birbirimize iyi birer kardeş olalım. Rabbimizin huzuruna, âhiret yurduna hesabını verebileceğimiz bir hayat yaşayarak varalım.

Rabbim bizleri ölümden sonrası için hazırlanan ve hesabını kolay verebilen kullarından eylesin.

¹ Zilzâl, 99/7-8.

² Tirmizî, Sıfatü’l-kıyâme, 17.

³ İbn Mâce, Zühd, 31.

⁴ Mü’minûn, 23/115; Kıyâmet, 75/36, 40.

⁵ Fâtûr, 35/5.

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً
إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
خَيْرُكُمْ خَيْرُكُمْ لِأَهْلِهِ...

HUZUR VE MUHABBET OCAĞI: AİLEMİZ Aziz Müminler!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: **“Kendileri ile huzura eresiniz diye sizin için eşler yaratması ve aranızda sevgi ve merhamet var etmesi de Allah’ın varlığının ve kudretinin delillerindendir. Şüphesiz bunda düşünen bir toplum için elbette ibretler vardır.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyurmaktadır: **“En hayırlınız, ailesine karşı en hayırlı olanınızdır.”**²

Kardeşlerim!

Ailemize karşı her daim güzel davranmamızı öğütüyordu bizlere Rahmet Elçisi. Onun aile anlayışını özellikle Hz. Hatice annemize olan muhabbet, bağlılık ve vefasında görmek mümkündür. Şöyle ki; Hz. Hatice validemiz, Peygamberimiz (s.a.s)’in sadakat timsali eşiydi. Efendimiz, kendisinden önce ebediyete irtihal eden eşini hayatı boyunca hep hayırla yâd etti, onu gönlünden hiç çıkarmadı. Ona olan vefasını sıklıkla dile getirdi. Bir gün kendisine bunun sebebi sorulduğunda Allah Resûlü şu cevabı verdi: **“İnsanlar bana inanmazken o bana inandı. İnsanlar beni yalanlarken o doğruladı. İnsanlar yardımlarını benden esirgediklerinde o bana mahıyla destek oldu. Yüce Allah bana ondan çocuklar ihsan etti.”**³

Kıymetli Kardeşlerim!

Aile, eşlerin Allah’ın adını anarak birbirleriyle ahitleşmesidir; ömür boyu sürmesi niyetiyle yapılan bir sadakat sözleşmesidir. İnsanoğlunun ruhuna huzur ve sükûnet veren bir nimettir aile. Aile, Rabbimizin rahmeti ile desteklenen, sevgi, saygı, şefkat ve muhabbetle güzelleşen bir sığınaktır. Kişiyi olumsuzluklara, tehlikelere karşı koruyan sağlam ve güvenli bir limandır.

Kardeşlerim!

Her fert değerlidir, saygındır ailede. Anne, şefkat timsalidir; sevgi doludur; onun yüreğinin kapısı her daim açıktır. Anne, fedakârlığın adıdır; emeğinin hesabını tutmaz. Bu nedenledir ki, Peygamberimiz (s.a.s), ilgimizi ve iyiliğimizi en fazla hak eden kişiler olarak tanımlar biricik annelerimizi.⁴

Baba, saygı, güven ve merhametin temsilcisidir. O, ailesini kötülöklere karşı koruma uğrunda her türlü meşakkat ve zorluğa göğüs gerer. Ve bilir ki; ailesinin geçimi uğrunda akıttığı alın teri, cennetin anahtarıdır. Babalarımız, Efendimizin ifadesiyle, bizler için cennete açılan bir kapıdır.⁵

Göz aydınlığı çocuklarımız, yuvanın en tatlı meyveleridir. Şefkat, merhamet, ilgi ve sevgiye muhtaçtırlar. Anne ve babanın elinde yarınlar için hazırlanması gereken bir değerlerdir.

Kardeşlerim!

Ailede herkes birbirine emanettir ve ailenin bütün fertlerine düşen sorumluluklar vardır. Bazen anneyle, babayla, çocukla bir imtihandır aile. Bu imtihanda aile mensuplarının izzet, onur ve saygınlığını zedelemek değil, korumak ve yüceltmek vardır. Bu imtihanda üzme, kırmak, şiddete başvurmak değil, şefkat ve merhamet, nezaket ve nezahet vardır. Bu imtihanda “bir” ve “biz” olma vardır. Sevinçte ve kederde, varlıkta ve darlıkta hemhal olma, hayatın yükünü birlikte omuzlama vardır.

Aziz Müminler!

Ailenin bir mahremiyeti ve bir saygınlığı vardır. Bu mahremiyet ve saygınlığı zedelemeye, tahrip etmeye hiç kimsenin hakkı yoktur. Ancak ne acıdır ki, günümüzde ailenin bu saygınlığını tehdit eden birçok olumsuzluk bulunmaktadır. Özellikle bazı yayınlarda ve sosyal medyada hiçbir değer ve sınır tanımaksızın aile mahremiyeti gözler önüne serilebilmektedir. Zaman zaman da gayr-ı meşru ilişkiler, nikâhsız birliktelikler adeta özendirilmektedir. Şüphesiz ki bu durum, toplumumuzun en önemli değerlerinden olan aile kurumunu yıpratmaktadır.

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimizin bizlere bir lütfu olan ailenin önemi günümüzde kimilerince tam anlamıyla idrak edilememekte ve aile, bir külfet olarak görülebilmektedir. Ailenin huzur veren ortamı, sorumsuzluklara, şursuzluklara, heva ve heveslere kurban edilebilmektedir. Ne yazık ki sadakatsizlik, vefasızlık, tahammülsüzlük ve şiddet gibi sebeplerle nice yuvalar yıkılabilmektedir. Yıkılan bu yuvaların acı ve ibretlik sonu tüm olumsuzluğuyla toplum olarak karşımızda durmaktadır. Aile kurumunun dağılmasının en ağır bedelini ise daha hayat yolculuğunun başında hayatın yükü altında ezilmeye mahkûm edilen minik bedenler ödemektedir.

Kardeşlerim!

Unutmayalım ki Allah’ın adıyla nikâhladığımız eşlerimiz ve bizlere lütfedilen çocuklarımız bizler için büyük bir nimettir. Bize düşen, anne-babamızla, eşimizle, çocuklarımızla el ele verip hep birlikte hangi koşulda olursa olsun bu emaneti zayi etmemek ve bu nimetin kıymetini bilmektir.

Hutbemi Rabbimizin, Kerim Kitabımızda bize öğrettiği şu dua ile bitirmek istiyorum: **“Rabbimiz! Eşlerimizi ve çocuklarımızı bize göz aydınlığı kıl ve bizi Allah’a karşı gelmekten sakınanlara önder eyle!”**⁶

¹ Rûm, 30/21.

² İbn Mâce, Nikâh, 50.

³ İbn Hanbel, VI, 118.

⁴ Buhârî, Edeb, 2.

⁵ Tirmizî, Birr ve sıla, 3; İbn Mâce, Talâk, 36.

⁶ Furkân, 25/74.

قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْأَنَامَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ...

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّ مِمَّا أَفْرَكَ النَّاسُ مِنْ كَلَامِ النَّبِيِّ الْأُولَى إِذَا لَمْ تَسْتَجِبْ فَأَصْنَعْ مَا حِثَّتْ.

MAHREMİYETİ YİTİRMEK MAHRUMİYETTİR Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: **“De ki: Rabbim açık ve gizli bütün fuhşiyatı, günahı ve haddi aşmayı haram kılmıştır.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“İnsanlığın, nübüvvetin başlangıcından itibaren peygamberlerden duyduğu ortak söz, ‘Hayâ etmiyorsan, dilediğini yap!’ sözüdür.”**²

Kıymetli Kardeşlerim!

İffet ve hayâ, İslâm ahlâkının vazgeçilmez iki temel değeridir. İffet ve hayâ, bütün erdemlerin ve ahlaki güzelliğin özüdür. Zira insan için hayâ, hayattır. İnsan olmanın ve mümince yaşamının bir gereğidir. İffet ve hayâ, insanın Allah, tabiat, eşya karşısında haddini ve sorumluluklarını bilmesi ve idrak etmesidir. Bünyesinde hayatı ve var olmayı, rahmet ve berekete ulaşmayı barındırır. İffet ve hayâ, her türlü çirkinlik ve kötülükten uzak kalmayı, hakkı teslimde kusur etmemeyi ifade eder.

Hayâsızlık ise alçalmanın, insanlığı yitirmenin, varlığın amaç ve hikmetini unutmanın ifadesidir. Yine hayâsızlık, insan için manevi anlamda ölümün adıdır. İsyanın, inkârın, sınır tanımamanın, tahribat ve haksızlığın göstergesidir.

Kardeşlerim!

İffet ve hayâ ile birbirini tamamlayan önemli bir değer daha vardır. Bizler, ona “mahremiyet” diyoruz. Mahremiyet, hürmettir; izzet, onur ve saygınlıktır. Mahremiyet, kişinin ve ailenin kendine özgü ve özel alanları, sınırlarıdır. Mahremiyet, her şeyden önce her hal ve şartta bu alan ve sınırların muhafaza edilmesidir.

Kardeşlerim!

Mahremiyet, haramdan gelir. Haram, Yüce Rabbimizin bizler için koyduğu yasaklardır. Bazı şeylerin haramlığı bizzat kötü ve çirkin olmasından kaynaklanır. İçki içmek, kumar oynamak, zina etmek, kötü ve zararlı olduğu için haramdır. Bazı şeylerin haramlığı ise hürmetten, saygıdan kaynaklanır. Anne-baba, saygın oldukları için onlara “öf” demek bile haramdır. Dünyadaki cennetimiz ailenin mahremiyeti de Allah’ın aileye yüklemiş olduğu saygınlıktan kaynaklanır. Aile mahremiyeti ihlal ve ifşa edildiğinde

toplumda büyük kötülükler, bozulmalar ortaya çıkar. Bunun içindir ki Rabbimiz, insanlığa ilk olarak Hz. Âdem ve Havva aracılığıyla insanın ve ailenin mahremiyetini öğretmiş ve bu mahremiyetin korunmasını emretmiştir.

Kardeşlerim!

İrz, namus, hayâ, iffet ve mahremiyet gibi insana özgü değerler, zamanla sadece belli bir cinsiyette bulunması gereken değerler gibi telakki edilmişlerdir. Zira ırz, namus, hayâ ve iffet gibi kavramlar, herhangi bir cinsle sınırlı olmaksızın kadın erkek herkesi kuşatmaktadır. İrz ve namus, hayâ ve mahremiyet, kadını ne kadar yüce, saygın ve müzeyyen kılıyorsa erkeği de o derece yüce ve saygın kılmaktadır. İffetsizlik ve hayâsızlık, kadını ne kadar aşağıların aşağısına çekiyorsa erkeği de o derece alçaltmaktadır.

Kardeşlerim!

İnsanı insan, mümini kâmil kılan bu erdemlerin hemen hepsi, hayatı ve var olmayı ifade etmektedir. Eğer bir insan, bu erdemleri kaybetmiş ve mahremiyet anlayışını yitirmişse o insanın varlığıyla yokluğu arasındaki fark ortadan kalkmıştır. Gerçek şu ki; dünyada bazı şeylerden mahrum olmak, insan için zor ve kötü bir durumdur. Unutulmamalıdır ki en kötü mahrumiyet, mahremiyetten mahrum ve yoksun olmaktır.

Kardeşlerim!

Bugün iletişim ve teknoloji çağında yaşıyoruz. İletişim araç ve gereçleri hayatımızı bir yönüyle kolaylaştırırken diğer yönüyle zorlaştırmaktadır. Kitle iletişim araçları ve sosyal medyanın sınır tanımaksızın ve ölçüsüzce mahremiyeti hiçe sayarak kullanımı, kişisel, ailevi ve toplumsal birçok sorunu da beraberinde getirmektedir. Bu nedenle ailemizi, yavrularımızı, gençlerimizi bütün bu kötülüklerden koruyacak bir merhamet ve mahremiyet eğitimi ihtiyacımız var. Bugün, çocuklarımızı her geçen gün hakikat dünyasından koparıp sanal dünyaya mahkûm eden bu gidişata karşı bilinçlendirmeye çok ihtiyacımız var. Ailenin temelini oluşturan muhabbet, merhamet, sevgi, sadakat ve mahremiyet gibi değerleri korumak ve gelecek nesillere aktarmak hususunda hepimize düşen büyük görevler ve sorumluluklar var. Yüce Rabbimiz, bizleri sorumluluklarının bilincinde olan kullarından eylesin.

Kardeşlerim!

Yarın akşam on bir ayın sultanı Ramazan’ın habercisi olan Berat Kandilini idrak edeceğiz. Kandilinizi şimdiden tebrik ediyorum. Berat Kandilinin hep birlikte ebedi kurtuluş beratımız olmasını; ülkemiz, gönül coğrafyamız, Âlem-i İslam ve bütün insanlığa hayırlar getirmesini Yüce Rabbimizden diliyorum.

¹ A’raf, 7/33.

² Buhârî, Edeb, 78.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَنْتَ مَا أَوْحَى إِلَيْنَا مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْتَهِي عَنِ الْفَحْشَاءِ

وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ ﴿٤٥﴾

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

الصَّلَاةُ الْخَمْسُ وَالْجُمُعَةُ إِلَى الْجُمُعَةِ كَفَّارَةٌ لِمَا بَيْنَهُنَّ مَا لَمْ تَغْفِ الْكِبَائِرُ.

NAMAZ ARINMADIR

Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: “Sana vahyedilen Kitabı oku. Namazı da hakkını vererek kıl. Kuşkusuz namaz hayâsızlıktan ve kötülükten alıkoymaz...”¹

Kardeşlerim!

Efendimiz (s.a.s) bir gün ashabıyla sohbet ederken onlara, “Birinizin kapısının önünden bir nehir aksa ve o, günde beş defa bu nehirde yıkansa vücudunda kir kalır mı?” diye sordu.

Ashab, “Kalmaz, Ya Resulallah” diye cevap verdi. Bunun üzerine Kutlu Nebi (s.a.s) şöyle buyurdu: “İşte bilinç ve şuurla eda edilen beş vakit namaz da bunun gibidir. Kılınan bu namazlarla Allah günahları yok eder.”²

Aziz Müminler!

Yüce Rabbimiz, göz kamaştıran güzelliğiyle kâinatı, insan için yaratmıştır. Biz sahipsizken O, bizi muhafaza etmiştir. Biz yolumuzu bilmezken, O, göndermiş olduğu kitap ve peygamberlerle bize yolumuzu, yönümüzü göstermiştir. O, bize ahlakı, insan olmayı, Âdem olmayı, İbrahim olmayı, İsmail olmayı ve kullukta yücelmeyi öğretmiştir. Yüce Rabbimizin bunca ikramı, biz kullarına nihayetsiz lütfundan bir katedir sadece. Aynı zamanda O’nun insana, insan hayatına vermiş olduğu değerlerin bir parçasıdır. Bütün bunlar karşısında bizlere düşen, O’na samimiyetle, sadakatle kul olmak ve nimetlerine şükretmektir.

Kardeşlerim!

Bir zikir, bir şükür, bir hamd ifadesi olarak namaz, bizim vazgeçilmezimizdir. Çünkü namaz, arınmadır.³ Namaz, günde beş kez bedeni temizlerken, kalpleri de kötülük kirinden uzak tutan, suyundan iyiliğin, erdemin, güzel ahlakın aktığı tertemiz bir pınardır.

Namaz, kurtuluştur; “Hayya ala’l felâh/Haydin kurtuluşa” diye semaları saran ezanıyla, insanı sonsuz rahmetin membâna çağırان kutlu bir davettir. Kulun bizzat Rabbine arzuhalidir namaz; Allah’ın huzurunda olduğu bilinciyle mümin gönüllerin titremesidir.

Namaz, nice hikmetle dolu manevi bir yolculuktur. Bu yolculukta niyetimiz, zihnimizi ve kalbimizi hazır kılma, varlığımızı Rahman’a sunma

ifadesidir. Kiblemiz, bir olan Allah’a yönelişimizin, müminler olarak gönüllerimizdeki manevi bağ ve birlikteliğimizin simgesidir. İftitah tekbirimiz, bir yönüyle güzelliklere, ahlaka, erdeme kapı aralayışımızdır; bir yönüyle de Allah’tan ve O’nun rızasından başka her şeyden yüz çevirebileceğimizin sembolüdür. Kıyamımız, her gün bizim için bir istikamet, bir doğruluk dersidir. Kıraatımız, Cenab-ı Hak ile konuşmamız ve ahitleşmemizdir. Rükûmuz, Allah’tan başkası için eğilmeyeceğimizin göstergesidir. Bize topraktan geldiğimizi ve tevazuu öğreten secdemiz, Rabbimize en yakın olma vaktimizdir. Tahiyyatımız, Rabbimizle ve bütün müminlerle bir esenlik ve barış oturumumuzdur. Selamımız, namazımızda taşıdığımız ruhu, âdâbı, erkânı hayatımıza taşıma irademizdir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Namaz, tanıştıran, yakınlaştıran, kaynaştıran bir nimettir. Namaz, genç ile yaşlıyı, zengin ile fakiri, güçlü ile zayıfı, siyah ile beyazı aynı inanç, aynı amaç, aynı idealde buluşturan muazzam bir birlikteliktir.

Namaz, huzurdur; Rabbimizin sayısız nimetlerine şükretmenin verdiği bir sükunettir; türlü meşgale ve hengâmelerle daralan zihinlerimize, gönüllerimize bir şıfardır.

Ve namaz, müjdedir; dünyadaki geçici ihsanların kat be katının, Rabbini terk etmeyen, O’nun sevgisinden vazgeçmeyenler için ebediyen hazırlandığını haber verir.

Kardeşlerim!

İslam’ın beş temel esasından biridir namaz. Unutulmamalıdır ki, dinimizin bizlerden istediği namaz, şekle indirgenmemiş, ruhu yok edilmemiş namazlardır.

Bugün namaz konusunda bize düşen en büyük görev, namazlarımızı samimiyetten mahrum, süresi kısalmış, son ana kadar ertelenmiş, etkisini yitirmiş, solgun namazlara dönüştürmemektir. Namazlarımızın, merhametimizi artırması, bizi örnek bir insan yapması ve ahlakımıza ahlak katması için gayret göstermektir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Hutbemi şu dua ile bitirmek istiyorum:

Allahım! Bizi ve aile fertlerimizi namazı hakkıyla eda edenlerden eyle!

Rabbimiz! Bizleri namazlarını ihlas, huşu ve samimiyetle kılanlardan eyle!

Allahım! Namazlarımızı bizler için her türlü süflî arzu ve isteklerimizden arınma ve ebedi kurtuluş vesilesi eyle!

¹ Ankebût, 29/45.

² Müslim, Mesâcid, 283.

³ Müslim, Tahâret, 14.

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ
وَقَضَيْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْصِيلًا
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَحُزْمَةُ الْمُؤْمِنِ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ حُزْمَةً مِنْكَ

GELİN GÖNÜLLER YAPALIM

Cumamız Mübarek Olsun Aziz Kardeşlerimiz!

Peygamber Efendimiz (s.a.s), bir gün tavaf esnasında Kâbe'ye yönelerek şöyle buyurdu:

“Ey Kâbe! Sen ne güzelsin. Senin kokun ne güzeldir. Senin azametine ve kutsallığına hayranım. Fakat Allah’a yemin ederim ki, müminin saygınlığı Allah katında senin saygınlığından daha fazladır...”¹

Aziz Müminler!

Rahmet, bereket ve mağfiret iklimi Ramazan ayının gölgesi bir kez daha üzerimize düştü. Şu günlerde hep birlikte bunun huzur ve mutluluğunu yaşamaktayız. Pazar günü kılacağımız ilk teravih namazının ardından Pazartesi günü tutacağımız ilk oruç ile bu mübarek aya girmiş olacağız. Bizleri Ramazana, Ramazanı bizlere kavuşturan Rabbimize sonsuz hamdü senalar olsun.

Kardeşlerim!

Diyanet İşleri Başkanlığımız, her Ramazan ayında bireysel ve toplumsal hayatımıza ışık tutan önemli bir değerimizi gündeme taşımaktadır. Böylece konuya dair bir farkındalık oluşturmaya çalışmaktadır. Başkanlığımız, bu yıl Ramazan ayında, **“Gelin gönüller yapalım, Bu Ramazan ve Her zaman”** çağrısında bulunacaktır. Bu çağrıyla, gönüller arasında köprüler kurulmasına, kırık kalplerin, yaralı gönüllerin, bitap düşmüş yüreklerin onarılmasına vesile olunması amaçlanmaktadır.

Kardeşlerim!

İnsan, İslam nazarında sevgi ve hürmete layık mükemmel bir varlıktır.² Bu hürmet ve saygıda şüphesiz ki kalbin, gönlün önemli bir yeri vardır. Peygamberimiz (s.a.s)’in **“Allah, sizin suretlerinize ve mallarınıza değil, kalplerinize ve yapmış olduğunuz amellerinize bakar.”³** hadisi bu hususu vurgulamaktadır. Buradan hareketle inancımızda gönül, nazargâh-ı ilahî kabul edilmiştir. İmanımızın, ihlasımızın, niyetimizin, sevgimizin, hâsılı insanı güzelleştiren hasletlerin karargâhıdır kalp. Rabbimiz, kalb-i selime bakar. Bu itibarla, gönül yapmak, inancımızın ve insanlığımızın bir gereğidir. Gönül incitmek ise inancımızda hiçbir şekilde tasvip edilmeyen ve mümine yakışmayan yanlış bir davranıştır.

Kıymetli Kardeşlerim!

Gönül yapmanın, gönüller fethetmenin sayısız yolları vardır. Gönüller, her şeyden önce sevgi, saygı ve muhabbetle fethedilir. Sevgiyi kullarının kalbine yerleştiren Allah, bütün sevgilerin de kaynağıdır. Gönüllerimizi birleştirmesi ve inananları kardeş kılması, Rabbimizin büyük nimetidir.⁴ Efendimizin ifadesiyle, gerçek anlamda mümin olabilmenin yolu birbirimizi sevmekten geçer.⁵

Kardeşlerim!

Gönüller, merhametle kazanılır. Merhamet, varlığın ilahi mayasıdır. Rahman ve Rahim olan Rabbimizin

rahmetinin yüreklerdeki yansımasıdır merhamet. Efendimizin anlatımıyla, **“Müminler, birbirini sevmeye, birbirine merhamet ve şefkate, tıpkı bir organı rahatsızlandığında diğer organları da bu acıyı paylaşan bir beden gibidir.”⁶**

Gönüller, paylaşmakla inşa edilir. Paylaşmak, evvela gönlümüzü muhabbet ve samimiyetle birbirimize açmaktır. Düşmanlığı, kini, nefret ve intikamı, kalbimizden söküp atmaktır. Paylaşmak, dünyanın neresinde olursa olsun muhtaçlara, kimsesizlere, insanlığın insafına terkedilmişlere yardım eli uzatmaktır. Paylaşmak, duyduğumuz her yardım çılgılığına nereden geldiğine, kimliğine, etnik yapısına, mensubiyetine bakmaksızın karşılık verebilmektir.

Değerli Kardeşlerim!

Ramazan ayı, bir mekteptir. Bu mektebin talebeleri bütün müminlerdir. Bizlere sabrı, şükrü, nimetlerin kıymetini, paylaşmayı, varlık ve yokluğun anlamını idrak etmeyi öğretir Ramazan. Bu mektep, bizlere aynı zamanda gönlün değerini, kendimize ve insanlara saygıyla muameleyi öğretir. Bize düşen, bu kutlu mektebin cennet esintilerini hücrelerimize kadar hissedebilmektir. Orucumuzu, sahurumuzu, iftarımızı, infakımızı, teravihimizi, gönüller inşa etmeye vesile kılabiliriz. Gönüllerimizi, aynı Allah’a, aynı Peygambere, aynı Kitaba iman şuuru ile kardeş kılabiliriz.

Kardeşlerim!

Ramazan mektebinde bize düşen, varlık sebebimiz olan, bizleri türlü meşakkatle hayata hazırlayan anne-babalarımızın gönüllerini hoş tutmak, onların rızasını kazanmaktır. Ramazan mektebinde bize düşen, ülkemize hicret etmek zorunda kalmış mülteci kardeşlerimize kucak açmaktır. Evinden, yurdundan çıkıp gelen Mekkeli Muhacirlerle evini, aşını, ekmeğini paylaşan Ensar’ın kardeşlik ahlakını kuşanmaktır. Bize düşen, açın halinden anlamak, yetimin başını okşamak, ağlayanın gözyaşını silmektir.

Kardeşlerim Öyleyse Geliniz!

Hep birlikte büyüklerimizin, yetimlerimizin, mültecilerin, engelli kardeşlerimizin, kimsesizlerin tebessümü ile Ramazan mektebini dolu dolu yaşayalım. Onlara gönüllerimizi açık ellerimizi uzatalım.

Birbirimizin hatalarını örtelim, kusurlarını affedelim. Hiçbir kalbi kırmayalım. Üzüp kırdıklarımızı vakit geçirmeden onarmaya bakalım.

Gelin, Rabbinden mahrum kalmış gönülleri Rabbimizle buluşturalım. Rabbimizin rızasının gönül yapmaktan geçtiğini unutmayalım.

Bu duygu ve düşüncelerle Ramazanın milletimize, ülkemize, âlem-i İslam’a huzur, barış, merhamet getirmesini Yüce Rabbimden niyaz ediyorum. Hutbemi, gönlün önemini ve gönül incitmeyi veciz bir şekilde ifade eden şu dizelerle bitirmek istiyorum.

*“Hazer kıl! Kırma kalbin, kimsenin cânını incitme!
Esîr-i gurbet-i nâlân olan insanı incitme!
Tarîk-i ışkda biçâre-i hicrânı incitme!
Sabır kıl her belâya, Hâneyi Rahman’ı incitme!
Felekde hâsılı insan isen bir cânı incitme!
Günahkâr olma, Fahr-i Âlem-i Zî-Şâni incitme!”*

¹ İbn Mâce, Fiten, 2.

² İsrâ, 17/70.

³ Müslim, Birr, 34.

⁴ Âl-i İmran, 3/103.

⁵ Müslim, İman, 93.

⁶ Müslim, Birr, 66.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

... إِنَّ أَصْلَقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ وَأَحْسَنَ الْهُدَى هَذَا مُحَمَّدٌ ...

KUR'AN AYI RAMAZAN

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır. **“Ramazan öyle bir aydır ki insanlar için hidayet rehberi olan, bu rehberliğin apaçık belgelerini taşıyan ve hakkı batıldan ayıran Kur'an işte bu ayda indirilmiştir.”¹**

Kardeşlerim!

Bir gün Peygamberimiz (s.a.s), Abdullah b. Mes'ûd'u çağırdı ve ona: **“Ey Abdullah! Kur'an oku. Senden Kur'an dinlemek istiyorum”** dedi. Abdullah: **“Yâ Resûlallah, Kur'an senin kalbine vahyolundu ben sana nasıl okuyayım?”** diyerek cevap verdi. Allah Resulü: **“Ben Kur'anı bir başkasından dinlemekten büyük bir haz duyuyorum. Hele senden dinlemeyi çok istiyorum”** buyurdu. Bunun üzerine Abdullah, Nisa Suresi'ni okumaya başladı. Yetimlerin anlatıldığı ayetleri okudu. Nihayet, **“Her ümmetten bir şahit getirdiğimiz ve seni de onların üzerine bir şahit kıldığımız zaman bakalım onların hali nice olacak.”²** ayetini okuyunca Rahmet Elçisinin gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Ve Efendimiz; **“Abdullah yeter!”** dedi.³

Kardeşlerim!

İşte okunduğu zaman mümin yürekleri iliklerine kadar etkileyen rahmet kitabımız Kur'an-ı Kerim, Ramazanı şerifin bizlere yüce bir hediyesidir. Bir Ramazan günü Hira'da “Oku” emriyle inmeye başlayan Kerim Kitabımız, insanları doğru yola ileten bir hidayet rehberi ve rahmet vesilesidir. Hayatı anlamlı kılan bugünüme ve yarınlarımıza dair umutlarımızı diri tutmamızı sağlayan hayat kitabımızdır Kur'an. Sözlerin en güzeli, yaratıcımızın en büyük hazinesi, en büyük ikramıdır biz kullarına Kur'an. İnsana Rabbini, kendisini ve çevresini tanıtan ilahi kılavuzdur. Kur'an müminin, varlığını ve yokluğunu, hüznünü ve mutluluğunu ibadete dönüştüren kulluk kitabıdır. Kur'an, rahmet yüklü mesajlarıyla insanı yüceltmış, onu şereflendirmiştir. Allah nice millet ve toplumları bu Kerim Kitap'la aziz kılmıştır. Ona yönelen felah bulmuş ondan yüz çeviren hüsrana uğramıştır.

Kardeşlerim!

Yüce kitabımız Kur'an insanlık âlemini evrensel ilkelerle buluşturmuş, insanlığı yüksek değerlere kavuşturmuştur. Bu kitap ki inmeye başladığı andan itibaren, tüm insanlığı hakka, adalete, merhamete, ahlak ve fazilete çağırmıştır. Bize iyi ile kötüyü, doğru ile yanlış, güzel ile çirkini hayır ile şerri birbirinden ayırmayı öğretmiştir.

Bu kitap ki aklımızı kalbimizle buluşturdu. Kalbimizi de aklımızla buluşturdu. Bu kitap ki

ruhumuzu bedenimizle buluşturdu. Bizde bir tevhid oluşturdu ve bizi tevhide iman etmeye davet etti.

Kardeşlerim!

Kitabımız Kur'an-ı Kerim bize iyi bir kul olmayı öğretti. Bizim başıboş yaratılmadığımızı, sorumluluk sahibi mükemmel bir varlık olduğumuzu hatırlattı. Bize iyi bir evlat olmayı öğretti. Anne-babaya “öf” demek bile yok dedi. “Rahmet ve şefkat kanatlarını annenin, babanın üzerinden kaldıramazsın” dedi. Eli öpülesi büyüklerimize şefkat göstermeyi öğretti. Sonra iyi bir baba, iyi bir anne olmayı öğretti. İyi bir eş, iyi bir dost, iyi bir komşu hâsılı iyi bir insan olmayı öğretti. Yetim yürekleri sevindirmeyi, engelli kardeşlerimizin yüzünü güldürmeyi, gurbet hayatı yaşayan mülteci misafirlerimize sıra sıcaklığı hissettirebilmeyi öğretti.

Aziz Kardeşlerim!

Öyleyse geliniz rahmet, bereket ve mağfiret iklimi Kur'an ayında kalplerimizi, zihinlerimizi ve yaşantılarımızı Kur'an ile mamur kılalım. Gönüllerimizi bu yüce kitabın mesaj ve anlam dünyasından mahrum bırakmayalım. Resul-i Ekrem (s.a.s)'in **“Kalbinde Kur'andan herhangi bir eser bulunmayan kimse tıpkı harabe bir eve benzer”⁴** şeklindeki uyarısını unutmayalım. Kur'an'ın hakikatler dünyasıyla tanışalım. Bu ayda dünya semasına inen Kur'an'ı tekrar gönül semalarımıza indirelim. Allah Resulü'nün sünneti seniyyesi mukabelelerimizle Kur'an aşkımızı ve şuurumuzu bir kez daha pekiştirelim. Unutmayalım ki, bizler Kur'an-ı Kerim'e yöneldikçe o bize bütün kapılarını, ufuklarını cömertçe açacaktır. Bizi insana huzur ve mutluluk veren mana saraylarında ağırlayacaktır.

Kardeşlerim!

Rahmetiyle bütün insanlığı kuşatan mübarek Ramazan günlerinde dahi vicdanlarını kaybetmiş, değerlerini yitirmiş insanlık düşmanları tarafından, memleketimizin muhtelif şehirlerinde menfûr terör saldırılarında şehit olan güvenlik güçlerimize ve vatandaşlarımıza Allah'tan rahmet, yaralılara acil şifalar diliyorum. Kardeşlerimizin şehit olmasına ve yaralanmasına neden olan bu meş'ûm terör saldırılarını gerçekleştirenleri şiddetle lanetliyorum. Yüreklerimizi dağlayan bu elîm saldırılarda yakınlarını kaybeden kardeşlerimize ve milletimize sabır, metanet ve başsağlığı diliyorum.

Hutbemi, Efendimiz (s.a.s)'in bir hadis-i şerifiyle bitiriyorum: **“Sözlerin en doğrusu, Allah'ın kelâmı; rehberliğin en güzeli ise Muhammed'in rehberliğidir.”⁵**

¹ Bakara, 2/185.

² Nisâ, 4/41.

³ Buhârî, Fedâilü'l Kur'an, 33.

⁴ Tirmizî, Fedâilü'l-Kur'an, 18.

⁵ Nesâî, İdeyn, 22.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَاعْلَمُوا أَنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّ اللَّهَ يَرْفَعُ بِهَذَا الْكِتَابِ أَقْوَامًا وَيَضَعُ بِهِ الْآخَرِينَ

KUR'ÂN, RAMAZAN VE ÇOCUK

Hayat rehberimiz ve kurtuluş reçetemiz olan Kerim Kitabımız Kur'ân'a gönülden iman etmiş Aziz Kardeşlerim! Cumanız mübarek olsun.

Bir gün Efendimiz (s.a.s), Mescid-i Nebevi'nin minberinde hutbe irad ediyordu. Ashâb, pür dikkat onun ağzından dökülen altın misali sözleri dinliyordu. Bu esnada Mescid'e iki küçük çocuk girdi ve sendeleyerek minbere doğru ilerledi. Bu iki minik yavru, Rahmet Elçisi'nin güzide torunları Hasan ve Hüseyin Efendilerimizdi. Peygamberimizin, torunlarına olan sevgi, şefkat, merhamet ve muhabbeti öylesine fazlaydı ki, onları görmezden gelemedi. Ashâbın bakışları arasında minberinden indi. İleride cennet gençlerinin efendileri olacaklarını müjdelediği iki torununu¹ kucakladı. Ardından hutbesini tamamlamak üzere onlarla birlikte minbere çıktı ve sözlerine şöyle devam etti: “Allah, ‘Mallarınız ve çocuklarınız imtihan vesilesidir.’² buyururken ne kadar doğru söylemiş! Şu iki yavrunun düşe kalka yürüyüşünü görünce dayanamadım ve sözümü keserek onları kucağıma aldım.”³

Kardeşlerim!

Çocuklara olan şefkat ve sevgisini bu örnekte olduğu gibi her zaman açıkça göstermişti Efendimiz (s.a.s). Allah Resûlü, çocuklarla huzur bulmuş, onları da mutlu etmişti. Onlara sevgisini dile getirirken bizlere de önemli mesajlar vermişti. Yavrularımıza olan ilgimizin, hayatın en ciddi sınanma noktalarından biri olduğuna dikkatlerimizi çekmişti. Bu konuda kullarını uyaran Rabbimizin âyetlerinden birini örnek olarak okurken sanki bizlere şöyle seslenmişti: “Çocuklarınızı sevin ama bu sevgiye asla yenik düşmeyin! Yavrularınızdan ilgiyi kesmeyin, onlara karşı sorumluluklarınızı yerine getirin! Kendilerini dinine, milletine ve insanlığa faydalı, hayırlı kimseler olarak yetiştirin! Aksi takdirde imtihanı kaybedenlerden olursunuz!”

Kardeşlerim!

Kur'an'ın ifadesiyle gözlerimizin nuru, kalplerimizin süruru olan çocuklarımız, Yüce Rabbimizin bizler için bir lütfudur. Bütün nimetler gibi, onlar da Allah'ın bizlere birer emanetidir. Her şeyden önce bu emaneti sevgiyle filizlendirmemiz, şefkat ve merhametle büyütmemiz gerekir. Zira Efendimizin çocuklara yaklaşımı böyledir. O, kimi zaman çocukları içtenlikle kucaklamış ve öpmüş, kimi zaman da çocukların başlarını şefkatli elleriyle okşamıştır. Çocuklarına şefkat gösterenleri överken, onlardan sevgisini esirgeyenleri ise “Küçüğümüze merhamet etmeyen bizden değildir.”⁴ sözyle ikaz etmiştir.

Kardeşlerim!

Çocuklarımızı sevgi ve şefkatle büyütme, onların iyi bir eğitim almasını temin etmek ve onları yarınlara hazırlamak, anne-babalar olarak elbette görevimizdir. Bununla birlikte, gözbebeğimiz yavrularımıza bırakacağımız en değerli miras, onların yüce dinimiz İslam'ı doğru bir şekilde öğrenmelerini ve iyi birer Müslüman, iyi birer insan olarak yetişmelerini sağlamaktır.⁵ Onlara Rabbimizi, Peygamberimizi, Kitabımızı tanıtmaktır. Bilhassa içinde bulunduğumuz rahmet, mağfiret ve bereket ayı Ramazan, bunun için güzel bir fırsattır. Ramazan, çocukları camiye, cemaate, ibadete alıştıırır. Bu kutlu ayda huşu ile kılınan namazlar, teravihler, yapılan zikirler, hep birlikte getirilen tekbirler, salavâtlar ve âminler, çocukların gönül dünyalarında silinmez hatıralar bırakır.

Kardeşlerim!

Çocuklarımız, camilerimizin neşesidir, zinetidir. Bırakalım, camilerde koşsunlar, camilere gönül huzuruyla gelsinler. Onları hoş görelim, zihin ve gönül dünyalarında güzel hatıralar bırakalım. Bizler, Mescidinde çocuklara karşı şefkati, merhameti bizlere öğreten, sırtındaki çocuk yere düşmesin diye secdesini uzatan bir Peygamberin ümmetiyiz. Unutmayalım ki, çocuklarımızın camiyle, mihrapla, minberle, kürsüyle buluşması, namazlarda safların arasında bulunması bile bizim için bir rahmettir.

Kardeşlerim!

Çocuklarımızın Kur'an ile, Peygamberimiz (s.a.s)'in örnek hayatı ile, cami, mihrap, minber ve ibadetlerle tanışıp buluşmaları için bu kutlu ayda çok güzel bir fırsat daha başlıyor. Yaz Kur'an Kurslarımız, 20 Haziran'da başlayıp, 26 Ağustos'a kadar devam edecek. **Gel bu yaz Kur'an'ı gönlüne yaz** şiarıyla camilerimiz, göz aydınlığı çocuklarımızla bir kez daha şenlenecek.

Geliniz, Kuran'ın inzal olduğu bu ayda evlatlarımızı Kur'an'ın rahmet yüklü mesajlarıyla uluşturalım. Onları, Allah'ın yeryüzündeki edep sofrası olan Kur'an'la nimetlendirelim. Kendilerinin, Yüce Rabbimiz ile sağlıklı bir bağ kurmalarını sağlayalım. Minik yüreklere Efendimizin sevgi ve muhabbetini nakşedelim. Onların, ibadetin huzur ve neşesini keşfetmelerini sağlayalım. İnsani ve ahlaki erdemleri öğrenmelerine öncülük edelim.

Kardeşlerim!

Hutbemi şu ayet ve hadislerle bitirmek istiyorum: Rabbimiz şöyle buyuruyor: “**Bu Kur'an, bizim indirdiğimiz bereket kaynağı bir kitaptır. Ona uyun ve Allah'a karşı gelmekten sakının ki size merhamet edilsin.**”⁶

Peygamberimiz (s.a.s) de şöyle buyuruyor: “**Şüphesiz Allah, Kur'an ile bazı toplulukları yüceltir, bazıları da alçaltır.**”⁷

¹ Tirmizî, Menâkıb, 30.

² Enfâl, 8/28.

³ Tirmizî, Menâkıb, 30.

⁴ Tirmizî, Birr, 15.

⁵ Tirmizî, Birr, 33.

⁶ En'âm, 6/155.

⁷ Müslim, Müsâfirîn, 269.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ وَالَّذِينَ هُمْ
عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا
عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ وَحَجِّ الْبَيْتِ وَصَوْمِ رَمَضَانَ

ARINMA VESİLESİ: ZEKÂT VE İNFAK

Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerime de Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Mü’minler gerçekten kurtuluşta ermişlerdir. Onlar ki namazlarını huşu ile kılarlar. Onlar ki faydasız işlerden ve boş sözlerden uzak dururlar. Onlar ki zekat vermek için çalışırlar...”¹

Kardeşlerim!

Peygamberimiz (s.a.s), sahabeden Muâz b. Cebel’i Yemen’e vali olarak tayin ettiğinde onu ve beraberinde gidecek olanları çağırdı. Kendilerine şu nasihatte bulundu: “Kolaylaştırın, zorlaştırmayın! Müjdeleyin, nefret ettirmeyin!”²

Ardından Muâz’a döndü ve şöyle buyurdu: “Muaz, henüz Müslüman olmayan bir topluluğa gidiyorsun. Onları, önce Allah’tan başka ilah olmadığına, benim de Allah’ın elçisi olduğuma davet et. Eğer bunu kabul ederlerse, beş vakit namazın farz olduğunu haber ver. Bunu da kabul ederlerse, Allah’ın kendilerine zekâtı farz kıldığını ve zekâtın zengin kimselerden alınıp fakirlere dağıtılacağını haber ver...”³

Aziz Müminler!

Sahip olduğumuz bütün nimetler Rabbimizin bizlere birer emanettir. Bu nimetler, hepimiz için birer imtihan vesilesidir. Bizlere düşen bu nimetlerin kıymetini bilmektir. Onları Rabbimizin rızası doğrultusunda değerlendirmektir.

Yüce Rabbimiz, şükürsüzlükten, kanaatsizlikten, açgözlülükten ısrarla sakındırır bizleri. Fakirlerin korunup gözetilmediği zenginliğin, zekâtı verilmeyen kazancın, kişiyi nasıl bir hüsrana götüreceğini bildirir. Malımızı, mülkümüzü, dünyada sahip olduklarımızı ebedi kazancımıza bir vesile kılmamız gerektiğini hatırlatır Rabbimiz.

Aziz Müminler!

Zekât, insanlık tarihinin hemen her döneminde var olmuş bir ibadettir. Bu kadim ibadet, yüce dinimizin beş temel esasından biridir.⁴ Zekât, dinen zengin sayılan kişilerin, Allah tarafından kendilerine lütfedilen nimetlerin bir kısmını ihtiyaç sahipleriyle, yoksullarla paylaşmalarıdır. Ayet-i kerime ve hadis-i şeriflerde zekâtın kimlere hangi mallardan, hangi oranlarda verilmesi gerektiği belirtilmiştir.

Kardeşlerim!

Malı eksilten ya da yok eden değil bilakis bereketlendiren bir ibadettir zekât. Kişiyi cimrilik hastalığından koruyup cömertlik erdemine kavuşturur. Gönülmü manevî kirlilerden, serveti de ihtiyaç sahiplerinin

haklarından arındırır. Zengin ile fakir arasında gönülden sevgi, saygı ve kardeşlik köprüleri kurar.

Zekât, Rabbimize karşı şükür bilincimizin ifadesidir. O’na olan teslimiyet ve sadakatimizin bir tezahürüdür. Sırf Allah rızasını umarak, sahip olduğumuz her bir nimeti O’nun yolunda feda edebileceğimizin de bir sembolüdür.

Kıymetli Kardeşlerim!

Kur’an-ı Kerim’de zekâtın üzerinde önemle durulur. Zekâtını verenler, malını Allah yolunda harcayanlar “bahtiyar müminler” diye övülür ve ebedi cennet nimetleriyle müjdelenir.⁵ Zekâtı dikkate almayanlar, yoksulu gözetmeyenler, malının esiri olanlar ise sert bir şekilde uyarılır. Bu uyarılardan biri Rabbimizin şu âyetidir: “Altın ve gümüşü biriktirip Allah yolunda harcamayanlar için elem dolu bir azabı haber ver. Biriktirdikleri altın ve gümüş cehennem ateşinde kızdırılarak onların ahlaları, böğürleri ve sırtları bunlarla dağlanacaktır. Ve onlara şöyle denilecektir: ‘İşte bu, kendiniz için biriktirip sakladığınız şeylerdir. Haydi tadın bakalım biriktirip sakladıklarınızı!’”⁶

Kardeşlerim!

Rahmet Peygamber’inin “Yarım hurmayla da olsa cehennemden korunun.”⁷ ikazı zekât, infak, sadaka, yardımlaşma ve diğer kâmlık hakkında asırlar öncesinden bizlere rehberlik etmektedir. Ancak ne hazindir ki, bugün insanlık olarak doğal kaynakların gelişigüzel tüketildiği, ekonomik kaynakların adaletsizce bölüştüğü, zengin ile fakir arasındaki uçurumun baş döndürdüğü bir dünyada yaşıyoruz. Dünyanın kimi yerlerinde insanlar açlıkla mücadele ederken, kimi yerlerindeyse israf ve vurdumduymazlık had safhadadır. İçinden geçtiğimiz süreçler, savaş ve işgaller milyonlarca fakir, kimsesiz ve yetim ortaya çıkarmıştır. Zekat ise bir anlamda yetim ve miskinlere kol kanat germektir. Nitekim İslam İşbirliği Teşkilatı, bu hususa dikkat çekmek üzere Ramazan ayının on beşinci gününü Dünya Yetimler Günü olarak ilan etmiştir.

Kardeşlerim!

İnsanlığın, bu gün, belki de tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar huzur ve mutluluğa, sevgi ve saygıya, dostluk ve barışa, yardımlaşma ve paylaşmaya hasret olduğu aşîkârdır. İşte dünyayı bu erdemlere ve hasret kalınan huzura, adaletli bir gelir dağılımına kavuşturacak olan, İslam’ın hayat yüklü mesajlarıdır. Efendimizin bize öğrettiği zekât ve infak ahlakı, yardımlaşma, dayanışma ve paylaşma anlayışıdır.

Öyleyse geliniz kardeşlerim, hep birlikte bu kutlu ayda sahipsiz olmadıklarını hissettirmek için yanı başımızdaki ve uzağımızdaki yetim, kimsesiz, himayesiz ve yuvasız yavrularımıza gönüllerimizi, ellerimizi ve sofralarımızı açalım. Zekât ve fitrelerimizi vakit kaybetmeden verelim. İnfakta ve yardımda bulunmayı, paylaşmayı kendimize şiar edinelim. Zekâtımızı, fitremizi verirken, infakta bulunurken, insanları incitmeyelim, rencide etmeyelim. Gelin, her bir vesileyi gönül yapmak ve gönüller kazanmak için fırsat bilelim. Geliniz, dünyada sahip olduklarımızı ebedi kazanca dönüştürelim.

¹ Mü’minûn, 23/1-4.

² Buhârî, Megâzî, 61.

³ Buhârî, Zekât, 63; Müslim, İmân, 29.

⁴ Müslim, İman, 21.

⁵ Nûr, 24/36-38; Zâriyât, 51/15-19; Meâric, 70/22-35.

⁶ Tevbe, 9/34-35; Ayrıca bkz. Buhârî, Rikâk, 10.

⁷ Buhârî, Zekât, 10.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ (1) وَمَا أَذْرَبَكُمْ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ (2)

لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ (3) تَنَزَّلُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ

مِنْ كُلِّ أَمْرٍ (4) سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ (5)

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَنْ قَامَ لَيْلَةَ الْقَدْرِ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ

KADRİMİZİ YÜCELTEN GECE: KADİR GECESİ Kıymetli Kardeşlerim!

Bizi en faziletli geceye, Kadir Gecesine tekrar ulaştıran Rabbimize hamd-ü senalar olsun. Kadir Gecemiz mübarek olsun.

Okuduğum sure-i celilede Rabbimiz, bu geceyi bizlere şöyle tanıtmaktadır: “Şüphesiz, Kur’an’ı biz Kadir gecesinde indirdik. Kadir gecesinin ne olduğunu sen nerden bilebilirsin? Kadir gecesini, bin aydan daha hayırlıdır. Melekler ve Ruh o gecede, Rablerinin izniyle her türlü iş için iner de iner. O gece, fecrin doğuşuna kadar bir esenliktir.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s), şöyle buyurmaktadır: “İnanarak ve sevabını Allah’tan umarak Kadir Gecisini ihya edenin geçmiş günahları affolunur.”²

Kardeşlerim!

Kısa bir süre önce rahmet ayı Ramazana ulaşmanın huzur ve mutluluğunu hep birlikte yaşadık. “Hoş Geldin Ya Şehri Ramazan” nidalarıyla karşıladık bu kutlu ayı. Şimdi veda vakti. Bereketi ve mağfiretiyle evlerimize ve gönüllerimize misafir olan on bir ayın sultanı, bugünlerde bize veda ediyor. Bu kutlu misafiri uğurlamaktan dolayı mahzunuz.

Bir taraftan da Ramazan-ı Şerifin kalbi olan mübarek Kadir Gecesine kavuşmanın huzur ve mutluluğunu yaşıyoruz. Kur’an-ı Kerim’de bu geceye müstakil bir sure tahsis eden Yüce Rabbimiz, gecenin değerini de en güzel şekilde bizzat kendisi tavsif etmiştir. Her sene kadrimizi yüceltmek için Rabbimizden bir bağış gibi, bir armağan gibi gelen Kadir gecesinin anlatıldığı bu sure, bizlere üç önemli mesaj getirmiştir.

Birincisi; Kadir Gecisini değerli kılan, onun “yaradılış gayemizin kitabı” Yüce Kur’an’ın ilk nüzûlüne şahit olmasıdır. Kadir Gecesinin kadrini yücelten, Aziz Kur’an’ın rahmet yüklü evrensel mesajlarının bu gece inmeye başlamasıdır. Bu nedenledir ki, Kadir Gecesinin değerini, kadrini, yüceliğini, büyüklüğünü ve mübarekliğini insanlığı karanlıklardan kurtaran Kerim Kitabımızda aramalıyız.

Ve bu gece dünya semasına inen Kur’an’ı yeniden kalbimizin semasına indirmeliyiz.

İkinci mesaj; Kadir Gecesinin, müminlere her yıl ömürlük bir fırsat sunmasıdır. Rabbimiz, ömre bedel bu geceyi, müminlere bir rahmet kapısı, bir umut pınarı olarak bahşetmiştir. Bu gece bize düşen, ömür sermayemizden tükettiğimiz günlerin muhasebesini yapmaktır. Hata ve günahlarımızdan, kusur ve nisanlarımızdan tövbe ederek Rabbimizin razı olacağı şekilde bir ömür sürmeye azmetmektir.

Kadir Suresinin bizlere getirdiği üçüncü mesaj; Allah’ın meleklerinin, Kadir Gecesinde yeryüzüne selâm ve esenlik getirmek üzere inmeleridir. Bu muhteşem hâdis, Cenab-ı Hakk’ın biz müminlere çok büyük bir ikramı, ihsanı ve lütfu olarak her sene tekrar etmektedir. O halde Kadir Gecisini ihya etmek için Kur’an’ın barış ve esenlik mesajlarına kulak vermeliyiz. Bu mesajları yeryüzünde egemen kılmak için çaba göstermeliyiz.

Kardeşlerim!

Bir kez daha hatırlatmak isterim ki; bu mübarek geceyi hakkıyla değerlendirmenin yolu, Kerim Kitabımızın kadir ve kıymetini bilmekten, hayatımızı onunla anlamlandırmaktan, insana, kâinata onunla bakmaktan geçer. Kadir Gecisini ihya etmenin yolu, Rabbimizin muhatap kabul ettiği, nazargâh-ı ilahi olan kalbimizin, gönlümüzün değerini bilmekten geçer. Gönüller yapıp gönüller almaktan, olur olmaz sebeplerle gönüller kırıp, gönüller incitmemekten geçer.

Kadir Gecesinde ancak bu sayede bir ömre bedel manevî gelişmeler yaşayabiliriz. Kur’an’ın barış ve esenlik mesajlarına değer verdiğimiz nispette Allah’ın meleklerinin, yeryüzüne barış ve esenlik getirmek üzere indiklerinin idrakine varabiliriz. “Her geleni Hızır, her geceyi Kadir bil!” şuuruyla hayatımızı sürdürdüğümüz müddetçe Kadir gecesinden hakkıyla istifade edebiliriz. Ancak o vakit şeref, izzet ve itibar gecesini, bizlere de şeref, izzet ve itibar kazandırabilir.

Değerli Kardeşlerim!

Kadir Gecesinin manevi iklimini yaşadığımız, bayram sevincinin gölgesinin üzerimize düştüğü müstesna bir zaman dilimindeyiz. Böyle bir zamanda terör ve cinayet şebekeleri, İstanbul’da onlarca masum insanın şahsında hepimizi ve bütün insanlığı bir kez daha can evinden vurdu.

Bu acımasız saldırıda hayatını kaybeden kardeşlerimize Cenab-ı Allah’tan rahmet, yaralı kardeşlerimize acil şifalar diliyorum.

Yüce Rabbimiz, milletimizi her türlü kazadan, beladan, bu tür hain saldırılardan muhafaza eylesin. Rabbimiz, milletimizin birlik ve beraberliğine, kardeşliğine, huzuruna tasallut edenlere fırsat vermesin.

¹ Kadir, 97/1-5.

² Buhârî, Fadlu Leyleti’l-Kadr, 3.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ
إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا...
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
إِنَّ الْمُؤْمِنَ لِلْمُؤْمِنِ كَالْبَنَانِ، يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا.

RAMAZAN BAYRAMI

Kardeşlerim!

Bizleri bir Ramazan bayramına daha ulaştıran Rabbimize sonsuz hamdü senalar olsun. Bayramımız mübarek olsun.

Rahmet ve mağfiret ayı Ramazanı aziz bir misafir edasıyla uğurluyoruz bugün. Onu uğurlarken hüzünleniyor, ancak bayram ile seviniyoruz bugün.

Ne büyük bahtiyarlıktır ki orucu, kötülüğe karşı kalkan edindik. Gecenin karanlığını sahurlarımızla, namazlarımızla aydınlattık. Tefekkürü, sabrı, şükrü bir kez daha öğrendik. Kardeşimizin derdiyle dertlenmeye adadık kendimizi. Ve bir aydır yaşadığımız iftar sevincimiz, bayram sevinciyle birleşti.

Kıymetli Kardeşlerim!

Bayramlarımız, Allah'ın lütfuyla ihya edilen, neşe ve sevinç günleridir. Bayramlarımız ibadettir, zikirdir, tekbirdir, duadır; sıla-ı rahim, paylaşma, huzur ve umuttur.

Bayramlarımız, aynı mabette, aynı safta, aynı inancın şuurunda yüreklerimizi birleştirdiğimiz günlerdir. Bayramlarımız, kırgınlık ve dargınlıklarımızı bitirdiğimiz günlerdir. Bayramlarımız, birliğimizi, beraberliğimizi, kardeşliğimizi güçlendirip haykırdığımız günlerdir.

Aziz Kardeşlerim!

Kimi gönüller mahzundur, kimi yürekler yaralıdır, kimi canlar sıkıntıdadır bu bayram. Coğrafyamızı saran şiddet ve teröre kurban gitmektedir insanlarımız. Anne çocuğundan, kardeş kardeşinden, yüzbinler vatanından, gençler değerlerinden koparılmıştır. Acı, hüznün ve gözyaşı dağlamaktadır yürekleri.

Bütün bu olumsuzluklara rağmen bugün bize düşen, yangın yerine dönen yüreklerimizi bayram neşesiyle canlandırmaktır. Bugün bize düşen, bayramı göremeyen kardeşlerimiz adına da bayramı eda etmektir. Bugün İslam âlemi olarak bize düşen, yüreklerimiz mahzun olsa da bayramımızın hakkını vermek ve onu mahzun göndermemektir.

Kardeşlerim!

Bugün bize düşen, bayramımızı hepimiz için bir umuda dönüştürmektir. Farklılıklarımızı ayrılık-gayrılık vesilesi değil, Rabbimizin bir âyeti olarak görmek ve birbirimize kenetlenmektir. Yüce Rabbimizin, "Topyekûn Allah'ın kitabına sımsıkı sarılın. Bölünüp parçalanmayın..."¹ çağrısının gereğini yapmaktır.

Peygamber Efendimiz (s.a.s)'in "Müminler, bir binanın yapı taşları gibidir. Onlar, birbirlerinin hayata tutunmasını temin ederler."² Mesajına uygun bir hayat sürmektir.

Kardeşlerim!

Bizler, insanlığın umuduyuz. Şunu unutmayalım ki; birliğimizi, dirliğimizi korursak mazlumların, mağdurların, yoksulların, kimsesizlerin umudu olmaya devam ederiz. Bunu başaramaz, kısır tartışmalarla, kavgayla, gürültüyle zamanımızı heba edersek işte o zaman insanlık adına umutlar söner...

Gelin umutları söndürmeyelim. Bayram sevincimizi gönüllerden gönüllere, gözlerden gözlere, dillerden dillere, evlerden evlere dalga dalga yayalım. Bayramla sevinmeyen bir gönül, hüznü dinmeyen bir mahzun, başı okşanmamış bir yetim, eli öpülmemiş bir büyük bırakmayalım.

Aziz Müminler!

Gelin, yüreklerimizin ağır yükü olan dargınlıkları, küskünlükleri, kin ve öfkeyi bir tarafa bırakalım. Af ve bağışlama yolunu tercih edelim. Gönümüzü birbirimize açalım, muhabbetle kucaklaşalım ve bayramlaşalım. Varlık sebebimiz olan anne-babalarımıza, hayatın çilesini birlikte omuzladığımız eşlerimize, evlerimizin canlı bayramları olan çocuklarımıza bayramın coşkusunu tattıralım.

Gelin, bayram yapamayanlara da bayram yaptıralsın. Yaralı gönülleri, bitap düşmüş yürekleri onaralım. Evlat sevgisiyle yanıp tutuşan yaşlılarımızı unutmayalım, onları ziyaret edelim. Sevgiye ve merhamete aç yetim ve öksüzlerin başlarını okşayalım. Hastalara, garip ve kimsesizlere, yoksullara, muhtaçlara bayram sevinci taşıyalım.

Gelin, bayramı, insanlık adına yaşayalım. Herkesin kardeşçe yaşadığı muhteşem bir medeniyetin mirasçıları olarak evvela ülkemizi gül gülistan edelim. Aynı sofrada sevindiğimiz, aynı kiblede buluştuğumuz, aynı Peygambere ümmet olduğumuz, aynı Kitab'a inandığımız bilinciyle kardeş olalım. Bizi birbirimize düşürmek isteyenlere fırsat vermeyelim, ayağımıza dolanan bütün tuzakları bozalım. Tüm dünyaya insanların hor görülmediği, kadınların ezilmediği, çocukların üzülmeyeceği bir güzel medeniyet örneği olmaya devam edelim.

Kardeşlerim!

Bu duygu ve düşüncelerle, ülkemizin, gönül coğrafyamızın ve İslâm âleminin mübarek Ramazan bayramını en kalbi duygularıyla kutluyorum.

Hutbemi, hakiki bayramları dile getiren şu dizelerle bitirmek istiyorum:

Can bula cananını, bayram o bayram ola,
Kul bula sultanını, bayram o bayram ola,

Hüzn-ü keder def ola, dilde hicap ref ola,
Cümle günah af ola, bayram o bayram ola.

¹ Âl-i İmrân, 3/103.

² Buhârî, Salât, 88; Müslim, Birr ve Sıla, 65.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

... وَأَتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَفْشُوا السَّلَامَ وَأَطِيعُوا الطَّعَامَ وَصِلُوا الْأَرْحَامَ...

RABBİMİZE YAKINLAŞMA VESİLESİ: SILA-İ RAHİM

Kardeşlerim!

Peygamberimiz (s.a.s), Mekke'den başlayan uzun ve meşakkatli yolculuğun nihayet sonuna gelmişti. Müminlerle birlikte yurt edindiği, İslam'ı dalga dalga yayacağı Medine'ye ulaşmıştı. Medineliler, günlerdir hasretle, heyecanla Allah Resulü'nün yolunu bekliyordu. İçlerinden birçoğu onu henüz görmemişti. "Ey bizden seçilen elçi, yüce bir davetle geldin. Sen bu şehre şeref verdin. Ey sevgili hoş geldin" nidalarıyla karşıladılar Rahmet Elçisi'ni. Kadın-erkek, büyük-küçük herkes yollara dökülmüştü. Onu yakından görmek, söyleyeceği ilk sözleri bizzat mübarek ağzından işitmek istiyorlardı. Kendisini merakla takip eden kalabalığa Peygamberimiz (s.a.s)'in ilk mesajlarından biri şu olmuştu: **"Aranızda selâmı yayın. Birbirinize ikramda bulunun. Sıla-i rahmi, akrabalık ilişkilerini gözetin..."**¹

Kardeşlerim!

Rahmet Elçisi (s.a.s), bu sözleriyle akrabalık ilişkilerinin ne derece önemli olduğuna dikkatlerimizi çekmişti asırlar öncesinden. O, hayatı boyunca ailesinin, akrabalarının, çevresindekilerin hukukuna titizlikle riayet etmişti. Yakınlarını her daim gözetmiş, onlara karşı sorumluluğunu ihmal etmemişti. Peygamberimiz, insanlara olan vefasını her fırsatta samimiyet ve muhabbetiyle göstermişti.

Aziz Müminler!

Yüce dinimizin büyük önem atfettiği değerlerden biri de sila-i rahimdir. Sila-i rahim, başta ailemiz olmak üzere akrabamızla ilişkilerimizi sürdürmek, ilgilenmektir. Onların sevinçlerini, hüznlerini paylaşmak ve birbirimize güvenli bir liman olmaktır. Darda kaldıklarında yardımlarına koşmak, düştükleri vakit ellerinden tutup onları kaldırmaktır. Dünyanın türlü hengâmesinde yorulan zihinlerimizi, gönüllerimizi birbirimizin şefkat, merhamet ve muhabbetiyle rahatlatmaktır.

Kıymetli Kardeşlerim!

Sadece bizimle bağıni koparmayan akrabalarımızla ilişkimizi sürdürmek değildir sila-i rahim. Asıl sila-i rahim, sormayı sorabilmek, aramayı arayabilmek, gelmeye gidebilmektir. Asıl yücelik, iyiliğini

gördüklerimize değil, görmediklerimize de iyilik edebilmektir.² Şu olay bunu ortaya koymaktadır:

Sahabeden biri Peygamberimize gelerek, "Ey Allah'ın Resulü! Ben akrabalarım ile ilişkilerimi sıcak tutmaya çalışıyorum, onlarsa beni arayıp sormuyorlar. Onlara iyilik ediyorum, onlar bana kötülük ediyorlar. Ben onlara yumuşak davranıyorum, onlar bana kaba davranıyorlar." der. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem (s.a.s), o sahabeye, akrabalarının tutumunun yanlış olduğunu bildirir ve şöyle buyurur: **"Sen böyle davranmaya devam ettiğin sürece Allah'ın yardımı seninleedir."**³

Kardeşlerim!

Her geçen gün hayatımızı kolaylaştıran nice buluşlara şahit oluyoruz. Bilhassa teknoloji alanında baş döndürücü gelişmeler yaşanıyor. Dünya, hızla küçücük bir köye dönüşüyor, mesafeler aradan kalkıyor. İstedığımız anda bir tuşa dokunarak dünyanın öbür ucundaki insanlara ulaşabiliyor, onlarla görüşebiliyoruz. Ancak ne hazindir ki zaman zaman kendimizi, birbirimizi, en yakınımızdakileri ihmal ediyoruz. Kendimiz dışındaki insanları ve onların problemlerini gün geçtikçe umursamaz oluyoruz.

Milyonların yaşadığı şehirlerde sevinci, üzüntüyü, varlığı, yokluğu bireysel olarak yaşamaya doğru savruluyoruz. Onlarca hatta yüzlerce kişiyle aynı binayı paylaşıyoruz, aynı çatı altında yaşıyoruz ama her geçen gün yalnızlaşıyoruz. Belki gün geçtikçe hanelerimiz genişliyor ama bir o kadar da gönüllerimiz daralıyor. Günümüzde gözbebeği evlatlarının yolunu bekleyen, yalnızlığa terk edilmiş nice anne-babalarımız var. Halinin hatırının sorulmasını bekleyen, unutulmaya yüz tutmuş nice akrabalarımız var. Bir nebze olsun dertlerinin paylaşılmasını, gönüllerinin alınmasını bekleyen nice mahzun, garip, boynu bükük yakınlarımız var. Bir selama, içten bir tebessüme, samimiyet ve muhabbete muhtaç nice komşularımız var.

Kardeşlerim!

Geliniz, cennete girebilme vesilesi olan sila-i rahmi ihmal etmeyelim. Anne-babamızın gönlünü yapalım. Eş ve evladımızla, yakın uzak akrabamızla, komşularımızla ilişkilerimizi canlı turalım. Ve kendimize şu soruları soralım: Biz yaşayıp örnek olmazsak, çocuklarımız kimden öğrenecek büyüklere hürmet ve hizmet etmenin güzelliğini? Yavrularımız nereden bilecek akrabayla yaşanınca sevinçlerin çoğaldığını, keder ve üzüntülerin paylaşıldıkça azaldığını?

Hutbemi Yüce Rabbimizin şu emriyle bitirmek istiyorum: **"... Allah'a karşı gelmekten ve akrabalık bağlarını koparmaktan sakının. Şüphesiz Allah, hepimizi görüp gözetmektedir."**⁴

¹ İbn Mâce, Et'ime, 1.

² Buhârî, Edeb, 15.

³ Müslim, Birr ve sila, 22.

⁴ Nisâ, 4/1.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّى يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
... وَإِنَّ أَحَبَّ الْأَعْمَالِ إِلَى اللَّهِ مَا دَامَ وَإِنْ قَلَّ

HAYATIMIZI İBADET KILABİLMEK

Kardeşlerim!

Sahabeden üç kişi Peygamberimiz (s.a.s)’in eşlerine gelerek onun ibadet hayatı hakkında sorular sordular. Efendimizin ibadet hayatı kendilerine anlatılınca ibadetlerini az bulup daha fazla ibadet etmeleri gerektiğine karar verdiler. İçlerinden biri gece boyunca namaz kılacağını, diğeri her gün oruç tutacağını, öteki ise hiç evlenmeyeceğini söyledi. Onların bu konuşmalarını işiten Rahmet Elçisi, kendilerini şu şekilde uyardı: **“Allah’a yemin ederim ki, ben aranızda Allah’tan en çok korkan ve O’na en bağlı olanım. Bazen nafil oruç tutarım bazen tutmam. Hem namazımı kılar hem uyurum; hem de evlenirim. Her kim benim sünnetimden yüz çevirirse, o benden değildir.”**¹

Aziz Kardeşlerim!

İnsan takatini zorlayan bir anlayışa yönelen bu sahabîleri, bizzat kendi yaşantısını örnek göstererek uyarmıştı Allah Resûlü. O, bir defasında da şöyle buyurmuştu: **“Dinde, insanın gücünü aşacak uygulamalar yoktur. Takatinin üstünde ibadete kalkışan kimse, dini yaşama konusunda âciz kalır. Bunun için aşırıya kaçmayın!”**² Bu sözyle, bizden istenenin dünyadan el ayak çekip kendimizi tamamen ibadete vermek olmadığını belirtmişti. **“Allah katında amellerin en sevimsisi, az da olsa devamlı olanıdır.”**³ buyurarak da Rabbimize sadakatimizin, şükürümüzün bir tezahürü olan ibadetlerimizi ihmal etmemeyi öğütlemişti.

Kardeşlerim!

Rahmet, bereket ve bağışlanma mevsimi olan Ramazan ayını bir kez daha geride bıraktık. Manevi duygularımız, kulluk şuurumuz, bu süreçte daha da yoğunluk kazandı. Bu kutlu ayda ibadetlere daha fazla sarıldık. Oruç tuttuk. Namazlarımızı eda etmeye çalıştık. Sahurun bereketini, iftarın sevincini, teravihin heyecanını doyasıya yaşadık. Sabırla, şükürle nefislerimizi terbiye ve tezkiye etmenin yollarını aradık. Kendimiz ve kardeşlerimizin kurtuluşu için, ülkemiz ve İslam âleminin birlik ve huzuru için, insanlığın hidayeti için dua ve niyazlarda bulunduk. Birbirimize sofralarımızla birlikte gönüllerimizi açtık. Zekât ve sadakalarımızla, fitrelerimizle paylaşmanın zirvesine çıktık. Gönül kırıp gönül yıkmaktan kaçındık. Kırılan gönülleri yapmaya, zedelenen onurları onarmaya çalıştık. Kur’an ayında hayat kitabımız Kur’an’ı gönül semalarımıza yeniden

indirmek için çabaladık. Bayramla birlikte kardeşliğimizi, bir ve bütün olduğumuzu bir kez daha haykırdık.

Aziz Müminler!

Ramazanın bize veda edişinin ve on bir ay ondan ayrı kalacak olmanın burukluğu var hâlâ yüreğimizde. Lakin bizler biliyoruz ki, Ramazanın bitimiyle elbette görev ve sorumluluklarımız sona ermiyor. Zira fani dünyadaki imtihanımız devam ediyor. Âhirette ebedi bayramlara kavuşabilmemiz için Ramazanda kazandığımız güzellikleri yıl boyunca korumamız gerekiyor. **“Sana ölüm gelinceye kadar Rabbine ibadet et.”**⁴ âyetinin bilinciyle ibadet ve kulluk şuurumuzu her daim canlı tutmamız gerekiyor.

Öyleyse geliniz, Ramazanda olduğu gibi namazlarımızı aşkla ve huşuyla kılmaya devam edelim. Zihnimiz olumsuz düşüncelere, dilimiz kem sözlere, gönlümüz kötü duygulara karşı iftarı olmayan bir oruçta olsun. Ramazanda arınan, durulan zihinlerimiz, gönüllerimiz her daim pâk olsun. Yalan, gıybet, iftira, dargınlık, kırgınlık, ayrılık-gayrılık, ihtiras, bencillik, israf gibi mûmine yakışmayan durumlardan kaçınalım. Rabbimiz katında ve insanların nezdinde değerimizi düşürecek her türlü çirkinliğe karşı kendimizi korumaya devam edelim.

Kardeşlerim!

Geliniz, Ramazanda olduğu gibi gönül kapılarımızı birbirimize ardına kadar açalım. Fakire, yoksula, ihtiyaç sahibine, kimsesize, yetime, öksüze şefkat ve yardım elimizi uzatalım. Ramazan ve bayramla pekişen kardeşliğimizi, birlik ve beraberliğimizi zedeleyecek söz ve davranışlardan uzak duralım. İftar sofralarında, namaz saflarında bulduğumuz gibi hep birlikte ebedi cennette buluşmanın ve kurtuluşa ulaşmanın gayretinde olalım.

Geliniz, hayatımızı Ramazan kılalım, ibadet kılalım. Unutmayalım ki; bizi Rabbimizin rızasına götürecek olan teslimiyetimizdir, taatimizdir, samimiyetle yapacağımız ibadetlerimizdir, hayır ve iyiliklerimizdir. Ve bilelim ki, biz Rabbimize yöneldiğimiz müddetçe Rabbimiz bize merhametiyle muamele edecektir. Bizler O’na yürüyerek gidersek O bizlere koşarak gelecektir.⁵

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, hepimizi sorumluluğunun bilincinde olanlardan eylesin. Hútbemizi Efendimiz (s.a.s)’in öğrettiği şu dua ile bitirmek istiyorum: **“Allah’ım, seni zikretmek, sana şükretmek ve sana güzelce ibadet etmek için bana yardım et!”**⁶

¹ Buhârî, Nikâh, 1; Müslim, Nikâh, 5.

² Buhârî, İmân, 29.

³ Buhârî, Libâs, 43.

⁴ Hicr, 15/99.

⁵ Buhârî, Tevhid, 50.

⁶ Ebû Dâvûd, Tefrîu ebvâbi’l-vitr, 26.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

عَجَبًا لِأَمْرِ الْمُؤْمِنِ، إِنَّ أَمْرَهُ كُلَّهُ خَيْرٌ، وَلَيْسَ ذَاكَ لِأَحَدٍ إِلَّا لِلْمُؤْمِنِ، إِنْ أَصَابَتْهُ

سَرَاءٌ شَكَرَ، فَكَانَ خَيْرًا لَهُ، وَإِنْ أَصَابَتْهُ ضَرَاءٌ، صَبَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ

GÜN, MİLLETÇE KENETLENME VE GELECEĞİMİZİ İNŞA ETME GÜNÜDÜR

Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Gevşeklik göstermeyin, üzülmeyin! Eğer inanmışsanız şüphesiz en üstün olan sizsiniz.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “**Müminin durumuna şaşılır! Her hâli kendisi için hayırlıdır. Bu durum yalnız mümine mahsustur. Başına sevinecek bir hâl geldiğinde şükreder; bu onun için hayır olur. Başına bir sıkıntı geldiğinde ona sabreder; bu da onun için hayır olur.**”²

Kardeşlerim!

İçinden geçmekte olduğumuz zorlu süreçte engin rahmetiyle milletimizi büyük sıkıntılardan ve felaketlerden kurtaran Yüce Allah’a sonsuz hamd-ü senalar olsun.

Bu süreçte kendilerine şehitlik nasip olan bütün kardeşlerimize Cenabı Hak’tan rahmet ve mağfiret, yakınlarına ve milletimize sabr-ı cemil ve metanet diliyorum. Yaralılarımıza acil şifalar vermesini Yüce Rabbimden niyaz ediyorum.

Aziz Kardeşlerim!

15 Temmuz gecesı millet olarak tarihimizin en zor, en uzun ve karanlık gecelerinden birini yaşadık. Yüce Rabbimiz, bütün unsurlarıyla milletimize kenetlenmeyi nasip etti ve milletimiz emanetine sahip çıktı. Hiç kuşkusuz millet olarak sahip olduğumuz bu birlik, beraberlik ve kardeşlik ruhu en büyük nimetlerden biridir. Hamdolsun! Bu büyük nimet sayesinde ateş çukuruna yuvarlanmaktan ve karanlığa gömülmekten kurtulduk.

Kardeşlerim!

Bu acı tecrübe bize şunu gösterdi: Hiçbir güç Allah aşkı ve vatan sevgisiyle dolu yüreklerden daha üstün olamaz! Bu hain saldırılar bize şunu öğretti: Şerefli milletimizi sindirmeyi, itibarını zedelemeyi hedefleyenler rezil ve zelil olmaya mahkûmdur! Kim

mazlumun, mağdurun, muhacirin yanındaysa Cenab-ı Hakk’ın kudret, rahmet ve inayeti de onun yanındadır.

Değerli Kardeşlerim!

Allah’a sonsuz hamdolsun ki, bu topraklar asırlardır Müslüman yurtdur. Bu millet şüheda evladıdır. Bu ezanlar, bu cumalar İslam’ın şiarıdır. Bu dinin, tek bir harfi bile değişmeyen bir kitabı vardır. Bu dinin, en güzel örnek olma vasfına sahip bir Peygamberi vardır. Allah’ın bize verdiği bir akıl, bir kalp vardır. Bizim değişmez değerlerimiz, 14 asırlık engin bir tecrübemiz vardır. Hiçbirimiz Müslüman olarak bütün bunları bir tarafa bırakamayız. Aklımızı, idrakimizi, vicdanımızı bir kişiye ya da gruba teslim edemeyiz. Dünya menfaati için dinimizden geçemeyiz. Din-i mübin-i İslam’ı alet ederek dünyayı elde etmeye çalışanlara ise asla fırsat veremeyiz.

Muhterem Kardeşlerim!

Geliniz, bu Cuma gününde, bu mübarek saatte hep birlikte el açıp Yüce Rabbimize yalvaralım:

Allah’ım!

İzzetine sahip çıkmak için tanklara meydan okuyan bu millete zeval verme!

Asırlar boyunca mazlumların umudu olmuş, mağdurların yanında yer almış, muhacirlere kucak açmış bu milletin üzerinden rahmet ve nusretini eksik etme!

Umudumuzu ve huzurumuzu bozmak isteyenlere, topraklarımıza fesat tohumları ekmeye çalışanlara fırsat verme!

Dinimizin, devletimizin, milletimizin bekasını sarsacak her türlü dâhili ve harici düşmanlardan bizleri halas eyle!

Biz sırtımızı sana dayadık, sana güvendik, gücümüzü sana ettiğimiz imandan aldık, yıkılmamıza ve dağılmamıza izin verme Allah’ım!

Zalimlerin zulmüne rağmen bizi adaletten ve merhametten ayırma Allah’ım!

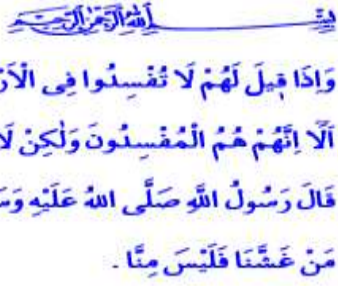
Kötülerin kötülüklerine rağmen bizi iyilikten ayırma Allah’ım!

İntikam hırsıyla adaletten şaşan, öfkesine kurban olup hakkaniyetten uzaklaşan, mağrur olup haddi aşan kullarından olmaktan sana sığınırız.

Sen, milletimizin bu soylu direnişini bir adalet ve hakkaniyet direnişi olarak muzaffer eyle!

¹ Âl-i İmrân, 3/139.

² Müslim, Zühd ve rekâik, 64.

EN BÜYÜK BOZGUNCULUK, DİNİN MUAAZZEZ DEĞERLERİNİ İSTİSMAR ETMEKTİR.

Kardeşlerim!

Peygamberimiz (s.a.s.), kendisine ilk vahiy geldiğinde o yüce emanetin sorumluluğu karşısında endişelenmişti. Hemen evine dönerek başından geçenleri, müminlerin annesi Hz. Hatice'ye anlatmıştı. Bunun üzerine Hatice Validemiz, şöyle demişti Resûl-i Ekrem Efendimize: **“Korkma, endişelenme! Allah, seni asla mahcup etmez. Çünkü sen, akrabalarından ilgilenirsin. Yetim ve kimsesizleri gözetirsin. Fakir ve ihtiyaç sahibinin yardımına koşarsın. Misafire ikramda bulunur, komşuna iyi davranırsın. Mazluma ve mağdura kol kanat gerersin. Hakkı savunur, doğrunun yanında yer alırsın.”**¹

Kardeşlerim!

Aslında Hz. Hatice Validemiz, bu ifadeleriyle hayatında bu erdem ve faziletleri sahip olanları Allah'ın mahcup etmeyeceğini müjdeliyordu. Nitekim tarih boyunca bu değerleri ayakta tutanları Rabbimiz, mahcup, mağdur ve mahrum etmemiştir. Tıpkı 15 Temmuz'da milletimizi mahcup etmediği gibi.

Zira Yüce Allah, zalime karşı mazlumun yanında duranları mahcup etmez. Zira Yüce Allah, fakire, yoksula, ihtiyaç sahibine el uzatanları mağdur etmez. Zira Yüce Allah, garibe, yetime, kimsesize gönlünü açanları mahrum bırakmaz. Ve bu millet, ırk, dil, din, coğrafya ayrımı gözetmeksizin kendisine sığınanlara her daim gönül kapılarını açmış, onlara sığınak olmuştur. Ve bu millet yetimi, garibi, kimsesizi gözetmiştir. Ve bu millet zalime karşı mazlumun yanında durmuştur. Ve bu millet her şart ve durumda hakkı savunmuş, medeniyetler kurmuş, dünyanın dört bir yanına medeniyetler taşımıştır.

Kardeşlerim!

Bizler inanıyoruz ki; Yüce Rabbimiz, milletimizi mahzun etmeyecektir. Zira bu millet, geçmişten günümüze, imanını, vatanını, istikbal ve istiklalini en muazzez varlığı bilmiştir. Bu değerlerine namahrem ellerin değmesine izin vermemiştir. İstiklal Şairimizin, “Âsım'ın nesli diyordum ya, nesilmiş gerçek. İşte çiğnetmedi nâmûsunu, çiğnetmeyecek.” dizelerinde dile getirdiği gibi milletimiz, toprağını, haysiyetini, izzet ve şerefini çiğnetmemiştir. İradesini, aklını ve ruhunu başkalarına teslim etmemiştir.

Aziz Kardeşlerim!

Cenab-ı Hak, hutbemin başında okuduğum ayet-i kerimede şöyle buyurmuştur: **“Onlara ‘yeryüzünde**

fesat çıkarmayın, bozgunculuk yapmayın’ denildiğinde, ‘biz ıslah edicileriz!’ derler. İyi biliniz ki, onlar bozguncu ve ifsat edicilerin ta kendileridir. Fakat onlar, ne yaptıklarının farkında değildir.”²

Aziz Kardeşlerim!

Ayet-i kerimede de buyrulduğu gibi tarih boyunca yeryüzünde en büyük bozgunculuk ıslah adı altında yapılmıştır. En büyük bozgunculuk din kisvesine bürünerek millete kötülük yapmaktır. En büyük bozgunculuk dinin muazzez değerlerini istismar ederek insanları aldatmaktır. Nitekim Sevgili Peygamberimiz, hutbemizin başında okuduğum hadis-i şerifte **“Bizi aldatan bizden değildir”**³ buyurmuştur.

Kardeşlerim!

Milletimizin 15 Temmuz gecesindeki onurlu duruşu, şüphesiz nesiller boyu şükran ve minnetle anılacaktır. Milletin varlığına kast edenler ise elbette hüsrana uğrayacaklardır. Ancak başımızdan geçen bu büyük badireden elbette millet olarak çıkaracağımız büyük dersler vardır. Bu aziz millete bu kötülüğü reva görenleri unutmamalıyız. Yüce dinimizi, sahih kaynaklardan doğru bir şekilde öğrenmeliyiz. Kalbimizi, gönlümüzü, ruhumuzu, aklımızı, fikrimizi, irademizi başkalarına teslim etmemeliyiz. Bizi Allah'a kulluk yerine kendine kul ve köle olmaya davet edenlere zerre kadar itibar etmemeliyiz. Birlik ve beraberliğimizi, huzur ve kardeşliğimizi korumalıyız. Birbirimizin varlığını kendi varlığımız, hukukunu kendi hukukumuz saymalıyız. Farklılıklarımızı ayrılık-gayrılık nedeni değil, zenginlik ve rahmet vesilesi görmeliyiz. Fitne ve fesada, hile ve tuzağa karşı feraset ve basiretle davranmalıyız. Yarınlarımızın, bugünlerimizden çok daha güzel olacağına dair inancımızı sürdürmeliyiz. Unutmayalım ki; bizi diri tutan, inancımız ve ümidimizdir.

Kardeşlerim!

Gelin hep birlikte Rabbimize şöyle yalvaralım:

Ya Rabbi! Sana inandık, sana güvendik, sana tevekkül ettik. Bizleri sensiz, sahipsiz, inayetsiz bırakma! Bize lütfettiğin hidayetden sonra kalplerimizi saptırma! Bizi sırât-ı müstakiminden ayırma!

Rabbimiz! Bize rahmetinle muamele eyle! Her türlü inkârcı ve münafığa karşı bize yardım et! Bizleri onlar karşısında küçük düşürme!

Allah'ım! Bozguncu ve fesatçılara karşı bizi her daim muzaffer eyle! Bizleri her türlü fitne ve fesattan, ikiyüzlülükten, kötü ahlaktan muhafaza eyle!⁴ Bizlere basiret ve feraset ihsan eyle!

Ya Rabbi! Asırlardır İslam'ın sancaktarlığını yapan, senin adının gök kubbede yankılanması için çabalayan bu aziz milleti sen mahcup etme!

¹ Buhârî, Bed'ü'l-vahy, 1; Tefsîr, (Alak) 1.

² Bakara, 2/11-12.

³ Müslim, İman, 164.

⁴ Ebû Dâvûd, Vitir, 32.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ

وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقِيَمَةِ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

... إِنَّ أَصْلَقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ وَأَخْسَنَ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ ...

KULLUK SADECE ALLAH'A ÖZGÜDÜR

Kardeşlerim!

İslâm nurunun Mekke topraklarını yeni aydınlatmaya başladığı günlerdi. Peygamberimiz (s.a.s), Beytullah'ın yanındaki Safâ tepesine çıktı ve Mekkelilere şöyle seslendi: “ ‘Şu vadinin arkasında size saldırmak üzere bekleyen bir ordu var.’ desem bana inanır mısınız?” Mekkeliler hep bir ağızdan, “Evet, inanırız. Zira biz senin yalan söylediğini hiç işitmedik.” diye karşılık verdiler. Bunun üzerine Rahmet Elçisi, “Ben sizi elîm bir azaba karşı uyarıyorum.”¹ diyerek Mekkeliler nezdinde bütün insanlığı Allah'a kul olmaya, tevhid inancını benimsemeye çağırdı.

Kardeşlerim!

Rahmet Peygamberinin bu çağrısı, Hz. Âdem ile başlayan ve insanları Âlemlerin Rabbine kul olmaya davet eden yüce bir çağrıdır. Bu kutlu daveti, Hz. Nuh, İbrahim, Lut, Hud, Salih, Musa, İsa, hâsılı bütün peygamberler dillendirmişlerdir. Ve Hâtemü'n-Nebiyinin dilinde kemâle eren bu çağrı, kıyamete kadar devam edecek ebedi kurtuluş çağrısıdır.

Bu çağrıda sadece Allah'a iman ve kulluk vardır. Bu çağrıda bir tek Allah'ın huzurunda eğilmek, eğildikçe de yücelmek vardır. Bu çağrıda Allah'tan başkasına kul köle olmayarak gerçek özgürlüğe ulaşmak vardır. Bu çağrıda hak, hakikat ve hakkaniyet vardır. Bu çağrıda şirk ve nifaktan, küfür ve isyandan, fitne ve fesattan, hile ve tuzaktan, yalan ve aldatmadan uzak durmak vardır.

Aziz Müminler!

Yüce Rabbimiz hutbemizin başında okuduğum âyet-i kerimede şöyle buyurmaktadır: “Onlara, dini Allah'a has kılan ve hakka yönelen kimseler olarak sadece O'na kulluk etmeleri, namaz kılmaları ve zekât vermeleri emredildi. İşte dosdoğru din budur.”²

Kardeşlerim!

Bu âyet-i kerime, ibadet ve kulluğun sadece Allah'a mahsus olduğunu bizlere öğretmektedir. Nitekim Peygamberimizin vefatına bir türlü inanmak istemeyen bazı sahabilere Hz. Ebu Bekir'in şu uyarısı son derece dikkat çekicidir: “Kim Muhammed'e tapıyorsa bilsin ki Muhammed ölmüştür. Kim Allah'a kulluk ediyorsa bilsin ki Allah diridir, asla ölmez.”³

Kardeşlerim!

İnsanlık tarihi, nefsin, heva ve heveslerini ilahlaştıran nice zalimlere ibretle şahit olmuştur. Tarih boyunca kula kullukla, fani şahsiyetlere kölelikle tüketilen nice beyhude ömürler vardır. İnsanlık onur ve haysiyetini

ayaklar altına alan, hak ve hakikat karşısında kör, sağır ve dilsiz kesilen nice gafil zihinler, taşlaşmış kalpler vardır.

Oysa yüce kitabımız Kur'an'ın mukaddimesi olan Fatiha suresinde din-i mübin-i İslam'ın kulluk anlayışı bizlere açıkça takdim edilmiştir. Bizler bu sureyi her gün beş vakit namazımızda okur ve Rabbimize olan iman ve kulluk ahdimizi tekrarlarız. “Rabbimiz! Ancak sana kulluk ederiz ve yalnız senden yardım dileriz. Bizi doğru yola ilet.” diye dua ederiz. Şüphesiz ki bu doğru yol, Kur'an'ın ve Resûlullah'ın yoludur. Peygamberimiz (s.a.s), “Sözlerin en doğrusu Allah'ın Kitabıdır. Rehberliğin en güzeli Muhammed'in rehberliğidir.”⁴ hadisiyle bu yolu bizlere beyan etmiştir. Bu yol, insanlığa örnek kılınmış İslam ümmetinin on dört asırdır takip ettiği ana yoldur. Bu yol, insanı aydınlığa ulaştıran yegâne kurtuluş yoludur. Bu yolun yolcularına Rabbimizin ebedi nimetlerine mazhar olma müjdesi vardır.

Kıymetli Kardeşlerim!

Bu bereketli yolun yolcusu olmak, her şeyden önce Müslüman kimliğini ve şahsiyetini doğru bir şekilde inşa etmekten geçer. Bunun için bizler, Kerim Kitabımızın ve Peygamberimizin rehberliğini baş tacı ederiz. Onların hayat veren rahmet yüklü mesajlarıyla gönlümüzü, zihnimizi ve hayatımızı mamur etmek için gayret gösteririz. Rabbimizin, bizlerden istediği insanca bir hayat için, bizlere emanet verdiği nimetlerin değerini de bunları değerlendirmeyi de biliriz. Aklımızı başkalarının aklına, gönlümüzü başkalarının gönlüne, vicdanımızı başkalarının vicdanına esir etmeyiz. Ebedi kurtuluş beratımızın sadece Allah'a, Allah'ın rızasına bağlı olduğunu tasdik ederiz. Bizlere kurtuluş beratı vaat edenleri, hakikatin sadece kendi elinde olduğunu iddia edenleri dikkate almayız. Varlığımızı fânî şahsiyetlerin değil, Rabbimizin rızasına; geçici menfaat ve beklentilere değil, bâkî hakikatlere adanır.

Kardeşlerim!

Bu aydınlık yolun neferleri olarak bizler, cehalet, tefrika ve yakılmak istenen fitne-fesat ateşine karşı uyanık davranırız. Kendimizin, değerlerimizin, inancımızın farkında oluruz. Onları yozlaştıracak, anlamsız kılacak tutum ve davranışlardan kaçınırız. Yüce dinimize, Kerim Kitabımıza, Resûl-i Ekrem Efendimize mensubiyetin, her türlü mensubiyetten üstün olduğunu kabul ederiz.

Kıymetli Kardeşlerim!

Geliniz, Kur'an-ı Kerim'in ve Peygamberimiz (s.a.s)'in dosdoğru yolunun yolcuları olarak bu mübarek vakitte Rabbimize şöyle niyazda bulunalım:

Allah'ım! Bize imanı sevdire, kalplerimizi imanla süsle! Bizleri sana şükreden, seni zikreden, sana itaat eden, sadece sana kul olan, sana yönelip yakaranlardan eyle!

Allah'ım! Suret-i Haktan görünerek bu milletin arasına fitne ve fesat tohumları ekmek isteyen münafıklara, bozgunculara fırsat verme!

Bizi din ile, iman ile, Kur'an ile, Peygamber ile aldatanlardan ve aldanarlardan eyleme Allah'ım!

¹ Buhârî, Tefsîr, Şu'arâ, 2; Müslim, İmân, 355.

² Beyyine, 98/5.

³ Buhârî, Fedâilü ashâbi'n-nebî, 5.

⁴ Nesâî, Salâtü'l-ideyn, 22.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا

أَمْرًا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

تَرَكْتُ فِيكُمْ أَمْرَيْنِ لَنْ تَضِلُّوا مَا تَمَسَّكْتُمْ بِهِمَا كِتَابُ اللَّهِ وَسُنَّةُ نَبِيِّهِ.

SIRÂT-I MÜSTAKİM

Kardeşlerim!

Peygamberimiz (s.a.s), bazı sahabileriyle birlikte bulunduğu bir esnada Kerim Kitabımızdan bir âyet okumuştur. Bu âyet, İslam'dan önceki din mensuplarının, Allah'ın dinini nasıl tahrif ettiklerini şöyle haber veriyordu: **“Onlar, Allah'ı bırakıp, hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesîh'i rab edindiler. Oysa onlara sadece bir olan Allah'a kulluk etmeleri emredilmişti. Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur. O, yüceler yücesidir; onların ortak koştuklarından münezzehtir.”**¹

Efendimizin âyet-i okumasını müteakip daha önce Hıristiyan iken Müslüman olmuş bir sahabe, “Yâ Resûlellah! Biz onlara kulluk etmiyorduk ki!” dedi. Bunun üzerine Peygamberimiz, **“Onlar size istediklerini helâl, istediklerini haram kılıyorlardı. Siz de onlara uyuyordunuz öyle değil mi?”** diye sordu. Sorusuna “Evet!” cevabını alınca da, **“İşte âyette sözü edilen durum budur.”** buyurdu.²

Kıymetli Kardeşlerim!

Bu âyet-i kerime bizlere göstermektedir ki; insanoğlu, tarih boyunca din anlayışı ve tasavvurunda zaman zaman sapmalar ve savrulmalar yaşamıştır. İşte bu sapma ve savrulmalara karşı Yüce Rabbimiz Âdem (a.s.)'den Efendimiz Muhammed Mustafa (s.a.s)'e kadar kutlu elçileri vasıtasıyla insanlığı tevhid inancına çağırmıştır.

Tevhid inancı, sırat-ı müstakimdir, dosdoğru yoldur. Bu yolda sadece bir olan Allah'a itaat, teslimiyet ve kulluk vardır. Bu yolda şirk, küfür, nifak, ikiyüzlülük değil; özülle sözüyle bir olmak, olduğu gibi görünüp, görüldüğü gibi olmak vardır. Bu yolda ahlak, erdem ve samimiyet vardır. Bu yolda eğrilik değil, doğruluk; ihanet değil, sadakat vardır. Bu yolda sapkınlık, azgınlık, haddi aşma ve zalimlik değil; istikamet, adalet ve hakka tabi olmak vardır.

Bu mübarek yolun son davetçisi Efendimiz Muhammed Mustafa (s.a.s.) olmuştur. Yüce Allah, din-i mübin-i İslam'ı Kerim Kitabımızla ve Peygamber Efendimizle kemale erdirmiştir.³ O gün

bugündür insanlığı bu bereketli yola çağıran hakiki ilim ve irfan ehli nice bahtiyar kimseler olmuştur. Ancak, suret-i haktan görünerek insanları sırât-ı müstakimden saptıran, onları batıla davet eden nice bedbahtlar da olmuştur.

Kardeşlerim!

Sırât-ı müstakimde, Allah ve Resûlü'nün, Kur'an ve sünnetin önüne hiçbir anlayışı geçirmek yoktur. Sırât-ı müstakimde dinin sabitelerini değiştirmeye kalkışmak yoktur. Sırât-ı müstakimde hiç kimsenin, arzu ve isteklerine, çıkarlarına göre helal ve haram koyma yetkisi yoktur. Zira böyle bir durum, dini mübin-i İslam'ı tahrif etmektir. Dinin içini boşaltmaktır. Dini tahrip etmektir. Yeni bir din ihdas etmektir. Bilinmelidir ki; kendisini Kur'an ve sünnetin önüne geçirerek yeni bir din ihdas etmeye yeltenenler de, körü körüne böylelerinin peşi sıra gidenler de beyhude bir yolun yolcularıdır. Aksine sırât-ı müstakimde Kur'an ve sünnetin ebedi rehberliğinde, İslâm kültür ve medeniyetinin zengin bilgi mirası eşliğinde nezih bir hayat yaşamak vardır.

Kıymetli Kardeşlerim!

Yüce Allah'ın dosdoğru yolunda, Peygamberler dışında ismet sıfatına sahip “masum ve tartışılmaz” herhangi bir şahsiyet yoktur. Sırât-ı müstakimde Peygamberler dışında hiç kimsenin özel, seçilmiş ve yanılmaz olduğu düşünülemez. Herhangi bir kimsenin sözlerine, eserlerine ve davranışlarına mahza hikmetli olduğu düşüncesiyle kutsiyet atfedilemez. Sırât-ı müstakimde Allah'a isyan hususunda hiçbir varlığa itaat edilemez. Hâsılı, mutlak itaat ve bağlılık, çerçevesi Kur'an ve sünnet tarafından belirlenen ilkelerdir.

Kardeşlerim!

Unutmayalım ki; herkes, ahiretteki âkıbetini bu dünyada yapıp ettikleriyle kendisi belirleyecektir. Hiç kimse sorumluluğunu ve hesabını bir başkasına asla yükleyemeyecektir.⁴ O büyük günde tek umudumuz sadık imanımız, samimi niyetimiz, sahih bilgimiz, salih amellerimiz, selim kalbimiz olacaktır. Tek sığınağımız, Rabbimizin engin merhameti olacaktır.

Yüce Rabbimiz, bizleri her daim sorumluluk bilinciyle, hesap şuuruyla yaşayan ve merhametine nail olan kullarından eylesin. Yüce Rabbimiz, bizleri bir an olsun sırât-ı müstakiminden ayırmasın, mahrum bırakmasın. Yüce Rabbimiz, dini değerlerimizi, imanımızı, İslam'ımızı tahrif ve istismar etmek isteyenlere fırsat vermesin.

¹ Tevbe, 9/31.

² Tirmizî, Tefsiru'l-Kur'an, 9; Beyhakî, Sünenü'l Kübrâ, X,196.

³ Muvattâ, Kader, 3.

⁴ İsrâ, 17/13-14.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوا أَمَانَاتِكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
الْمُؤْمِنُ مَنْ آمَنَهُ النَّاسُ عَلَى دِمَائِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ ...

MÜMİN VE EMANET BİLİNCİ

Kardeşlerim!

Tevhid inancı, Mekke’de her geçen gün dalga dalga yayılıyordu. Müşrikler, bu durumu bir türlü hazmedemiyorlardı. Peygamberimiz (s.a.s)’e ve müminlere türlü işkence ve düşmanlığı reva görüyorlardı. Nihayet Peygamberimizi davasından vazgeçirmek için amcası Ebu Talib’e geldiler. Peygamberimize makam-mevki, şan-şöhret gibi türlü imkânlar vaad ettiler. Davasından vazgeçmediği takdirde onu ölümle tehdit ettiler. Lakin Allah Resûlü, ne onların tehditlerinden korktu, ne de tekliflerine iltifat etti. Ve onlara, şöyle cevap verdi: “Amca! Güneşi sağ elime, ayı da sol elime verseler, ben bu davadan asla vazgeçmem. Allah, ya dinini üstün kılar, ya da ben bu yolda canımı veririm.”¹

Kardeşlerim!

Resûl-i Ekrem (s.a.s), davasından asla vazgeçmedi. Rabbinin yüce emanetine daima sahip çıktı. Zira o, Muhammedü’l-Emin’di, güvenilir peygamberdi. Her daim sâdık oldu, emanete riayet etti.

Ümmetine de güvenilir olmayı, emanete sahip çıkmayı öğütledi Efendimiz. Her ne surette olursa olsun, ihanetten kaçınmamız gerektiğini bildirdi. O, mümini güven veren, itimat edilen, şerrinden emin olunan kişi diye tanımladı.²

Kıymetli Kardeşlerim!

“Mümin” ismini bizlere Kerim Kitabımızda bizzat Yüce Rabbimiz vermiştir. O, bu ismi de bütün nimetleri de bizlere emanet etmiştir. Hiç şüphesiz en yüce emanet, imanımız ve İslâm’ımızdır. Bizler, dünya ve ahiret saadetimizi ancak iman nimeti sayesinde elde edebiliriz. Bu noktada bizlere düşen, bu yüce emanete asla ihanet etmemektir. Ona her koşulda sahip çıkmaktır. Kelime-i şehadetlerimizle, kelime-i tevhidlerimizle Rabbimize verdiğimiz ahdimize sâdık kalmaktır. İmanın gereği olarak, hayatımızı salih amellerle ve güzel ahlâkla müzeyyen kılmaktır.

İmanımızı ve İslâm’ımızı ifsat ve istismar etmek, sarsmak ve zedelemek isteyenlere karşı uyanık olmaktır. İman ve İslâm üzerinden maneviyat hırsızlığı yapanlara, yüce dinimizle insanları aldatanlara, ihanet içinde bulunanlara fırsat vermemektir. Rabbimizin şu âyetini aklımızdan çıkarmamaktır: “Ey iman edenler! Allah’a ve Peygamberine ihanet etmeyin. Şayet Allah’a ve Peygamberine ihanet ederseniz, size verilen emanetlere bile bile ihanet etmiş olursunuz.”³

Kardeşlerim!

Kerim Kitabımız ve Resûl-i Ekrem Efendimizin muhteşem mirası olan sünneti, müminler olarak hepimize emanettir. Nitekim Peygamberimiz (s.a.s), bu gerçeği şöyle

haber vermiştir: “Size iki emanet bırakıyorum, onlara sımsıkı sarıldığınız sürece yolunuzu şaşırmayacaksınız. Bunlar, Allah’ın Kitabı ve Peygamberinin sünnetidir.”⁴

Bugün bizlere düşen, Kur’an ve sünnetin hayat veren mesajlarıyla gönlümüzü mamur eylemektir. Mümince bir hayatın, ancak Kur’an ve sünnetin çizdiği yolda yürümekle mümkün olduğunu unutmamaktır. Kur’an ve sünnetle yoğrulmuş on dört asırlık muazzam ilim ve irfan birikimimizi iyi idrak etmektir. Bu iki yüce emanetten ilham alarak, insanlığa yeni medeniyetler takdim etmek için gayret göstermektir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Hz. Âdem ile Havva’nın çocukları olarak hepimiz, birbirimize emanetiz. Bu emanet, sevgi, saygı ve anlayış içerisinde yaşamayı gerektirir. Bu emanet, kardeşimizi kendimiz gibi görmeyi, kardeşimizin neşesini kendi neşemiz, onun kederini kendi kederimiz bilmeyi gerektirir.

Bu emanet, “Müslüman, Müslüman’ın kardeşidir. Ona hainlik yapmaz, yalan söylemez, onu zor durumda yüzüstü bırakmaz...”⁵ hadisi gereği, her durumda sadakat ve vefayı gerektirir. Paylaşmayı, yardımlaşmayı ve dayanışmayı gerektirir.

Kardeşlerim!

Sayılı nefeslerimiz, akıp giden vaktimiz, şu kısacık ömrümüz emanettir. Aklımız, kalbimiz, dilimiz, bütün bedenimiz emanettir. Huzur ve muhabbet ocağı ailemiz, göz aydınlığı çocuklarımız, külüne muhtaç olduğumuz komşularımız, malımız-mülkümüz, bilgimiz, birikimimiz emanettir. Bizlere düşen, bu emanetlerle Rabbimizin rızasına ulaşmanın gayretinde olmaktır.

Şehit kanlarıyla sulanmış vatan toprağımız, bağımsızlığımızın sembolü bayrağımız, İslâm’ın şiarı ezanımız, hâsılı bütün yüce değerlerimiz birer emanettir. Bizlere düşen, bu emanetleri canımız gibi aziz saymaktır.

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, bizleri emanete riayetle izzetini muhafaza edenlerden eylesin. Emanete ihanet ederek zillate düşenlerden eylesin. Yüce Rabbimiz, bizleri Firdevs cennetinde ağırlayacağı sâdık, emîn, bahtiyar kullarından eylesin.

Kardeşlerim!

Son günlerde ülkemizin farklı illerinde terör örgütlerince düzenlenen menfur saldırılarda şehit olan tüm kardeşlerimize Yüce Allah’tan rahmet, ailelerine başsağlığı diliyorum. Yaralılara acil şifalar niyaz ediyorum.

Bilinmelidir ki; topyekûn milletimizin varlığına, huzur ve güvenine, birlik ve beraberliğine kast eden bu hain saldırılar, aziz milletimizi asla yıldıramayacak ve amacına ulaşamayacaktır. Bizler inanıyoruz ki; milletimiz, inancıyla, birlik ve beraberlik ruhuyla, basiret ve ferasetiyle bu zorlukların üstesinden gelecektir. Yüce Rabbimiz, birlik ve beraberliğimizi, kardeşliğimizi daim eylesin. Cenab-ı Hakk’ın gazabı, değerlerimize kast eden bütün hainlerin, zalimlerin ve şer odaklarının üzerine olsun.

¹ İbn Hişâm, Siret, I, 101; Belâzurî, Ensâb, I, 229-230.

² Nesâî, İmân, 8.

³ Enfâl, 8/27.

⁴ Muvattâ, Kader, 3.

⁵ Tirmizî, Birr ve sıla, 18.

لَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا... وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ
عُدُوًّا وظَلَمًا فَسَوْفَ نُضَلِّهِ نَارًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
لَأَنْ يَهْدِيَ اللَّهُ بِكَ رَجُلًا وَاحِدًا خَيْرٌ لَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا

HAYAT VEREN DİN: İSLÂM

Aziz Müminler!

Hayber'in fethi esnasında Peygamberimiz (s.a.s), sancağı Hz. Ali'ye teslim etmişti. Bir ara Hz. Ali'nin ağzından, İslam'ı kabul edinceye dek Hayber halkıyla amansızca savaşağına dair sözler dökülmüştü.

Bu sözleri işiten Efendimiz: **“Ya Ali! Hayber halkını İslâm'a davet et ve yerine getirmeleri gereken ilâhî yükümlülükleri onlara haber ver! Allah'a yemin olsun ki Allah'ın senin vesilenle bir kişiyi hidayete erdirmesi, senin için dünyadan ve içindekilerden daha hayırlıdır.”**¹ buyurdu.

Kardeşlerim!

Allah'ın isimlerinden biri de Hayy'dır. O, diridir, hayat sahibidir. O, hayat verendir, yaşatandır. Ölüden diriyi, diriden ölüyü çıkaran O'dur. O, hayatı vazgeçilmez bir hak olarak insana bahşetmiştir. O, öldürmeyi değil yaşatmayı emretmiştir. Ancak Rabbimizin bu emrine rağmen insanlık tarihinde acımasızca, hunharca nice cinayetler işlenmiştir.

Kardeşlerim!

İnsanlığın cana kıyma serüveni, atamız Âdem (a.s)'ın oğlu Kabil ile başlamıştır. Kabil, ilk defa kardeş kanı dökmüştür, cana kıymıştır. O gün bugündür, insanlık nice işgallere, nice savaşımlara, nice katliamlara, nice göç ve sürgünlere hüznle şahit olmuştur. Nice Habiller, gözü dönmüş canilerce katledilmiştir. İnsanın en değerli varlığı olan hayat hakkı, tarihte pek çok kez ihlal edilmiştir.

Kardeşlerim!

Modern zamanlarda ise insanlık, yeni bir cinayet ve katliam türüyle tanışmıştır. İnsanın, canlı bomba olarak, intihar saldırısı düzenleyip kendisiyle birlikte yüzlerce masum insanı katletmek gibi bir vahşet türemiştir. Bundan daha vahim ve daha üzücü olanı ise, bu cinayetin yüce dinimiz İslam ile irtibatlandırılmasıdır. Böylesine vahşice bir cinayet, bizim dünyamıza, medeniyetimize ait olamaz. Böyle bir katliam, şehadet, cihat gibi kutsal değerlerle ilişkilendirilemez.

Kardeşlerim!

İslam, bırakın başkalarını katletmeyi, kendimize dahi zarar vermeyi onaylamaz. Dinimize göre insanın kendini öldürmesi, Yaraticısına isyandır ve bir anlamda Yaraticısından intikam almaya kalkışmasıdır. Zira Yüce Rabbimiz, Kerim Kitabımızda **“Kendinizi öldürmeyin!”**² buyurarak cana kıymayı kesin olarak yasaklamıştır. Bir tek masum canın öldürülmesi de bütün insanların öldürülmesi demektir.³

Hayat dini İslam, nasıl olur da insanlık, vicdan, ahlak ve savaş hukukuyla hiçbir ilgisi olmayan katliamlarla irtibatlandırılabilir? İnsanın bir ölüm makinasına dönüşerek masum insanları katletmesi, nasıl olur da İslam'ın rahmet yüklü mesajlarına dayandırılabilir? Unutulmamalıdır ki; bu cinayetlere din görüntüsü altında ima yoluyla dahi cevaz verenler de, tüm masumların katlinden sorumludur.

Kardeşlerim!

Yüce dinimiz İslam, öldüren değil, hayat veren bir dindir. Bu din, kitabını hayat veren kitap olarak takdim eder. Bu kitabın mesajları, öldürmenin değil, hayat vermenin esaslarını ortaya koyar. Bu dinin peygamberi, âlemlere rahmet bir peygamberdir. Bu din, insanın canını, malını, şeref ve haysiyetini saygın ve dokunulmaz kabul eder.⁴ Hayat veren bir dini, insanı yücelten bir kitabı, rahmet ve şefkat vesilesi bir peygamberi, cinayet ve ölümlere, katliamlara dayanak yapmak ne büyük bir ihanettir.

Kardeşlerim!

Bilinmelidir ki; kendisiyle birlikte onlarca cana kıyan caniler, ne şehit olabilirler, ne de ölümsüzleşebilirler. Rabbimizin Kerim Kitabımızda haber verdiği şu ibretlik ve hazin son onları beklemektedir: **“Kim bir mümini kasten öldürürse onun cezası, içinde ebedî kalmak üzere gireceği cehennemdir. Allah ona gazap etmiş, onu lânetlemiş ve onun için büyük bir azap hazırlamıştır.”**⁵

Kardeşlerim!

Son olarak meşum terör ve intihar saldırılarıyla pek çok şehrimizde çoğu hayatının baharındaki yavrularımız olmak üzere nice masum kardeşimiz can verdi. İnsanlarımızın düğün günü, ölüm gününe dönüştü. Bu hain saldırılarda hayatını kaybeden bütün kardeşlerimize bir kez daha Yüce Rabbimizden rahmet, yakınlarına başsağlığı ve sabr-ı cemil diliyorum. Yaralı kardeşlerimize acil şifalar niyaz ediyorum.

¹ Buhârî, Cihâd, 143; İbnü'l-Mübârek, I, 484.

² Nisâ, 4/29.

³ Mâide, 5/32.

⁴ Buhârî, Hac, 132.

⁵ Nisâ, 4/93.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ إِنْ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

اللَّهُمَّ تَقَبَّلْ مِنْ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَمِنْ أُمَّةٍ مُحَمَّدٍ.

KULLUK VE SAMİMİYET BEYANI: KURBAN

Kardeşlerim!

Medine’de bir bayram sabahıydı. Namazlar eda edilmiş, sıra kurbanlara gelmişti. Efendimiz (s.a.s), âdeti olduğu üzere iki kurban hazırlamıştı. Kurbanlık hayvanları şefkatli elleriyle yatırdı ve kibleye çevirdi. Ardından Kerim Kitabımızın şu mealdeki âyetlerini okudu: “Ben, O’nun birliğine inanarak, yönümü gökleri ve yeri yaratan Allah’a çevirdim ve ben müşriklerden değilim. ¹ Şüphesiz namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi Allah içindir. O’nun ortağı yoktur.”²

Peygamberimiz, bu âyetleri okuduktan sonra şöyle dua etti ve Allah’ın adıyla kurbanlarını kesti: “Allah’ım! Bu kurbanlar senin nimetindir ve senin rızan içindir. Benim, ailemin ve ümmetimin kurbanlarını kabul eyle!”³

Aziz Müminler!

Yeryüzünde en büyük şeref, Allah’a yakın olmaktır. Allah, bize yakındır. Hem de şahdamarımızdan daha yakındır. Bizim de kendisine yakın olmamızı ister. Bu yüzden bizi kendisine yakın kılmak için sayısız nimetler bahşetmiştir. İbadetleri O’na yakınlaşmamıza vesile kılmıştır. Biz, tüm ibadetlerimizi Rabbimize yakın olmak için yaparız. Zira O’na yakın olan, hakka yakın olur. O’na yakın olan, adalete, merhamete yakın olur. O’na yakın olan, şeytana uzak olur. Ve işte bizi O’na yakın kılan bir ibadet yaklaşıyor. Kurban ve bir bayram geliyor: Kurban Bayramı. İçimize sevinç yağmurları düşürüyor şimdiden.

Kardeşlerim!

Milletçe zor günler geçirdik. Zorlukları hep birlikte geride bıraktık. Şimdi tüm zorlukları bir kenara bırakarak kurbanı, bayrama hazırlanma zamanıdır. Şimdi Allah’ın yakınlığını yeniden hatırlama ve birbirimize hatırlatma zamanıdır. Şimdi Allah’tan uzaklaştıran her şeyden bir kez daha uzaklaşma zamanıdır.

Peki biz, kurbanla Rabbimize yakınlaşmaya hazır mıyız? Bütün uzaklıkları ortadan kaldırmaya kararlı mıyız? Bizi Rabbimize ve birbirimize yakın kılacak planlar yapıyor muyuz? Kurbanımızı paylaşıcağımız fakiri, miskini, muhaciri arıyor muyuz?

Değerli Kardeşlerim!

Kurban, bir hayvanın kanını akıtmaktan ibaret değildir. Bu ibadet, çok daha derin mana ve hikmetleri içermektedir. Her şeyden önce kurban, bizi Allah’tan uzaklaştıran bütün yüklerden kurtulma niyetidir. Kurbandan maksat, Allah’la aramıza girenlerden kurtulmaktır. Gönümüzü doğrudan Allah’a açmaktır. Hâsılı kurban, Rabbimize sunduğumuz kulluk ve samimiyet beyanımızdır. Rabbimiz, bu gerçeği bizlere şöyle haber vermektedir: “**Kurbanların ne etleri, ne de kanları Allah’a ulaşır; Allah’a ulaşan yalnızca takvanızdır.**”⁴

Kardeşlerim!

Kurban, teslimiyet ve sadakatin, vefa ve yardımlaşmanın, fedakârlık ve paylaşmanın adıdır. Kurbanda Hz. İbrahim’in sadakati vardır. Hz. İsmail’in teslimiyeti vardır. Ve kurbanda Muhammed Mustafa (s.a.s)’in merhameti, vefası, infak ve paylaşma ahlakı vardır.

Kurban, Allah yolunda infak bilincimizi diri tutmaktır. Bayram yapamayanları bayram sevincine ortak etmektir. Komşularımıza, akrabalarımıza, eş ve dostumuza, hâsılı birbirimize yakınlaşmaktır kurban. Bu yönüyle kurban, adını bile duymadığımız nice ülkelerdeki hiç görmediğimiz, tanımadığımız kardeşlerimize uzattığımız bir yardım elidir.

Kardeşlerim!

Gücümüz yetiyorsa keselim kurbanı. İmkânımız yoksa kardeşlerimize kardeşliğimizi ikram edelim. Tebessümlerimizi sadaka diye armağan edelim. Gelin, Allah’ı bize unutturanları unutalım. Duru ve doğru kalalım. Bir olalım, birlik olalım. Oğlu İsmail’le sınanan İbrahim (a.s)’a yoldaş olalım. Evladımızın da İsmail (a.s) gibi emanet olduğunu unutmayalım. Peygamberimiz (s.a.s)’in ve ashabının baş koyduğu yoldan ayrılmayalım.

Kardeşlerim!

Diyanet İşleri Başkanlığımız ve Diyanet Vakfımız, bu yıl da milletimizin iyilik ve hayır elini bütün dünyaya taşımaya hazırdır. Hayırsever milletimizin kurbanları yurt içi ve yurt dışındaki mazlum ve mağdur kardeşlerimize ulaştırılacaktır. Bu vesileyle kardeşlik köprüleri sağlamlaştırılmaya çalışılacaktır. Unutmayalım ki; ihtiyaç sahibi kardeşlerimize hediye edeceğimiz her bir kurban, aynı zamanda milletimizin ortak imzasını taşıyan bir muhabbet ve merhamet mektubu olacaktır.

Bu duygu ve düşüncelerle Rabbimizden hepimizi bayrama huzur içerisinde erıştırmesini, kurbanlarımızı kabul buyurmasını niyaz ediyorum.

¹ En’âm, 6/79.

² En’âm, 6/162-163.

³ İbn Mâce, Edâhî, 1; Ebû Dâvûd, Dahâyâ, 3-4.

⁴ Hacc, 22/37.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ...

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنِّي دَعَوْتُ أَبِي إِبْرَاهِيمَ وَبِشَارَةَ عِيسَى بِي وَرُؤْيَا أُمِّي...

BAYRAM VE HZ. İBRAHİM

Kardeşlerim!

Bir grup sahâbî, Peygamberimiz (s.a.s)’e, “Ya Resulallah! Bize kendinden bahseder misin?” dediler. Bunun üzerine Efendimiz, şöyle buyurdu: “**Ben, atam İbrahim’in duası, kardeşim İsa’nın müjdesi, annem Âmine’nin rüyasıyım.**”¹

Kardeşlerim!

Rabbimize hamd-ü senalar olsun ki önümüzdeki Pazartesi günü hep birlikte kurban bayramını idrak edeceğiz. Dünyanın farklı bölgelerinden milyonlarca hacı adayı kardeşimiz, Arafat’a çıkmak üzere. Onlar, orada tövbe ve niyazlarını âlemlerin Rabbine arz edecekler. Dualarına bizleri de katacaklar. Onlar, hac ibadetinin heyecan ve huzurunu yaşarken, bizler de kurbanlarımızı keseceğiz. Rabbimize ve birbirimize yakın olma niyet ve gayretimizi bir kez daha tazeleyeceğiz. Rabbimiz, bu bilinçle bizleri huzurlu bir şekilde bayrama ulaştırsın.

Kıymetli Kardeşlerim!

Bizler, her sene bu muhteşem bayramı yaşıyoruz. Fakat kurban bayramıyla özdeşleşen büyük peygamberi yeterince tanımıyoruz. O büyük peygamber, İbrahim Peygamberdir. İbrahim Peygamber, Halilullah, yani Allah dostu olarak anılma bahtiyarlığına erişmiş bir peygamberdir.² Kendisinden sonra gelen bütün müminlere örnek olarak sunulmuş muhteşem bir şahsiyettir. Rabbimiz, Kerim Kitabımızda Peygamberimizi en güzel örnek olarak takdim ettiği gibi³ “**İbrahim ve beraberindekilerde sizin için güzel bir örneklik vardır.**”⁴ buyurarak onu da örnek olarak takdim etmiştir.

Kardeşlerim!

İbrahim (a.s) denince akla tevhid gelir. Onun tevhid mücadelesi gelir. İbrahim Peygamber, inancı uğrunda yanardağlar misali ateşe atılmayı göze almıştır. Allah’a iman ve kulluğun nasıl olması gerektiğini bütün insanlığa göstermiştir. Kula kul olmayı reddetmiştir. Hak, hakikat, adalet, doğruluk ve gerçek özgürlük yürüyüşünden asla geri dönmemiştir.

İbrahim denince akla vahdet gelir, ümmet gelir. O, bir evlat ile bir ümmet kurmuştur. Kendisinden sonraki bütün peygamberlerin, bütün müminlerin atası olma şerefine ulaşmıştır.⁵ Hz. İbrahim’den sonra gelen her bir peygamber, onun duasında yer almıştır.

İbrahim denince akla teslimiyet ve sadakat gelir. O, ciğerpareisi İsmail’le zorlu bir imtihana tabi tutulmuştur. Bu imtihanda bütün varlığını Allah’a adama kararlılığını göstermiştir.

Değerli Kardeşlerim!

Bugün İslam’ın sembolleri, şeâiri olan pek çok değerimizde İbrahim Halilullah’ın hatırası vardır. O, Kâbe’yi Muazzama’yı oğlu İsmail’le birlikte yeniden inşa etmiştir. Türlü hikmetlerle dolu hac ibadetini insanlığa o göstermiştir. Allah’a yakınlık arayışımız olan kurban ibadeti onunla özdeşleşmiştir.

İbrahim (a.s)’ın, inkârcılara Allah’ın varlığını ispat etme gayreti, bizim için büyük bir örnektir. Onun ümmete öncülüğü bizim için büyük bir örnektir. Tevhid yolundaki kutlu yürüyüşü, hicreti bizim için büyük bir örnektir. Onun sabrı ve metaneti, şükrü ve cömertliği bizim için büyük bir örnektir. Kerim Kitabımızda yer alan ve her biri kulluk şuurunun bir yansıması olan duaları, bizim için güzel bir örnektir.

Kardeşlerim!

Peygamberimiz (s.a.s) de, atası İbrahim (a.s)’ın mübarek yolunun yolcusudur. Bugün, Peygamberimizin ümmeti olarak bizlere düşen de Hz. İbrahim gibi bir tevhid şuuruna, vahdet anlayışına, kulluk bilincine sahip olmaktır. İbrahimî bir sadakat ve teslimiyeti kuşanmaya gayret etmektir. Bu büyük peygamberin azmini ve ahlakını kendimize örnek almaktır. İnsanlığa büyük hayırlar getiren İbrahim (a.s)’ı, Kur’an’dan ilham alarak, bayram vesilesiyle çocuklarımıza ve gençlerimize tanıtmaktır.

Hutbemi Yüce Rabbimizin, Kur’an-ı Kerim’de bizlere öğrettiği İbrahim Peygamber’in dualarıyla bitirmek istiyorum:

“Rabbimiz! Bizi ve gelecek nesillerimizi sana teslim olanlardan eyle!”⁶

“Rabbimiz! Sadece sana dayandık, sana yöneldik. Dönüş ancak sanadır. Bizleri inkâr edenlerin zulmüne uğratma!”⁷

“Rabbim! Beni ve soyumdan gelecekleri namazı kılanlardan eyle! Dualarımı kabul eyle! Hesap günü beni, anne-babamı ve inananları bağışla!”⁸

¹ İbn Hanbel, IV, 127; İbn Hişam, I, 158.

² Nisâ, 4/125.

³ Ahzab, 33/21.

⁴ Mümtetine, 60/4.

⁵ Hac, 22/78.

⁶ Bakara, 2/128.

⁷ Mümtetine, 60/4-5.

⁸ İbrâhim, 14/40-41.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَنْ يَنَالَ اللَّهُ لُحُومَهَا وَلَا دِمَآؤُهَا وَلَكِنَّ يَنَالُهُ التَّقْوَى مِنْكُمْ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَا عَمِلَ آدَمِيُّ مِنْ عَمَلٍ يَوْمَ النَّحْرِ أَحَبَّ إِلَى اللَّهِ مِنْ إِهْرَاقِ الدِّمِ

KURBAN BAYRAMI

Bizi yoktan var eden ve bize bir bayram sevinci daha lütfeden Yüce Rabbimize sonsuz hamd-ü senalar olsun.

Hiz. İbrahim'in sadakatini, Hiz. İsmail'in teslimiyetini ebedi bir bayrama dönüştüren Peygamber Efendimize salât ve selam olsun.

İslâm'ın şeâirinden olan bayram namazını eda etmek üzere burada toplanan Aziz Kardeşlerim! Bayramınız mübarek olsun.

Aziz Müminler!

Yüce Rabbimiz, okuduğum âyet-i kerimede şöyle buyuruyor: “**Kurbanların ne etleri, ne de kanları Allah'a ulaşır. Allah'a ulaşan, yalnızca takvanızdır.**”¹

Peygamberimiz (s.a.s) de okuduğum hadis-i şerifte şöyle buyuruyor: “**Âdemoğlu kurban bayramı günlerinde Allah katında kurbandan daha hayırlı bir amel işlemiş olmaz...**”²

Kardeşlerim!

İçerisinde pek çok güzellikleri ve hikmetleri barındıran Kurban Bayramına bir kez daha ulaşmanın huzurunu, sevincini ve bereketini hep birlikte yaşıyoruz. Kurban Bayramı, bizlere İslâm'ın beş temel ibadetinden hac menâsikini ve Rabbimize yakınlaşma vesilesi olan kurban ibadetini getirir. Hac, kurban ibadeti ve bayram, bizleri Hiz. İbrahim, Hiz. İsmail ve Hiz. Hacer'in hayatına götürür. İslâm tarihine ve Efendimizin örnek hayatına götürür.

Kıymetli Kardeşlerim!

Kurban bayramında hac ibadetini ifa eden milyonlarca kardeşimiz Beytullah'a, Arafat'a akın ederler. Allah'la olan misaklarını yenilerler. Bütün dünya Müslümanları olarak bizler de bayramda kurbanlarımızı Allah'ın adıyla keseriz. Böylece tevhid inancımızı, kulluk şuurumuzu tahkim ederiz. Hacdaki kardeşlerimiz, kefeni andıran ihramlarıyla, en içten yakarışlarıyla Allah'tan başka sığınılacak bir melcein bulunmadığını, dünyevi tutku ve isteklerin geçici olduğunu, kurtuluşun ancak takvada olduğunu ikrar ederler. Bizler de kurbanlarımızla, asıl olanın

Allah'a yakınlık olduğunu, bütün varlığımızı O'nun yolunda adamaya hazır olduğumuzu gösteririz.

Kıymetli Kardeşlerim!

Her yıl gelen kurban bayramı, barışın, esenliğin, birlik içinde duanın, yakarışın bayramıdır. Bu bayram, her türlü farklılığı bir kenara bırakarak eşitlenmenin, kendini bilmenin, tefekkürün, tezekkürün, yenilenmenin bayramıdır. Bu bayram, zihinleri arındırmanın, gönülleri durultmanın, büyük bir dirilişin bayramıdır. Bu bayram, nefsi terbiye etme, hiç kimseyi incitmeme gayretinin bayramıdır. Bu bayram, sabrı ve şükrü kuşanmanın, varoluşumuzun hikmet ve gayesini bir kez daha anlamanın bayramıdır. Bu bayram, İslâm'ın şeâirini ve geçmiş i idrak etmenin, yoksula, yalnızca, kimsesize yaklaşmanın, çaresize çare olmanın bayramıdır.

Kardeşlerim!

Bayramlar, birbirimize daha çok kenetlenmemize, kardeşlik hukukunun gereklerini hakkıyla yerine getirmemize vesile olan zaman dilimleridir. Bayramlar, birlik ve beraberlik duygularının, paylaşma ve infakın zirveye çıktığı günlerdir. Bayramlar, kâh sevinç, kâh hüznle akıp giden hayat yolculuğumuzda Rabbimizin bizlere lütfettiği huzur ve neşe mevsimleridir.

Öyleyse geliniz. Bayramı bir gönül kazanma seferberliğine dönüştürelim. Anne-babamızın, kardeşlerimizin, komşularımızın yüzünü güldürelim. Yoksullara, yaşlılara, kimsesizlere, boynu büküklere, hasta ve engelli kardeşlerimize bayram sevinci yaşatalım. Kırılan kalpleri, darılan gönülleri, bayramın bereketi ve güzellikleriyle mamur edelim. Kardeşliğimize, bayram sevincimize engel olan dargınlıkları, küskünlükleri, çekişmeleri, her türlü olumsuzluğu ortadan kaldıralım.

Unutmayalım ki; birbirimize sunduğumuz her bayram hediyesi, bizi Rabbimizin rızasına ulaştıracaktır. Birbirimize sunabileceğimiz en güzel bayram hediyemiz ise kalbimizin derinliklerinden gelen selam ve dualarımız, tebessüm ve ziyaretlerimiz olacaktır.

Kardeşlerim!

Hutbeme son verirken aziz milletimizin, yurt dışında yaşayan millet varlığımızın, gönül coğrafyamızdaki kardeşlerimizin ve âlem-i İslâm'ın Kurban Bayramlarını tebrik ediyorum. Kurbanlarımızın makbul, bütün kardeşlerimizin haccının mebrur, bayramlarımızın mesrur olmasını Yüce Rabbimizden niyaz ediyorum.

¹ Hacc, 22/37.

² Tirmizî, Edâhî, 1.

EBEDİ BAYRAMLARA BİRLİKTE YOL ALABİLMEK

Kardeşlerim!

Muâz b. Cebel, genç yaşta İslam'la müşerref olmuş bir sahâbiydi. O bir peygamber aşığıydı. Allah Resûlü (s.a.s) de, Muâz'ı çok sever, sevgisini dile getirir ve ona tavsiyelerde bulunurdu. Efendimiz, yine bir gün bu genç sahâbiye, kulluk bilinciyle yaşamaya dair şu özlü tavsiyede bulunmuştu: “Ey Muâz! **Namazların ardından şu duayı oku: ‘Allah’ım! Seni anıp zikretmek, nimetine şükretmek, sana en güzel şekilde ibadet etmek için bana yardım et!’**”¹

Aziz Kardeşlerim!

Rabbimize hamd-ü senalar olsun ki bereketli bir mevsimi daha geride bıraktık. Bu süreçte Rabbimizin rahmeti adeta sağanak olup üzerimize yağdı. Bugünlerde sevinçliyiz, umutluyuz. Sevinçliyiz. Zira kardeşlerimiz, hac ibadetini tamamladı. Müminlerin, Arafat’tan, Kâbe’den arşa yükselen yürekten duaları, hepimizi kapsadı. Sevinçliyiz. Çünkü İslam ümmetinin, Hz. İbrahim’in eliyle kuruluşunun bayramı olan Kurban bayramını hep birlikte idrak ettik. Sevinçliyiz. Çünkü kurbanlarımızla sadakat ve teslimiyetimizi, kulluk şuurumuzu bir kez daha tazeledik.

Kardeşlerim!

Umutluyuz. Çünkü hac, kurban ibadeti ve bayram, bize bir kez daha arınma, durulma, günahlardan kurtulma imkânı verdi. Bize yeniden dirilişi ve yücelmeyi müjdeledi. Bu bereketli mevsim, aramızdaki uzaklıkları ortadan kaldırdı. Bizi kendimize ve birbirimize yaklaştırdı. Beden ülkesine hapsettiğimiz ruhumuzu gerçek sahibine, Rabbimize yakın kıldı.

Kıymetli Kardeşlerim!

Bizler, bu bereketli mevsimin iklimini hayatımız boyunca solumakla mükellefiz. Haccın, kurbanın ve bayramın bizlere kazandırdığı ulvi hasletleri bir ömür boyu korumakla mükellefiz.

Hac, bizlere marifetullahı, Allah’ı bilmeyi, Allah’a samimiyetle kul olmayı hatırlattı. O halde geliniz, sadece hac mevsiminde değil, ömrümüzün her anında Allah’ı anıp hatırlayalım. Sadece O’na kul olalım. O’nu unutanlardan değil, O’nun adıyla hayat bulup, O’nun adıyla can verenlerden olalım. **“Allah’ı unutan, bu yüzden Allah’ın da onlara kendilerini unutturduğu**

kimseler gibi olmayın. İşte onlar gerçekten yoldan çıkmışlardır.”² âyetini asla aklımızdan çıkarmayalım.

Aziz Müminler!

Kurban, bizlere ihlas ve takvayı, riyadan uzak durmayı, Rabbimize yakın olmayı hatırlattı. O halde geliniz, sadece kurbanlarımızla değil, bütün ibadetlerimizle, hayır ve hasenatımızla Rabbimize yakın olmanın yollarını arayalım. Bizi Rabbimizden uzaklaştıracak olumsuzlukların değil, O’na yakınlaştıracak iyilik ve güzelliklerin peşinden koşalım.

Kardeşlerim!

Bayram bizlere “bir” olmayı, “biz” olmayı hatırlattı. Bir binanın birbirine kenetlenmiş tuğlaları, bir bedenin birlikte hareket eden organları gibi bütün olmayı hatırlattı. O halde geliniz, birbirimize sadece bayramlarda değil, her daim sahip çıkalım. Bayramda pekişen birlik-beraberlik ve kardeşliğimizi, ülfet ve muhabbetimizi koruyalım. Bayramın rahmet ve bereketini, sevinç ve neşesini, huzur ve sükûnetini birbirimize her gün ikram edelim. Birbirimizi, kardeşlerimizi ihmal etmeyelim, yalnızlık ve çaresizliğe terk etmeyelim. Âlemlere rahmet olarak gönderilen bir peygamberin ümmeti olduğumuzun bilinci doğrultusunda bir hayat sürelim.

Kardeşlerim!

Unutmayalım ki, dünya âhiretin tarlasıdır ve âhiret dünyada kazanılmaktadır. Öyleyse geliniz, fâni olan dünya hayatımızı ebedi mutluluk ve huzura dönüştürebilmeye gayret edelim. Gönlümüzden hasedi, kini, nefreti atıp, yeryüzünde sevginin, merhametin, iyiliğin yayılması için yarışalım. Allah’a layık kul, Efendimiz (s.a.s)’e layık ümmet, birbirimize hakiki kardeş olmaya bakalım. Rabbimizin huzuruna, âhiret yurduna hesabını verebileceğimiz bir hayat yaşayarak varalım. Ebedi bayramlara hep birlikte yol alalım.

Kardeşlerim!

Hutbemi bitirmeden önemli bir hatırlatmada bulunmak istiyorum. Son yıllarda yaşadığımız trafik kazaları, bayramların huzur ve sevincini acı ve hüzne dönüştürüyor. Bu kazalarda nice insanımız, nice kardeşimiz can veriyor. Nice aileler yok oluyor. Nice ümitler, nice istikballer sönüyor. Nice anne-babalar, evlatlar, yakınlar, gözü yaşlı, boynu bükük kalıyor.

Bugünlerde artık evimize, yuvamıza, işimize geri dönüş yolculuğumuz var. Bu noktada bütün kardeşlerimizi trafik kurallarına uymaya, sabırlı ve dikkatli davranmaya, birbirimizin hak ve hukukunu korumaya davet ediyorum.

Yüce Rabbimiz, bütün kardeşlerimizin sağ salim yuvalarına ulaşmasını nasip etsin. Bizleri her türlü kaza, bela ve musibetten muhafaza eylesin.

¹ Ebû Dâvûd, Vitir, 26.

² Haşr, 59/19.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ اِقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ
الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
مَا تَحَلَّ وَالِدٌ وَلَدًا مِنْ تَحَلَّى أَفْضَلَ مِنْ أَدَبٍ حَسَنٍ.

ALLAH'IM! İLİMLE YÜCELT BİZİ!

Aziz Müminler!

Kur'an-ı Kerim henüz nazil olmamıştı. Mekke'nin bitmez tükenmez kötülükleri, Peygamberimiz (s.a.s)'i oldukça yoruyordu. Müşriklerin tevhidle bağdaşmayan inanç ve adetleri onu bir hayli üzüyordu. Böylesi bir ortamda Efendimize Hira'da ibadet ve tefekkür sevdirelmişti. Bir gün yine Hirâ'dayken ona vahiy meleği geldi ve "اِقْرَأْ" yani "Oku!" dedi. Allah Resûlü, "Ne okuyayım?" diye sordu. Bunun üzerine Cebrâil (a.s), Peygamberimize Alak Suresi'nin şu ilk beş âyetini bildirdi: **"Yaratan Rabbinin adıyla oku. O, insanı alakattan yarattı. Oku! Senin Rabbin, sonsuz kerem sahibidir. Kalemle yazmayı öğreten O'dur. İnsana bilmediğini öğreten O'dur."**¹

Kıymetli Kardeşlerim!

İnsanlığın ufkunu aydınlatan İslam medeniyeti, işte bu "Oku" emriyle başlamıştır. Kerim Kitabımızın bu ilk âyetlerinde Yüce Rabbimiz, insanlığa iki büyük nimetini haber vermiştir. Biri, Rabbimizin bizlere kalemle yazmayı öğretmesidir. Diğeri de bilmediklerimizi öğretmesi, bizleri cehaletin karanlık ve bataklığında kurtarmasıdır.

Kardeşlerim!

Bizim medeniyetimizde ilim, öncelikle kendimizi ve Rabbimizi bilmektir. İlim, eşyanın hakikatini, varlığın gaye ve hikmetini anlamaya çalışmaktır. İlim, sorumluluk ve görevlerimizin farkında olmaktır.

Kur'an-ı Kerim, bizlere "Oku" emriyle hitap ederken herhangi bir ayırım gözetmemiştir. Kitabın âyetlerini ve kâinatın âyetlerini birlikte okumamızı emretmiştir. Allah'ın kitabını okumamızı istediği gibi fizik, kimya, matematik, biyoloji gibi kâinattaki ilahi kanunları da okumamızı istemiştir. Hâsılı dinimiz, insanlığa faydalı olan her türlü ilmi tahsil etmemizi bizden istemiştir.

Kardeşlerim!

Bizim geleneğimizde evlatlarımızın hayatı, hakikati, kendi değerlerini öğrendikleri üç büyük müessese vardır. Bunlar, aile, okul ve camidir. Çocuklarımız, gençlerimiz, benlik ve kişiliklerini, hayata bakışlarını daha çok evde, ailede kazanırlar. Bilgi, bilinç ve kültürlerini okulda elde ederler. Kimlik ve aidiyet duygularını, manevi kazanımlarını da daha ziyade camide pekiştirirler. Tarihimizde ailelerimiz, insanlığa örnek nice şahsiyetler yetiştirmiştir. İlim ve irfanda insanlığa yön veren nice isimler, okullarımızda, camilerimizde yetişmiştir.

Günümüzde de bu müesseselerin, aynı değerleri birlikte yetiştirme sorumluluğu bulunmaktadır.

Kardeşlerim!

Bu hafta itibarıyla on sekiz milyon evladımız, yeni bir eğitim-öğretim dönemine daha başladı. Bu ulvi vazifede yaklaşık bir milyon öğretmenimiz görev alıyor. Öncelikle yeni eğitim-öğretim yılımızın evlatlarımıza, değerli öğretmenlerimize, tüm ailelere ve milletimize hayırlar getirmesini Yüce Rabbimizden niyaz ediyorum. Rabbimiz, kendi rızasına ulaştırarak, ülkemizin, âlem-i İslam'ın ve bütün insanlığın yararına kullanacakları bilgilerle donanmalarını yavrularımıza nasip eylesin. Bu vesileyle öğretmenlerimize, öğrencilerimize ve velilerimize seslenmek istiyorum.

İstikbalimizi inşa eden siz fedakâr öğretmenlerimiz!

Bizlere ilim ve irfanı sizler öğrettiniz. Evlatlarımızı kendi evlatlarınız gibi gördünüz. Bu günlerimizi sizler inşa ettiniz, yarınlarımızı da sizler inşa edeceksiniz. Aklını, iradesini, gönlünü başkalarına teslim etmeyen nesiller sizin şefkatli ellerinizde yetişecek. Çocuklarımız, vicdanlı ve merhametli olmayı, sadece milletine, hak ve hakikate hizmet etmeyi yine ilk sizden öğrenecek. Rabbim, sizlerden razı olsun.

Yarınlarımızın teminatı olan kıymetli evlatlarımız!

Sizler, daima insanlığa faydalı bilgilerle donanacaksınız. Öğrendiğiniz her bilgiyi milletiniz ve insanlığın hayrına kullanacaksınız. Ahlak ve erdemi kuşanacaksınız. Öğretmenlerinize, arkadaşlarınıza, anne-babalarınıza, bütün insanlara karşı sevgi ve saygıyı elden bırakmayacaksınız. Ulvi değerleri yaşayıp yaşatacaksınız. Sizler, ülkemizin, İslam âleminin, bütün mazlumların, mağdurların, mahrumların ümidi olmaya devam edeceksiniz.

Siz vefakâr anne-babalar!

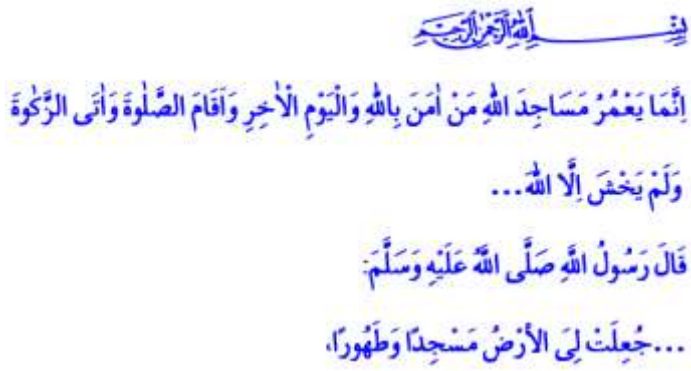
Evlatlarınızın ilk öğretmeni sizler oldunuz. Sizlere düşen, evinizin de bir okul olduğunu asla unutmamaktır. Yavrularınızın öğretmenleriyle, eğitim kurumlarıyla daima irtibat halinde olmaktır. Eğitimin, çocuğunuza sadece bilgi yüklemekten ibaret olmadığı bilinciyle hareket etmektir. **"Hiçbir anne baba, çocuğuna güzel terbiyeden daha kıymetli bir miras bırakmamıştır."**² hadisi gereği evlatlarınızın istikbali kadar, onların iyi ve faydalı birer insan olarak yetişmeleri için de gayret göstermektir. Bunun bir yolu olarak Kitabın âyetleriyle kâinatın âyetlerini birlikte öğrenmeleri için okullarımızda seçmeli olarak okutulan Kur'an-ı Kerim ve Peygamberimizin Hayatı derslerini ihmal etmemektir.

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, öğretmenler, öğrenciler ve anne-babalar olarak bizleri sorumluluğunun bilincinde olanlardan eylesin. Rabbimiz, öğrettikleriyle bizleri faydalandırsın. Bizlere fayda verecek ilmi öğretsin. İlmimizi ve kavrayışımızı artırsın. Bizleri salihlerin zümresine ilhak eylesin.

¹ Alak, 96/1-5; Buhârî, Bed'ü'l-vahy, 1.

² Tirmizî, Birr, 33; İbn Hanbel, IV, 77.

CAMİ VE KİTAP MEDENİYETİ

Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz, şöyle buyuruyor: **“Allah’ın mescidlerini ancak Allah’a ve âhiret gününe inanan, namazını kılan, zekâtını veren ve Allah’tan başkasından korkmayanlar imar edebilir.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“Yeryüzü, bana mescid kılındı; temiz kılındı.”**²

Kardeşlerim!

Geliniz! Bugünkü hutbemizde hep birlikte önce hicreti hatırlayalım. Allah Resulü’nün Mekke’den Medine’ye hicretini, Yesrib’in Medine’ye dönüşmesini hatırlayalım. İslam davasının büyük miladı olan hicreti yâd edelim. Hz. Ömer’in, hicreti İslam takviminin başlangıcı olarak kabul edişini hatırlayalım. Ve bugün asıl hicretin, Allah ve Resûlü’nün yasakladığı kötülüklerden hicret olduğunu hatırlayalım. Bu vesileyle Pazar günü gireceğimiz yeni hicri yılımızın hayırlara vesile olmasını Yüce Rabbimizden niyaz ediyorum.

Kardeşlerim!

Geliniz! Bugünkü hutbemizde bir de Muharrem ayını hatırlayalım. Muharremü’l-harâmı, hürmete şayan mübarek ayı, âşûrâyı, Kerbelâ’yı hüznle yâd edelim. Şehitlerin ser çeşmesi, cennet gençlerinin efendisi Hz. Hüseyin’i hatırlayalım. Resûl-i Ekrem’e ve ehl-i beyti Mustafâ’ya salât ve selam gönderelim.

Kardeşlerim!

Geliniz! Bugünkü hutbemizde camiye ve çeyrek asrı aşkın bir süredir kutladığımız Camiler Haftası’nı da hatırlayalım. Camiyi şehrin kalbine, hayatın merkezine yerleştirmenin yollarını arayalım. Mescidin, mabedin, hayatımızda ne kadar önemli olduğunu hatırlayalım. Bu vesileyle

Camiler Haftası’nın hayırlara vesile olmasını temenni ediyorum. Camilerimize hizmeti geçmiş ve dâr-ı bekâyâ irtihal etmiş olan bütün mümin kardeşlerimize Yüce Rabbimizden rahmet diliyorum.

Kardeşlerim!

Bugün, ayrıca Camiler Haftası’nın konusunu sizlere hatırlatmak istiyorum: Cami ve Kitap. Geliniz! Camilerimizi yeniden kitapla buluşturalım. Okuyalım! Kerim Kitabımızı, kâinatı ve insanı okuyalım. Zira İslam medeniyeti, bir kitap medeniyetidir. Bu medeniyet, Kerim Kitabımızın “oku!” emriyle hayat bulmuştur.

Bugün İslam dünyası olarak içinden geçtiğimiz, tarihimizin en zorlu sürecinin temelinde bilgisizlik, cehalet ve taassubun olduğu açıktır. Kitapla aralarına mesafe koyanlar, hakikati insanların elinde görmeye başlamakta, şahısları hakikatin yerine ikame etmektedirler.

Oysa bizlere düşen, insan, medeniyet, kâinat ve düşünce merkezli okumalar yapmaktır. Kitaptan doğruyu, adaleti, ahlakı, fazileti öğrenmektir. Kitabın bilgisiyle donanmaktır. Kitap vasıtasıyla var oluşumuzun gaye ve hikmetini kavramaktır.

Aziz Kardeşlerim!

Geliniz! Hep birlikte yeniden yücelmek için Kitaba, Kitabın “oku!” emrine sınıksız sarılalım. Önce Kitabı, sonra kendisini ve kâinatı okuyan; hak ve hakikatin peşinden koşan nesiller yetiştirelim. Camilerimizi yeniden ilim, irfan merkezlerine çevirelim. Camilerimizde kütüphaneler kuralım, ders halkaları oluşturalım. Zihnimizi, gönlümüzü, ruhumuzu camiyle, kitapla mamur edelim. Hayatımızı cami, camimizi hayat kılalım. Şairin, medeniyetimizdeki kitap-mabet ilişkisini dile getiren şu dizelerine hep birlikte kulak verelim:

“Bizde ayrı sayılmaz bir kitap, bir mihraptan,
Ki uğuldar kubbemiz ‘oku!’ diyen hitaptan.”

Kardeşlerim!

Rabbimiz, üzerimizden bilginin ışığını, ilmin nurunu eksik etmesin. Bizleri kitabın ve ilmin bereketinden mahrum bırakmasın. Bizleri kitapla, ilimle, irfanla yücelenlerden; hak, hakikat, adalet, ahlak ve faziletle donananlardan eylesin. Rabbimiz, bizleri ibadet, ilim ve tefekkürle camileri imar edenlerden eylesin.

¹ Tevbe, 9/18.

² Buhârî, Salât, 56.

YÜREKLERİMİZİ SAHRÂ-I KERBELÂ'YA DÖNÜŞTÜRMEYELİM

Aziz Müminler!

Hicri 1438 yılının Muharrem ayını idrak ediyoruz. Muharrem ayı, Efendimiz (s.a.s)'in "hürmete şayan bir ay"¹ olarak nitelediği, sayısız lütuf ve hikmetlerle dolu kutlu bir aydır. Muharrem ayı, aynı zamanda yüreklerimizde derin yaralar açan elîm Kerbelâ hâdisesine tanıklık eden aydır.

Kardeşlerim!

Hz. Hüseyin Efendimiz ve çoğu ehl-i beyt-i Mustafa'dan olan 70 kişi, Kerbelâ'da hunharca katledilerek şehadet şerbetini içmiştir. Hz. Hüseyin ki; Peygamberimizin, "Benim dünyadaki çiçeğim, reyhanım"² diyerek, "cennet gençlerinin efendisi"³ olarak bizlere takdim ettiği iki güzide torunundan biridir. Hz. Aliyyü'l-Murtaza'nın, Hz. Fatımatu'z-Zehra'nın yavrusu, ciğerparesidir. Bu vesileyle şehadetinin 1336. yılında seyyid-i şüheda Hz. Hüseyin Efendimiz başta olmak üzere Kerbelâ şehitlerini ve bugüne kadar hak, hakikat, adalet, ahlâk ve fazilet için; din, iman, vatan ve millet için can veren bütün şühedayı rahmet ve minnetle yâd ediyorum. Allah, bütün şehitlerimize gani gani rahmet eylesin!

Kardeşlerim!

Kerbelâ, İslam ümmetinin, bütün müminlerin asırlardır dinmeyen ortak hüznü ve kederidir. Dünyanın neresinde bulunursa bulunsun; mezhebi, meşrebi ne olursa olsun, kalbinde iman taşıyan, Resûl-i Ekrem'e, ashabına ve ehl-i beyt-i Mustafa'ya muhabbet besleyen her müminin ortak acısı ve elemidir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Bugün bize düşen, Kerbelâ'yı doğru okumak, doğru anlamaktır. Onu tarihte yaşanmış bir kıssaya, sıradan bir hâdiseye dönüştürmemektir. Bu müessif olaydan ders ve ibret çıkarmaktır.

Kerbelâ'yı anlamak, her şeyden önce Hz. Hüseyin ve arkadaşlarının, uğruna canlarını verdikleri yolun, Kur'an'ın yolu, Muhammed Mustafa (s.a.s)'in yolu olduğunu bilmektir. Onların, uğruna canlarını feda ettikleri yüce değerleri anlayıp yaşamaktır. Tıpkı

onlar gibi hak ve hakikate, ahlak ve erdeme, izzet ve onura sevdalı olmaktır.

Kardeşlerim!

Bugün Kerbelâ, hepimize taze bir bilinç aşılamalıdır. Kerbelâ, aramızda ayrılık-gayrılığa değil, birlik ve beraberliğe vesile olmalıdır. Rabbimizin, "Allah'a ve Resûlüne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin. Sonra içinize bir korku düşer de heybet ve kuvvetiniz elden gider."⁴ mesajı gereği Kerbelâ, bizi birbirimize sımsıkı kenetlemelidir.

Bugün bizlere düşen, tarihin sayfalarında yolumuzu kaybetmek değil, tarihten ibret alarak istikametimizi belirlemektir. Bugün Kerbelâ'nın bizlere yüklediği görev ve sorumluluk, gönül kapılarımızı ardına kadar birbirimize açmaktır. Yüreklerimizi sahrâ-ı Kerbelâ'ya dönüştürmemektir. Peygamberimiz (s.a.s)'in "Ey Allah'ın kulları! Kardeşler olun!"⁵ çağrısına samimiyetle kulak verip aramızdaki kardeşlik ahdini yenilemektir.

Kardeşlerim!

Bugün de üzülerək şahit oluyoruz ki İslam coğrafyasında hala Kerbelâlar yaşanıyor. Hala kardeş kanı akıtan, kardeşlerine Kerbelâ zulmü yaşatan zalimler var. Bugün, insanlığın gözü önünde, insanlığın en büyük medeniyet merkezlerinden biri olan Halep acımasızca bombalanıyor. Halep'te ve pek çok İslam beldesinde her gün onlarca masum insan, tıpkı Kerbelâ'da olduğu gibi hunharca katlediliyor. Enkaz altından çıkarılan çocukların, kadınların, masumların bedenleri, aslında insanlığın enkaz altında kaldığını bizlere gösteriyor. Zira insanlık, bütün bu vahşeti, dehşeti, katliamları sessizce izlemeye devam ediyor.

Kardeşlerim!

Bu elîm hâdiseler karşısında daha fazla basirete, daha derin ferasete ihtiyacımız var. Ortak değerlerimizi yüceltip, hilkatte eş, dinde kardeş; sevinçte, kederde bir olduğumuzu bir kez daha ilan etmeye ihtiyacımız var.

Hutbemizi Hz. Hüseyin Efendimizin şu duası ile bitirmek istiyorum: Allah'ım! Sana hamdlerin en güzelini arz ediyorum. Allah'ım! Atamızı peygamber kıldığın için sana şükrediyorum. Allah'ım! Bize Kur'an'ı gönderdiğin ve onun derinliğini öğrettiğin için sana hamd ediyorum. Allah'ım! Bize hakkı gören göz, hakkı duyan kulak ve hakkı düşünen kalp verdiğin için sana şükrediyorum. Allah'ım! Bizi sana şükreden kullarından eyle! Bizi zalimlerden berî, müminlere velî eyle!

¹ Müslim, Sıyâm, 203.

² Tirmizi, Menâkıb, 30.

³ İbn Mâce, Sunne, 11/4.

⁴ Enfâl, 8/46.

⁵ Buhârî, Edeb, 57.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ
وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
قَمَنْ كَانَ أَخُوهُ تَحْتَ يَدِهِ فَلْيُطْعِمْهُ مِمَّا يَأْكُلُ، وَلْيَلْبِسْهُ مِمَّا يَلْبَسُ،
وَلَا تَكْلِفُوهُمْ مَا يَغْلِبُهُمْ، فَإِنْ كَلَّفْتُمُوهُمْ فَأَعِينُوهُمْ.

HAYATA EMEKLE DOKUNMAK

Cumanız mübarek olsun Aziz Kardeşlerim!

Bugünkü hutbemizde milyonlarca kardeşimizin hukukunu ilgilendiren ve çoğu kez ihmal ettiğimiz önemli bir konuyu sizlerle paylaşmak istiyorum: Hizmet ve emeğiyle hayatımızı kolaylaştıranlara saygı ve nezaketle davranmak.

Kardeşlerim!

Medine’de Allah Resûlüne gönülden bağlı, Ümmü Mihcen isminde bir hanım sahabî vardı. Medine’nin kenar mahallelerinden birinde ikamet eden bu sahabî, her gün Allah rızası için gelir ve Mescid-i Nebvî’nin temizliğini yapardı. Peygamberimiz (s.a.s), onun bu fedakârlığını takdir eder ve kendisine derin bir muhabbet duyardı. Bir ara ondan haber alamayan Efendimiz, onun nerede olduğunu sordu. Sahabe, bu fedakâr kadının vefat ettiğini ve defnedildiğini söyleyince Efendimiz çok ama çok üzüldü. Kutlu Nebi, “**Keşke bana haber verseydiniz?**” diyerek üzüntüsünü dile getirdi. Ve hiç yapmadığı bir şey yaptı. Ümmü Mihcen’in kabrine gitti, kabri başında cenaze namazı kıldı ve ona dua etti.¹

Kardeşlerim!

Hayatta her birimizin bir meşgalesi vardır. Kimimiz amir, kimimiz memur, kimimiz işçi, kimimiz işveren. Aslında özü itibarıyla her birimiz, diğerlerimizin hayatlarına bir emekle, bir fedakârlıkla dokunuyoruz. Kimi kardeşlerimiz, sokaklarımızı, okullarımızı, camilerimizi temizliyor. Kimi kardeşlerimiz, ekmeğimizi, yiyeceğimizi, giyeceğimizi üretiyor. Kimi kardeşlerimiz, canı pahasına güvenliğimizi, huzurumuzu temin ediyor. Ancak, gündelik hayatımızın akışı içinde çoğu kez bize emeğiyle hizmet eden kardeşlerimizi unuturuz, ihmal ederiz, bazen hiç görmeyiz. Oysa bize düşen, hayatımıza katkı sağlayan, bize hayatı kolaylaştıran her kardeşimizin hem onurunu, hem emeğini saygın ve kutsal kabul etmektir. Ona değer vermektir.

Hiçbir kimseyi topluma ve insanlığa yapmış olduğu meşru hizmetin çeşidinden dolayı küçük görmemek, tahkir etmemektir. Zira işimiz, toplumsal hayattaki konumumuz her ne olursa olsun her insanın, insanlık onuru, haysiyeti aynıdır. Ve Kerim Kitabımızın ifadesiyle her insan saygındır, mükerremdir.² Kaldı ki hepimiz aynı topraktan yaratılmışız. Aynı zamanda bizler iman kardeşiyiz.

Nitekim Peygamberimiz şöyle buyurmuştur: **“Hizmet edenleriniz, sizin kardeşlerinizdir. Allah, onları sizin himayenize vermiştir. Kimin yanında bir kardeşi çalışıyorsa ona yediğinden yedirsin, giydiğinden giydirsin. Hizmet edenlerinize takatlerini aşan yük yüklemeyin. Eğer onlara ağır işler yüklerseniz bizzat kendiniz onlara yardım edin.”**³

Kardeşlerim!

Geliniz! Bugün, bu mübarek saatte Allah Resûlü’nün işlerini bizzat kendisinin yaptığını hatırlayalım. Geliniz, onun ayakkabısını tamir ettiğini, elbisesinin söküğünü diktiğini, süt sağdığını yeniden hatırlayalım. Geliniz! Onun kendisine hizmet edenlere olan nezaket ve merhametini ona on yıl hizmet eden Enes’ten dinleyelim: “Allah Resûlü, beni bir kez olsun azarlamadı, kalbimi kırmadı. ‘Niçin böyle yapmadın?’ ya da, ‘Şöyle yapsaydın ya!’ gibi sözler dahi söylemedi. Bana karşı sürekli ‘evladım’, ‘yavrucuğum’ gibi gönül alıcı, sevgi dolu ifadeler kullandı.”⁴

Kardeşlerim!

Geliniz! Efendimizin **“İşçiye ücretini alın teri kurumadan veriniz.”** sözüne yeniden kulak verelim. Geliniz! Hayatımızı kolaylaştıran, emeğiyle hayatımıza dokunan kardeşlerimize saygı gösterelim. Geliniz! Onları incitecek, gönüllerini kırarak tavır ve davranışlardan uzak duralım. Ve bilelim ki, hayatımız onların emekleriyle ve hizmetleriyle daha da güzelleşmektedir.

Kardeşlerim!

Geliniz! Hep birlikte gönülden “âmin” diyeceğimiz şu dua ile hutbemizi bitirelim: Ey Rabbimiz! Bizleri mükerrem olarak yarattığın insana saygı ve merhametten mahrum eyleme! Kardeşlerimizin izzet ve onuruna halel getirecek, onların emeğini zayi edecek davranışlardan bizleri muhafaza eyle! Emek ve hizmetiyle bize hayatımızı kolaylaştıran kardeşlerimizin işlerini Sen kolay kıl Allah’ım!

¹ Buhârî, Salât, 72.

² İsra, 17/70.

³ Buhârî, İman, 22.

⁴ Buhârî, Edeb, 39; Müslim, Âdâb, 31.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الَّذِينَ يُؤْفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَتَّقُونَ الْمِيثَاقَ (20) وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا
أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
إِنَّمَا بُعِثْتُ لِأَتَمِّمَ مَكَارِمَ الْأَخْلَاقِ

ALLAH'A VERDİĞİ SÖZE SADIK KİMSE: MÜMİN

Aziz Kardeşlerim!

Allah'ın selamı, rahmeti, bereketi hepimizin üzerine olsun. Cumanız mübarek olsun.

Yüce Rabbimiz, okuduğum âyet-i kerimede şöyle buyuruyor: **“O müminler ki, Allah’a verdikleri söze sadık kalırlar. Onlar, Allah’a vermiş oldukları sözden asla dönmezler. Allah’ın, korunmasını emrettiği bağı korurlar. Onlar, Rablerine saygıda kusur etmezler. Hesabın hüsrân ile sonuçlanmasından korkarlar.”**¹

Peygamberimiz (s.a.s) de okumuş olduğum hadisi şerifte şöyle buyuruyor: **“Ben ahlaki güzellikleri tamamlamak için gönderildim.”**²

Kardeşlerim!

Öyle konuşmalar vardır ki bütün bir tarihi, bir medeniyeti özetler. İşte bu konuşmalardan biri olan, Cafer-i Tayyar’ın, Habeş Kralı Necaşi’nin huzurunda yaptığı ve İslam medeniyetini özetleyen konuşmasını sizlerle paylaşmak istiyorum.

Zira Cafer-i Tayyar’ın bu konuşması, Resûl-i Ekrem’in hayatını, gayesini, mesajını, risaletini özetleyen bir konuşmaydı. Afrika’nın ve insanlığın kararlı idrakini aydınlatan bir konuşmaydı. Necaşi’yi kavmiyle birlikte Muhammed Mustafa (s.a.s)’e ümmet kılan bir konuşmaydı.

Kardeşlerim!

Cafer, henüz 25 yaşlarında bir delikanlıydı. Eşi Esma ile birlikte Mekke’den bazı müminlerle beraber Habeşistan’a hicret etmişti. Kuşatma altındaki müminleri Habeşistan’a götürmüştü. Aslında Resûl-i Ekrem’in emriyle bir Medine, bir yurt aramaya gitmişti. Bundan haberdar olan müşrikler, Müslümanları iade etmesi için Necaşi’ye bir heyet gönderdi. Heyetin başkanı olan Amr b. As, Necaşi’nin huzuruna çıktı ve şu sözleriyle Müslümanların iade edilmesini istedi: “Ey Hükümdar! Bizden akli ermeyen bazı gençler, senin ülkeneye sığındılar. Onlar, atalarının dinini terk ettiler. Senin dinine de girmediler. Bizim de sizin de bilmediğiniz yeni bir din icat ettiler. Onların babaları, amcaları, yakın akrabaları, onları geri yollaman için bizi sana elçi olarak gönderdi.

Onlar, bu kimselerin kusurlarını ve kabahatlerini sizden daha iyi bilirler.”

Aziz Kardeşlerim!

Necaşi, Amr’ı dinledikten sonra, kendisine sığınan müminleri de dinlemeye karar vermişti. Onları huzuruna çağırdı. Cafer ve arkadaşları, içeri girerken gelenekte olduğu üzere kralın huzurunda secdeye kapanmamışlardı. Necaşi, bunun sebebini sorduğunda, “Biz, Allah’tan başka kimsenin önünde secde etmeyiz.” diyerek cevap verdi Cafer. Afrika kıtası, bu sözü ilk defa onun ağzından duymuştu. Cafer, sözlerine şöyle devam etti: “Ey hükümdar! Biz, cahiliye zihniyetine sahip bir kavimdik. Ağaçtan, taştan yapılmış putlara tapardık. Kendiliğinden ölmüş murdar hayvanları yedik. Helal-haram nedir bilmezdik. Kız çocuklarımızı diri diri toprağa gömerdik. İnsanlık dışı bütün kötülükleri işledik. Akrabamızla ilgilenmezdik. Komşuluk hakkı diye bir hak tanımazdık. Kuvvetli olanlarımız, zayıf olanlarımızı ezerdi. Zenginlerimiz, fakirlerin sırtından geçinirdi. Hak ve hukuka riayet etmezdik.

Biz bu haldeyken Allah Teâlâ, bizim içimizden asil, doğru, emin, güvenilir, iffetli bildiğimiz birini Peygamber olarak gönderdi. O, bizi bir olan Allah’a imana davet etti. Yalnızca O’na ibadet etmeye çağırdı. Atalarımızdan miras kalan putlara tapmaktan bizleri kurtardı. Doğru söylemeyi öğretti. Emanete riayet etmeyi öğretti. Akrabayla iyi geçinmeyi öğretti. Komşuları gözetmeyi öğretti. Bütün kötülük ve günahları, kan dökmeyi haram kıldı. Yalancı şahitlik yapmaktan, yetim malına el uzatmaktan men etti. Namuslu kadınlara iftira atmaya yasakladı. Biz de onu doğruladık, “amenna ve saddekna” dedik. Allah’tan ona gelenlere tâbi olduk. Onun haram kıldıklarını haram, helal kıldıklarını helal kabul ettik. Sadece Allah’a ibadet ettik. O’na hiçbir şeyi ortak koşmadık.

Halkımız bu sebeple bize düşman oldu. Bize zulmettiler. Allah’ı bırakıp eskisi gibi putlara tapmamızı istediler. Dinimizi yaşayamaz olduk. Baskı ve zulümler dayanılmaz bir noktaya geldiğinden senin ülkeneye sığındık. Senin adaletine geldik. Seni başkalarına tercih ettik. Senin himaye ve komşuluğuna can attık. Ey Hükümdar! Biz senin yurdunda hiçbir kötülüğe maruz kalmayacağımızı umut ediyoruz.”³

Kardeşlerim!

Hutbemizi şu duayla bitirmek istiyorum:

Rabbimiz! Bizleri tevhid inancından, Efendimizin yolundan ve vahdet şuurundan ayırma!

Rabbimiz! Bizleri Efendimizin öğrettiği güzel hasletlere bağlı kalan ve hayatı boyunca onları muhafaza eden müminlerden eyle!

¹ Ra’d, 13/20-21.

² İbn Hanbel, II, 381; Muvatta, Hüsnü’l Hulk, 1.

³ İbn Hanbel, I, 202.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْمَ اعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ
وَأَنِ اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
تَرَكْتُكُمْ عَلَى الْمَحَجَّةِ الْبَيْضَاءِ، لَيْلَهَا كُنْهَارُهَا

DÎN-İ MÜBÎN-İ İSLAM

Cumanız mübarek olsun Aziz Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: “Ey İnsanlar! ‘Şeytana tapmayın. O, sizin apaçık düşmanınızdır. Sadece bana kulluk edin. İşte dosdoğru yol budur.’ diyerek sizden söz almadım mı?”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Ben size gecesı gündüz gibi, apaçık bir yol bıraktım.”²

Kardeşlerim!

Hız. Ömer anlatıyor: Bir gün Peygamberimiz (s.a.s)’in yanında oturuyorduk. Bir adam çıkageldi. Elbiseleri bembeyazdı. Saçları simsiyahtı. Üzerinde bir sefer, bir yolculuk izi yoktu. Aramızda onu tanıyanımız da yoktu. Peygamberimiz (s.a.s)’in huzurunda oturdu. Dizlerini Resûl-i Ekrem (s.a.s)’in dizlerine yasladı. Ellerini de dizlerinin üzerine koydu. Ve dedi ki: يَا مُحَمَّدُ

“Ey Muhammed! Bana İslam’ı anlat.”

Resul-i Ekrem (s.a.s); “İslam; Allah’tan başka ilah olmadığını Muhammed’in Allah’ın elçisi olduğunu kabul etmen, namazı dosdoğru kılman, zekâtı vermek, Ramazan orucunu tutman ve eğer imkânın varsa hacetmendir.” buyurdu. Gelen zat, “doğru söyledin” dedi. Hız. Ömer diyor ki: “Adama şaşırdık, hem soru soruyor, hem de tasdik ediyordu”. Sonra o kişi

“bana iman anlat” dedi. Allah Resulü

(s.a.s) “İman; Allah’a, meleklerine, peygamberlerine, kitaplarına, ahiret gününe, kadere, hayrın ve şerrin Allah’tan olduğuna inanmandır.” dedi. Bu cevap üzerine adam, yine “doğru söyledin” dedi. Bu sefer

“Bana ihsanı anlat” dedi. Fَاُخْبِرْنِي عَنِ الْإِيمَانِ

Peygamberimiz (s.a.s): “İhsan, Allah’ı görüyormuşçasına O’na ibadet etmendir. Her ne kadar sen O’nu göremesen de O, seni her an görüyor” karşılığını verdi. Adam yine “doğru söyledin” dedi. O zat, bir soru daha sordu; فَاُخْبِرْنِي عَنِ السَّاعَةِ “Kıyamet

ne zaman kopacak” dedi. Resul-i Ekrem (s.a.s): “Bu konuda kendisine soru sorulan kimse, soruyu sorandan daha bilgili değildir” buyurdu. O şahıs aramızdan ayrılıp gidince, Peygamberimiz (s.a.s): “Bu soruları soran kimdi biliyor musunuz?” dedi. “Allah ve Resulü daha iyi bilir” dedik. Efendimiz (s.a.s):

“O Cebrail idi, size dininizi öğretmek için geldi” buyurdu.³

Kardeşlerim!

İslam kaynaklarında Cibril hadisi diye bilinen bu hadis, bize İslam’ın şartlarını, imanın esaslarını, ahlakın ilkelerini açık bir şekilde göstermiştir. Buna göre İslam, açık, net, sade, arı, duru ve berraktır. Bu kadar açık hükümler varken, elde Kur’an gibi bâkî bir hakikat bulunuyorken, Yüce Dinimiz İslam’ı; sır, gizem, rüya, keşif, kerametler ve gelecek tasavvurları üzerine bina etmeye kalkışmak asla kabul edilemez. En büyük keramet daima sırat-ı müstakim üzere olmaktır.

Önümüzde Peygamberimiz (s.a.s) gibi büyük bir rehber varken, kurtarıcı beklentileri içerisinde, kıyamet alametleri üzerinden bir din ihdas etmek asla kabul edilemez. Hassaten Kur’an’ın “أَضَاعَتْ أَخْلَامُ” diye tarif

ettiği “karmakarışık rüyalar” üzerine asla bir din bina edilemez. Allah’ın açık hükümleri dururken, heva ve heves eseri olan rüyalarla amel edilemez. Resûl-i Ekrem (s.a.s)’in sahih hadisleri dururken rüyalarla iyi kötüye, kötü iyiye dönüştürülemez. Zulüm ve haksızlık rüya üzerine bina edilemez. Zira Peygamberlerin rüyası dışında hiçbir kimsenin rüyası bir bilgi kaynağı olarak kabul edilemez. Rüyalarla insanların vicdanları, gönül dünyaları istismar edilemez.

Aziz Kardeşlerim!

Cebrail (a.s)’ın kıyamet ne zaman kopacak? sorusuna Peygamberimiz (s.a.s)’in verdiği cevap çok manidardır; “Bu konuda kendisine soru sorulan kimse, soruyu sorandan daha bilgili değildir” buyurmuştur. Buna rağmen gayb âlemine dair, Peygamberimiz (s.a.s)’in bile “ben bilmiyorum” dediği bilgilerle akılları karıştırmak, zihinleri bulandırmak beyhudedir. Bugün birilerinin gayptan verdiği haberler üzerine hayatımızı bina etmemiz anlamsızdır. Gayb ve melekût âlemine dair kıyamet senaryoları üzerinden dini anlamak, dini okumak kabul edilemez.

Kardeşlerim!

Bize düşen ahirete inanmak ve ona hazırlanmaktır. Bir gün bir sahabi, Allah Resulü’ne “kıyamet ne zaman kopacak?” diye sorduğunda, Peygamberimiz (s.a.s), “O gün için ne hazırladın?” diye cevap verdi.⁴ Allah Resulü (s.a.s), bu cevabı ile bize kıyametin ne zaman kopacağıyla ilgilenmek yerine, ondan sonrası için ne hazırladığımızı sorgulamamızı öğütlemektedir.

Kardeşlerim!

Hutbemi Kur’an-ı Kerim’de bize öğretilen bir dua ile bitiriyorum.

رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ

“Rabbimiz! Bizi doğru yola eristirdikten sonra kalplerimizi saptırma, bize tarafından bir rahmet bağışla. Kuşku yok ki lütfu bol olan yalnız sensin”⁵

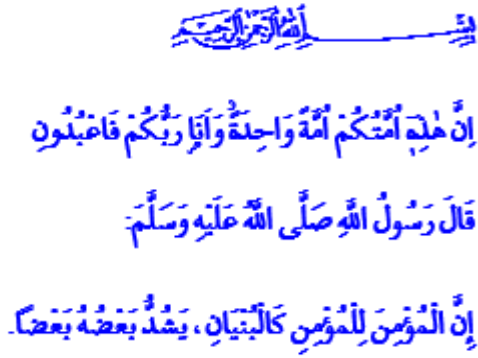
¹ Yasin, 36/60-61.

² İbn Mâce, Mukaddime, 43.

³ Buhâri, İman, 37.

⁴ Müslim, Birr, 164, Tirmizî, Zühûd, 50.

⁵ Âl-i İmrân, 3/8.

ÖRNEK ÜMMET OLABİLMEK

Cumanız Mübarek Olsun Aziz Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz, şöyle buyuruyor: **“Doğrusu sizin ümmetiniz yani İslam ümmeti bir tek ümmettir. Ben de sizin Rabbinizim. Öyleyse bana ibadet ediniz”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“Müminlerin birbirlerine olan bağlılığı, birbirine kenetlenerek inşa edilmiş bir binanın tuğlaları gibidir.”**²

Kardeşlerim!

Sahabeden birkaç kişi, Mescid-i Nebevi’de kendi aralarında sohbet ediyorlardı. O esnada sahabeden Selman, mescide girdi. Bunun üzerine sohbet etmekte olanlardan birisi yanındakilere sırayla “aileniz, soyunuz sopunuz nedir?” diye sordu. Sohbet halkasında bulunanlardan her biri kendi ailesini, soyunu sopunu överek zikretmeye başladı. Nihayet bu şahıs, Selman’a dönerek “Senin soyun sopun, sülalen nedir ey Selman?” dedi. Aslında bu soruyla onu zor durumda bırakmayı arzuluyordu. Zira onun Selman’la arasında şahsi bir problemi vardı. Herkes Selman’ın ne diyeceğini merakla beklerken şu ibretlik sözler döküldü dilinden:

أَنَا سَلْمَانُ ابْنُ الْإِسْلَامِ Ben İslam oğlu Selman'ım.

Ben dalaletteydim, Allah KUNT صَلَّاهُ فَهَدَانِي اللَّهُ بِمُحَمَّدٍ
beni Muhammed Aleyhisselam ile hidayete erdirdi.

كُنْتُ فَقِيرًا فَأَغْنَانِي اللَّهُ بِمُحَمَّدٍ Ben fakirdim, Allah beni

Muhammed Mustafa'yla zenginleştirdi.

كُنْتُ مَمْلُوكًا فَأَعْتَقَنِي اللَّهُ بِمُحَمَّدٍ Ben köleydim, Allah beni

Muhammed Mustafa'yla özgürleştirdi.”

Bu konuşmaları duyan Hazreti Ömer topluluğun yanına gelerek, “Benim kim olduğumu, benim de soyumu sopumu öğrenmek ister misiniz?” diye sordu. Ve sonra dedi ki: “أَنَا عَمْرُ بْنُ الْإِسْلَامِ أَخُو سَلْمَانَ بْنِ الْإِسْلَامِ” Ben de İslam oğlu Ömer’im, İslam oğlu Selman’ın kardeşiyim.”

Kardeşlerim!

Din-i Mübin-i İslam, iki büyük temel üzerine inşa edilmiştir: Birisi tevhit, diğeri vahdettir. Tevhit, Allah'ın birliğine imandır, Allah'ın vahdaniyetini ikrardır.

Kur'an-ı Kerim bir tevhit kitabıdır. Bütün peygamberler ve Hatemü'l-Enbiya Muhammed Mustafa (s.a.s), bir tevhit peygamberidir. Allah'ın bize farz kıldığı bütün ibadetler; namazımız, orucumuz, haccımız, kurbanımız, zekâtımız, her biri birer tevhit eylemidir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Tevhitten sonra en büyük temel ilke vahdettir, müminler arasında birliktir. Birlik olmadan ümmet olmaz, ümmet olmadan tevhid olmaz. Tevhid ve vahdet olmadan da Yüce Rabbimizin, şu âyet-i kerimesinin gayesi gerçekleşmez: **“Siz, insanlar için var kılınmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten alıkoyarsınız ve siz Allah’a iman edersiniz.”**³

Aziz Müminler!

Bu âyet-i kerime bizlere göstermektedir ki; İslam ümmetinin en büyük gayesi, yeryüzünde iyiliği egemen kılmak, kötülüğü ortadan kaldırmaktır. Her daim ahlak, adalet, fazilet ve iyiliğin yanında yer almaktır. Her türlü kötülüğün, şerrin ve batılın karşısında durmaktır. Nerede bir zulüm, bir haksızlık, bir adaletsizlik varsa ona engel olmak için gayret göstermektir. Zira bu güzellikler, Rabbimizin övgüyle söz ettiği en hayırlı ümmetin vasıflarıdır.

Aziz Kardeşlerim!

Tevhide karşı en büyük günah, en büyük zulüm şirk'tir. Allah'a ortak koşmaktır. Tevhidi bozmaktır. Allah'ın vahdaniyetini ikrardan, O'na imandan yüz çevirmektir.

Vahdete karşı en büyük günah ise tefrikadır. Ümmeti bölmektir. Ümmeti parçalamaktır. Bozgunculuk yapmaktır. Ümmetin arasına fitne, fesat ve nifak sokmaktır. Asabiyet, kin, öfke, nefret, gibi cahiliye kalıntılarıyla kardeşleri birbirine düşürmeye çalışmaktır.

Kardeşlerim!

Bugün müminler topluluğu olarak ümmet bilincini yeniden inşa etmeye ihtiyacımız var. Bugün İslam coğrafyasında barış ve esenliği, şefkat ve merhameti, hak ve hakikati yeniden egemen kılmaya ihtiyacımız var. Unutmayalım ki, örnek ümmet olabilmenin yolu gönülleri bir, gayeleri bir, samimiyet ve sadakatle bezenmiş kardeşler olmaktan geçer.

Aziz Kardeşlerim!

Hutbemizi şu duayla bitirmek istiyorum:
**Allah'ım! Bozgunculuktan, düşmanlıktan,
münafıklıktan, ihanetten ve kötü ahlaktan sana
sığımız. ⁴ Bizleri bu kötülüklerden muhafaza eyle!**

Ümmeti Muhammed'i yeniden ve ebediyen aziz
bir ümmet eyle Allah'ım!

¹ Enbiyâ, 21/92.

² Buhari, Salat, 88; Müslim, Birr ve Sıla, 65.

³ Âl-i İmran, 3/110.

⁴ Ebû Dâvûd, Vitr, 32.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْهَيْكُمُ إِلَهُ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَا مِنْ أَحَدٍ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ صِدْقًا مِنْ قَلْبِهِ
إِلَّا حَرَّمَهُ اللَّهُ عَلَى النَّارِ.

KELİME-İ ŞEHÂDET

Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: “İlâhımız bir tek olan Allah’tır. O’ndan başka ilâh yoktur. O Rahmân’dır, Rahîm’dir.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyurmaktadır: “Kim samimiyetle Allah’tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed’in Allah’ın Elçisi olduğuna şehadet ederse Allah, ona cehennemi haram kılar.”²

Mümin Kardeşlerim!

Bir kelime düşünün; kişiyi mümin ve Müslüman eyleyen. Bir söz düşünün; bizleri kula kul olmaktan kurtarıp sadece Allah’a kul yapan. Bir cümle düşünün; hayatımızın anlamını, yaratılışımızın gayesini ifade eden. Bir söz düşünün ki; insanın ahiretini ve ebedi hayatını kurtaran. İşte bu söz, bu kelime, kelime-i şehadettir. Yani أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ demektir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Kelime-i şehadet, varlık sahnesine çıkışından başlayıp sonsuzluğa uzanan yolda insanın hayatını sürekli aydınlatan bir hakikat beyanıdır.

Kelime-i şehâdet, ömrümüz boyunca mümince bir duruş sergileyeceğimize dair Rabbimize verdiğimiz sağlam bir misaktır.

Kelime-i şehâdet, coğrafyalarımız, dillerimiz, ırklarımız farklı olsa da bizleri aynı inanç, aynı duygu ve aynı ideallerde buluşturan, birbirimize sımsıkı kenetleyen ve Efendimize ümmet kılan bir tevhid ve vahdet beyanıdır.

Kardeşlerim!

Bizler, yeni doğan yavrularımıza isim koyarken onun sağ kulağına “şehâdetleri dinin temeli” olan ezanı okuruz, sol kulağına aynı şehâdeti tekrarlayan kâmeti getiririz. İslâm’la müşerref olacak kimseye öncelikle kelime-i şehâdeti öğretiriz. Hayatının son demlerinde olan kardeşlerimize kelime-i şehâdeti telkin ederiz. Aslında bütün bunlar, insan ömrünün,

kelime-i şehâdetle başlayıp, kelime-i şehâdetle nihayet bulmasının gereğine dair mesajlar içerir.

Aziz Müminler!

Kelime-i şehâdet, İslam’ın özünü oluşturan iki temel üzerine kurulmuştur. Kelime-i şehadetin,

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ şeklindeki birinci kısmı, sadece Allah’a kul olunması, kula kulluk edilmemesi, Allah’tan başka kimseye boyun eğilmemesi anlamına gelir. Bu söz öyle bereketli bir anlam içerir ki; her muhtaç, aradığını onda bulur. Bunu bir mazlum söylediğinde, “Zalimin zulmü varsa mazlumun Allah’ı var.” demiş olur. Bunu bir yetim, kimsesiz, boynu bükük bir garip söylediğinde, “Dayanağım, sığınağım, ümidim sadece sensin Ya Rabbi!” demiş olur. Bir âlim söylediğinde, “Mutlak bilginin kaynağı sensin Allah’ım. Sen her şeyi hakkıyla bilensin.” demiş olur. Bir idareci, bir yönetici dediğinde, “لا غَالِبَ إِلَّا اللَّهُ” yani “Rabbim! Senden başka galip yoktur. Güç ve kuvvetin yegâne sahibi sensin. Ben de senin bir kulunum.” demiş olur.

Değerli Kardeşlerim!

Kelime-i şehâdetin أَشْهَدُ أَنْ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ şeklindeki ikinci kısmı, İslam Peygamberi Muhammed Mustafa (s.a.s)’in peygamberliğini kabul ve tasdiktir. Bu söz, “Allah bizleri yarattı ve başıboş bırakmadı. Rızasına uygun bir hayatı nasıl yaşayacağımızı öğretmek için bizlere elçiler gönderdi. Bizi önemsemi. Bizleri Son peygamber Muhammed Mustafa (s.a.s)’e ümmet olmakla şereflendirdi.” demektir. “Bizler, Kur’an ile birlikte Peygamberimizin sünnetine ve rehberliğine tabi olacağız.” diye söz vermektir.

Kardeşlerim!

Unutulmamalıdır ki, kelime-i şehâdet bir bütündür. Sadece أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ deyip أَشْهَدُ أَنْ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ kısmını kabul etmeyen kişi iman etmiş olmaz. Zira Allah’a, Peygamberimize ve onun getirdiklerine tereddütsüz bir şekilde inanmadan mümin olunamaz.³ Bu esas, bidayetinden kıyamet sabahına kadar İslam’ın, asla değişmeyecek olan bir hakikatidir.

Aziz Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, bizleri kelime-i şehâdetin bereketinden bir an olsun mahrum bırakmasın. Bizleri onun doğrultusunda bir hayat sürenlerden, her nefesini de son nefesini de kelime-i şehadet ile tüketenlerden eylesin.

¹ Bakara, 2/163.

² Buhârî, İlim, 49.

³ Nisâ, 4/150-151; A’raf, 7/158.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ. مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ
إِيَّاكَ تَعْبُدُ وَإِيَّاكَ تَسْتَعِينُ ...

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَفْرَأْ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ.

ÜMMÜ'L-KİTAP: FATİHA

Cumanız Mübarek Olsun Aziz Kardeşlerim!

Yüce Kitabımız Kur'an-ı Kerim'de bir sure vardır ki; onun adı, Ümmü'l-Kitap'tır, yani Kitab'ın anasıdır. Rabbimiz, Kerim Kitabına onunla başlamıştır. ¹ Peygamber Efendimiz (s.a.s) de, bütün namazlara onunla başlamamızı istemiştir.²

Kardeşlerim!

İşte bu sure, hepimizin bildiği Fâtiha'dır. Allah Resûlü, Fâtiha'nın, Rabbimiz ile aramızda bir konuşma, bir diyalog olduğunu haber vermiştir. Bizlere sayısız nimetler bahsettiği ve bizleri muhatap kabul ettiği için Fâtiha'nın hemen başlangıcında Rabbimize hamd ederiz. **"Hamd, övgü, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur."** dediğimizde, Âlemlerin Rabbi, **"حَمْدِي عَبْدِي"** "Kulum bana hamd etti." buyurur.

Bizler, **"O, Rahmân ve Rahîmdir."** dediğimizde, Yüce Allah, **"أَتَى عَلَى عَبْدِي"** "Kulum bana senâ etti. Beni övdü, methetti." buyurur.

Bizler, **"O, hesap gününün, âhîret gününün sahibidir."** dediğimizde, Rabbimiz, **"حَمْدِي عَبْدِي"** "Kulum beni yüceltti." buyurur ve Fâtiha'nın bu ilk bölümünde bizim kendisine hamd-ü senâ etmemiz vesilesiyle hoşnutluğunu ifade eder.

Fâtiha'nın ikinci bölümünde ise halimizi ve isteklerimizi Rabbimize arz ederiz. **"إِيَّاكَ تَعْبُدُ وَإِيَّاكَ تَسْتَعِينُ"** **"Yalnız sana ibadet eder ve yalnız senden yardım dileriz."** dediğimizde, Rabbimiz, **"هَذَا بَيْنِي وَبَيْنَ عَبْدِي وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ"** "Bu, kulum ile benim aramdadır. Kulumun isteğine icabet edeceğim." buyurur.

إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ . صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ.

"Bizi doğru yola, kendilerine nimet verdiklerinin yoluna ilet; gazaba uğrayanların ve sapmışların yoluna değil." dediğimizde, Allah Teâlâ, **"هَذَا لِعَبْدِي وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ"** "İşte kulumun bu talebi karşılıksız kalmayacaktır. Kulum ne istiyorsa onundur." buyurur.³

Aziz Kardeşlerim!

Fâtiha, Kerim Kitabımızın muhtevisiyatının, insanlığa gönderiliş amacının özü ve özetidir. Yaratılışımızdaki gaye ve hikmetin bir beyanıdır. Bizler, nazm-ı celili

açtığımızda evvela Fâtiha'yı okuruz. Her gün beş vakit namazda Rabbimizin huzuruna Fâtiha'yla çıkarız. Kelime-i şehâdetle Allah'a verdiğimiz kulluk misakımızı, her gün onunla tazeleriz. Mümin olma ve kalma şuurumuzu, Fâtiha ile diri tutarız. Allah'ın yüceliği, adaleti, engin merhameti ve sonsuz kudretini tekrar tekrar onunla idrak ve ikrar ederiz. Rabbimize şükürümüzü, hamdimizi, övgümüzü, minnetimizi her gün onunla dile getiririz. Bir beşer olarak kusurlarımızı, niyazımızı, mağfiret talebimizi her gün Rabbimize onunla arz ederiz.

Gönüllerimize Fâtiha'yla şifa dileriz. Dert ve sıkıntılarımıza onunla deva ararız. Hâsılı yaratılışımızı ve varlığımızı anlamlandıran Fâtiha, kalplerimize dermandır. Akıllarımıza rehberdir. Bitmez tükenmez bereketlere açılan rahmet kapımızdır.

Kardeşlerim!

Namazların her rekâtında Fâtiha'yı okumamızın istenmesi, sadece dilimizle onu terennüm etmek için değildir. Bilakis, onu derinden kavramak ve hayatımıza onun anlamıyla yön vermek içindir. Zira Fâtiha'nın her âyeti, her kelimesi, mümince bir bilinç, mümince bir duruş, mümince bir hayat bahşeder bizlere. Gönüllerimize ferahlık verir. Gözlerimizin ve zihinlerimizin önünde muazzam bir ideal ve ufuk açar.

Fâtiha, her gün bizim için yeni bir canlanışa, yeni bir dirilişe vesile olur. Rabbimize sunduğumuz özlü bir dilekçemizdir o. Besmele ile dilekçeyi sunduğumuz makamı belirtiriz. Hamd ile o makamın sahibini yüceltiriz. "Rahman" ve "Rahim" isimlerinin verdiği ümit ile "dîn gününün sahibi" ifadesinin verdiği korku arasında Rabbimizin huzuruna çıkarız. Tüm acizlik ve güçsüzlüğümüzle arzu halimizi Rabbimize sunarız. Biliriz ki; sığınağımız, dayanağımız, tükenmeyen ümidimiz yalnızca O'dur. Kendisine kullukta bulunulacak, el açılıp medet umulacak yegâne güç ve kudret O'dur. Bizi sırât-ı müstakiminde, yani Kur'an'ın, peygamberlerin, şehitlerin, salihlerin, iyilerin dosdoğru yolunda sabit kılacak O'dur. Bizi gazap ve azabından koruyacak, bu yolun sonunda ebedi nimetlere ulaştıracak olan da yine yalnızca Yüce Rabbimizdir.

Kardeşlerim!

Siirt ilimizin Şirvan ilçesinde bulunan maden ocağında dün gece heyelan nedeniyle oluşan göçükte hayatını kaybeden kardeşlerimize Yüce Rabbimizden rahmet, yakınlarına sabr-ı cemil niyaz ediyorum. Göçük altındaki kardeşlerimizin de salimen kurtarılmasını diliyorum. Rabbimiz, ülkemizi, milletimizi her türlü kaza ve musibetlerden muhafaza eylesin.

Hutbemizi şu dua ile bitirmek istiyorum: Rabbimiz! Bizi ve nesillerimizi, Fâtiha'nın hakikatlerinden ayırma! Bizleri Fâtiha'nın bereketinden mahrum bırakma! Ya Rabbi! Fâtiha'yı çokça okuyan, anlayan ve hayatına yansıtanlardan kıl bizleri!

¹ Fâtiha, 1/1-7.

² Buhârî, Ezân, 95.

³ Müslim, Salât, 38.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

فَإِنَّ حَقَّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْْبُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا

HAYATIN GAYESİ

Kardeşlerim!

Allah Resûlü (s.a.s), genç sahabî Muâz'la yolculuk yapıyordu. Peygamberimiz, üç defa “**Muâz!**” diye seslendi. Muâz ise her seferinde “Buyur ey Allah'ın Resûlü, emrine amadeyim!” diyerek gönülden teslimiyet, sevgi ve hürmetini dile getirdi. Nihayetinde Peygamberimiz, kendisini merakla dinleyen bu sahabe, “**Allah'ın kulları üzerindeki hakkının ne olduğunu biliyor musun?**” diye sordu. “Allah ve Resûlü daha iyi bilir.” cevabını verdi Muâz. Bunun üzerine Efendimiz şöyle buyurdu: “**Allah'ın kulları üzerindeki hakkı, onların Allah'a ibadet etmeleri ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmamalarıdır.**”

Peygamberimiz, bir müddet sonra “**Peki kulların Allah üzerindeki hakkının ne olduğunu biliyor musun?**” diye sordu. Ardından da şu müjdeyi verdi: “**Kendisine kullukta bulunması ve hiçbir şeyi ortak koşmaması halinde Allah'ın, kuluna azap etmemesi ve onu cennete koymasındır.**”¹

Aziz Müminler!

Yüce Rabbimizin üzerimizdeki en büyük hakkı, O'nu tanımamız, O'na kul olmamızdır. O'na teslimiyet ve sadakat göstermemizdir. Zira yaratılış gayemiz, Allah'ın varlığına ve birliğine şeksiz şüphesiz iman etmektir. Her türlü azamet ve yüceliğin, yalnızca Allah'a ait olduğunu kabul etmektir. O'nun emir ve yasakları doğrultusunda bir hayat sürmektir.

Kardeşlerim!

Bütün mahlûkatı yaratan Rabbimiz, kerem ve cömertlikte eşsizdir. O'nun bizlere ihsan ettiği nimetler saymakla bitmez. Aldığımız nefesten, içtiğimiz suya; yediğimiz lokmadan, harcadığımız zamana, her şey O'nun bizlere lütfudur. Aklımız, gönlümüz, sevgi ve merhametimiz, birbirimize olan muhabbetimiz hep O'nun bizlere ikramıdır.

O halde bize ömrümüzü, türlü nimetleri, hâsılı varlığımızı bağışlayan Allah'a ne kadar şükretsek az değil midir? Rabbinin bunca nimetini görmezden

gelerek, insanın sorumluluklarını ihmal etmesi ve başıboş bir hayat sürmesi hiç insana yakışır mı?

Kardeşlerim!

Varlık amacımız, Allah'a iman ve kulluğun yanında yeryüzünü imar etmektir. Yeryüzünde sevgi, saygı, şefkat ve merhameti yaymaktır. Hepimizin ortak yurdu olan dünyamızda iyiliği egemen kılmaktır. Her daim adaleti yüceltmektir. Hakk ve hakikate tercüman olmaktır. Batıla karşı hakkın, zalime karşı mazlum ve mağdurun, cehalete karşı ilim ve irfanın yanında yer almaktır. Fitne, fesat, zulüm, savaş, katliam gibi her türlü kötülüğün karşısında durmaktır.

Aziz Kardeşlerim!

Bugün, genelde insanlık özelde ise İslam coğrafyası, barış ve huzurun, emân ve selamın, güven ve sükûnetin özlemini duymaktadır. Unutulmamalıdır ki; bütün bu güzellikler Kur'an'ın bâkî hakikatlerinde, Peygamberimiz (s.a.s)'in çağlar üstü örneğinde mevcuttur. Yeter ki müminler olarak bizler, hayatımızı bu güzelliklerle tezyin edelim. Yeter ki bu güzellikleri uygun bir lisanla, hikmetli bir üslupla insanlık ailesine takdim edebilelim.

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, ölümü ve hayatı hangimizin daha güzel işler yapacağını sınamak için yarattığını haber vermiştir.² Öyleyse şu kısacık imtihan dünyasında bize düşen, muhabbetullah ile dolu bir gönle, Allah'ı zikreden ve O'na şükreden bir dile, salih amellerle geçirilen bir ömre sahip olmaktır. Fâni dünyamızı imar ederken, ebedi yurdumuz olan âhireti mamur etmeyi unutmamaktır. Yüce Rabbimizin, rızası uğrunda hiç bir gayreti zayi etmeyeceği ümidi ile yaşamaktır. Yeter ki bizler, sadece O'na dayanıp güvenelim. Yeter ki “**Benim namazım, her bir ibadetim, hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi Allah içindir.**”³ diyerek her daim Rabbimizle, Rabbimiz için yaşayalım.

Kardeşlerim!

Geliniz! Gaye-i hayatımız üzerinde bir kez daha düşünelim. Varlık gayemiz doğrultusunda bir hayat yaşamaya gayret edelim. Rabbimize yüz akıyla dönmeye çalışalım. Böylelikle ömrümüzün nihayetinde şu ilahi müjdeyi duyabilmek için ümidimiz her daim diri kalsın: “**Ey huzur içinde olan nefis! Sen O'ndan, O da senden razı olarak Rabbine dön! İyi kullarımın arasına gir. Cennetime gir.**”⁴

¹ Buhârî, Cihâd, 46; Müslim, İmân, 48.

² Mülk, 67/2.

³ En'âm, 6/162.

⁴ Fecr, 89/27-30.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ
وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
لَا يَرْحَمُ اللَّهُ مَنْ لَا يَرْحَمُ النَّاسَ.

YERYÜZÜNÜN KÜÇÜK VE ONURLU HALİFESİ: ÇOCUK

Kardeşlerim!

Küçük yaşlardan itibaren Peygamberimiz (s.a.s)'in yanında yetişen Enes (r.a)'in Ebû Umeyr isminde bir kardeşi vardı. Kuşları çok seviyordu Ebû Umeyr; serçe besliyordu. Bir gün bu küçük çocuğun mahzun hali Efendimizin dikkatini çekmişti. Nedenini sordu. Ebû Umeyr'in serçesinin öldüğünü ve bundan dolayı çok üzüldüğünü öğrendi. Bunun üzerine Rahmet Elçisi, Ebû Umeyr'in yanına gitti, şefkatli elleriyle onun başını okşadı ve onu teselli etti. Üstelik bununla da yetinmedi. Küçük arkadaşının evine taziyeye gidip onunla uzunca bir süre sohbet etme büyüklüğünü de gösterdi.¹

O bir şefkat elçisiydi. O, bir merhamet pınarıydı. Kaybettiğimiz çocuk yanımızı bizlere yeniden o hatırlattı. Özlediğimiz masumiyetimizle bizi yeniden o tanıştırdı. Onun için çocukluk ve çocuklar, insanın içindeki cennetin nefesi idi.

Aziz Müminler!

Çocuk, göz aydınlığıdır, gözün nurudur; bize Kur'ân böyle öğretir, böyle söyler.² Göz, nurunu yitirdiği zaman, önünü göremez, istikbalini kaybeder. Aile ve toplumun istikbal de çocuklardır. Çocuk ihmal edilir, ötelenir ve örselenirse aile ve toplum, geleceğini göremez. İnsanlık, çocuk için iyilik düşünmedikçe, dünyayı çocukların geleceğine göre tasarlamadıkça huzura kavuşamaz. Çocuğa "yeryüzünün küçük ve onurlu halifesi" gözüyle bakmadıkça felah bulamaz. Şu bir gerçektir ki; bütün çocuklar masumdur ve bütün çocuklar her türlü güzelliği hak eder.

Kıymetli Kardeşlerim!

Üzülerek belirtelim ki; bugün dünya çocukları, doğuştan sahip oldukları haklardan mahrumdur. Onlar, Peygamberimizin merhametine ne kadar da muhtaçtır. Zira şefkat ve merhamet yoksunu günümüz dünyasında pek çok çocuk ihmal edilmekte, türlü istismarlara maruz bırakılmaktadır. Kimi çocuklar, barınma, beslenme, sağlık, eğitim gibi en temel haklarından mahrum kalmaktadır. Kimileri taşıyamayacakları bedensel ve duygusal yükler altında ezilmektedir.

Kimileriye acımasızca sokağın yalnızlık ve sahipsizliğine, açlık ve ölüme terk edilmektedir.

Aziz Müminler!

Gönül coğrafyamızdaki çocukların her gün arş-ı âlâya yükselen feryatları yüreklerimizi dağlamaktadır. Musul'da, Halep'te, Arakan'da ve daha pek çok İslam beldesinde her gün onlarca, yüzlerce yavru zulüm altında inlemektedir. Nicesi ya sakat kalmakta ya yetim bırakılmakta ya da hunharca katledilmektedir. Bugün ümmetin geleceği, zulüm ve vahşetin, savaş ve şiddetin karanlıklarında yok olmaktadır. Kendilerine huzurlu bir dünya bırakmamız gereken nice yavru, dehşet içinde kıvranmaktadır. İnsanca yaşayabileceği bir diyar ararken Aylan çocukların cansız bedenleri, umutlarıyla birlikte kıyıya vurmaktadır. Aslında kıyıya vuran, sadece çocukların cansız bedenleri değil, tüm insanlığın insaf ve istikbalidir. Üzerine yağın bombaların altında Ümran çocuklar, kendisine uzanacak bir yardım eli beklemektedir. Aslında göçük altında kalan, bütün insanlığın vicdan ve merhametidir. Nice masum, mazlum ve mağdurlar, her gün insanlığı Yüce Yaratan'a şikâyet etmektedir.

Kardeşlerim!

Unutmamalıyız ki, çocukların varlığı bizim için bir imtihandır. Yazık ki her geçen gün kaybediyoruz bu imtihanı. Yeryüzündeki her bir çocuğun gözyaşından biz sorumluyuz. Hesap günü yetimlerden sorulacağız, öksüzlerden, evsizlerden sorgulanacağız.

Öyleyse artık uyanmalıyız kardeşlerim. Çocuklara daha erdemli bir insanlık, daha güzel bir dünya bırakmak için çalışmalıyız. Her geçen gün etrafımızı saran kötülüklerle hep birlikte mücadele etmeliyiz. Bilhassa ümmetin yetimlerine şefkatle kol kanat germeliyiz. Peygamberimiz (s.a.s)'in "İnsanlara merhamet etmeyene Allah da merhamet etmez."³ uyarısı gereği merhameti kendimize şiar edinmeliyiz. Evlatlarımızı rahmet ve şefkat ikliminde yetiştirmeliyiz. Onların o tertemiz gönüllerinde var olan Allah sevgisini pekiştirmeliyiz. Peygamberimizin örnek ahlakını yavrularımıza iyi tanıtmalıyız.

Kardeşlerim!

Biliyorsunuz, yavrularımızı gönderdik ahirete. Yüreğimize düştü ayrılık ateşleri. Adana'nın Aladağ ilçesindeki öğrenci yurdunda meydana gelen yangın, hepimizin yüreğini yaktı. Bu elim olayda vefat eden yavrularımıza ve kardeşlerimize Allah'tan rahmet, yaralılara acil şifalar diliyorum. Rabbimiz, anne-babalarına ve yakınlarına sabr-ı cemil ihsan eylesin. Milletimizin başı sağ olsun.

Yüce Rabbimiz, bizlere çocuklarımız için daha güzel, daha güvenli bir dünya kurmayı nasip etsin.

¹ Buhârî, Edeb, 112; Ebû Dâvûd, Edeb, 69.

² Furkân, 25/74.

³ Buhârî, Tevhid, 2.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ

وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

وَاللَّهُ فِي عَوْنِ الْعَبْدِ مَا كَانَ الْعَبْدُ فِي عَوْنِ أَخِيهِ

HALEP'TE İNSANLIK ÖLMESİN!

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ...

Salât ve Selâm Senin Üzerine Olsun Ey Allah'ın Resûlü! Salât ve Selâm Senin Üzerine Olsun Ey Allah'ın Habibi! Salât ve Selâm Senin Üzerine Olsun Ey Âlemlere Rahmet Nebi!

Kardeşlerim!

Önümüzdeki Pazar'ı Pazartesi'ye bağlayan gece hep birlikte Mevlid Kandilini idrak edeceğiz. Kandiliniz şimdiden mübarek olsun.

Yüce Rabbimiz, hutbemin başında okuduğum âyet-i kerime, **“Sizin için; Allah’a ve ahiret gününe kavuşmayı uman, Allah’ı çok zikreden kimseler için Resûlullah güzel bir örnektir.”**¹ buyuruyor. Rabbimiz, bizleri Resûlü’nün örnekliğinden, kutlu yolundan bir an olsun ayırmasın. Âlemlere Rahmet Efendimize duyduğumuz derin hürmet ve muhabbetimizi hiçbir zaman kalbimizden eksik etmesin. Bizleri onu doğru anlayan, doğru tanıyıp tanıtan, insanlığa takdim ettiği güzellikleri hakkıyla yaşayanlardan eylesin.

Aziz Müminler!

Bir şehir düşünün; insanların evlerine bombaların, sofralarına açlığın düştüğü. Bir şehir düşünün; kimyasal silahların acımasızca insanların üzerinde denendiği.

Bir şehir düşünün; kadın, çocuk, yaşlı demeden her gün onlarca masumun hunharca katledildiği. Bir şehir düşünün; mazlumların, mağdurların feryadının her an arş-ı Rahman’ı titrettiği.

Kardeşlerim!

Bir şehir düşünün; hastanelerin ağır bombardıman altında yıkıldığı. Çaresizlikten yaralıların tedavi edilemediği. İlaça hasret bekleyen hastaların yardım çığlığının, sokaklarda yankılandığı.

Bir şehir düşünün; yiyecek ekmeğin, içecek suyun, sığınacak bir evin bulunmadığı. İnsanların soğuktan donarak can verdiği.

Kardeşlerim!

İşte bu şehir, asırlardır gönül bağımızın olduğu Halep’tir. Bugün Halep’te bir medeniyet, bir tarih, bütün insanlığın gözü önünde yok ediliyor. Kadim şehir, insanlarıyla birlikte haritadan siliniyor. Sözün tükendiği noktadayız. İnsanlık olarak tarihin en büyük acılarından birisine, tarifi imkânsız üzüntülere şahit oluyoruz. Egemen güçlerin bölgemizdeki hırs, menfaat ve iktidar kavgası uğruna İslam beldeleri harabeye dönüyor. Bir adım ötemizdeki topraklar feryat, kan ve gözyaşına doydular. Sınırımızın bittiği yerde şiddet ve nefret başlıyor.

Kardeşlerim!

Soralım şimdi hep birlikte kendimize: Zalimler, zaferler devşirirken, mazlumlar tel örgüler önünde beklerken biz susacak mıyız? Kudret sahipleri karşısında dünya Müslümanları olarak sadece yutkunacak mıyız? Buğz etmekle, kahretmekle, ağlayıp, sızlanmakla mı yetineceğiz?

Elbette hayır! Millet olarak bizler hakkı ve hakikati söylemeye, insaf ve vicdana çağırmaya, mazlumların sesi, mağdurların ümidi olmaya devam edeceğiz. Devam edeceğiz ki, insanlık ölmesin!

Bizler, Halep’ten yükselen ve yüreklerimizi dağlayan çocuk çığlıklarını, annelerin çaresiz feryadını, babaların, yaşlıların ah-u eninlerini elbette duyacağız. Duyacağız ki insanlık ölmesin!

Bizler, Halep’ten son bir ümitte bize uzanan elleri elbette boş çevirmeyeceğiz. Çevirmeyeceğiz ki insanlık ölmesin!

Kardeşlerim!

Necip milletimiz, **“Kişi, kardeşine yardım ettiği sürece Allah da ona yardım eder...”**² hadisini her daim şiar edindi. Hiçbir ayırım gözetmeksizin kendisine sığınan bütün muhacirlere ensar oldu. Yeryüzünün her tarafına iyilik ve güzellikler taşıdı. İnsanlığın ölmediğini dünyaya asırlarca bu millet haykırdı. Bugünse sıra Halep’te. Bugün bize Halep’i yaşatmak, yine insanlığın ölmediğini haykırmak düşüyor. Kardeşlerimize yalnız olmadıklarını göstermek, onlara bir umut ışığı olabilmek düşüyor.

Kardeşlerim!

Diyanet İşleri Başkanlığımız, Halep’teki mazlumlar ve mağdurlar için sivil toplum kuruluşlarını bir araya getirerek yeni bir kampanyaya öncülük ediyor. **“Halep’te İnsanlık Ölmesin!”** çağrısıyla başlatılan bu kampanyaya desteklerinizi bekliyoruz. Ve biliyoruz ki; her daim mazlumun sesi, mağdurun ümidi olan necip milletimiz, bu kampanyaya da duyarsız kalmayacaktır. Mazlum ve mağdur kardeşlerine dün olduğu gibi bugün de cömertçe yardım elini uzatacaktır. Yüce Rabbimiz, yaptığınız ve yapacağınız yardımları kabul eylesin.

¹ Ahzâb, 33/21.

² Müslim, Zikir, 38.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

لَزَوَالِ الدُّنْيَا أَهْوَنُ عَلَى اللَّهِ مِنْ قَتْلِ رَجُلٍ مُسْلِمٍ

HER ZORLUKLA BERABER BİR KOLAYLIK VARDIR.

Cumanız mübarek olsun aziz kardeşlerim.

Peygamberimiz (s.a.s)’in dünyayı teşriflerini idrak ettiğimiz Mevlid Kandili’nin arefesinde millet olarak menfur bir terör saldırısına maruz kaldık. İnsanlıktan yoksun cinayet şebekesinin düzenlediği bu meşum saldırıda şehit olan kardeşlerimize bir kez daha Allah’tan rahmet, yaralı kardeşlerimize acil şifalar diliyorum. Rabbimiz, hepimize sabır ve metanet ihsan eylesin. Milletimizin başı sağolsun.

Kardeşlerim!

Cinayetler ister İstanbul’da, ister Halep’te ister Arakan’da işlensin. İnsan öldüren, can alan, insanları katlederek emellerine ulaşmaya çalışanların peşini Yüce Rabbimizin ezeli iki hükmü asla bırakmayacaktır.

Birinci hüküm şudur ki; **“Her kim haksız yere bir cana kıyarsa, bir insanı öldürürse bütün insanları öldürmüş gibidir.”**¹ Masum bir cana kıyan, insanlığı katletmiş bir canı olarak Allah’ın huzuruna gidecektir. İstanbul’da 44 cana kıyanlar, 44 defa bütün insanlığı katlettiler. Halep’te her bir çocuğu katledenler, insanlığı defalarca katlettiler. Bu katliamları gerçekleştirenler, bütün insanlığı katletmiş gibi hesap vereceklerdir.

İnsana kıyan canilerle ilgili Rabbimizin ikinci ezeli hükmü ise şudur: **“Her kim, bir mümini kasten öldürürse onun cezası, ebedi olarak cehennemde kalmaktır.”**² Zira **“Bir Müslümanın öldürülmesi, Allah katında dünyanın yok olmasından daha vahimdir.”**³

Aziz Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, Kerim Kitabımızda **“Şüphesiz her zorlukla beraber bir kolaylık vardır.”**⁴ buyurmaktadır. Bizler inanıyoruz ki; millet olarak, İslam dünyası olarak bugün yaşadığımız sıkıntılar, ebedi değildir. Geçmişte içinden geçtiğimiz zorlu süreçler, bizim için yeni

dirilişlerin habercisi olmuştur. Bugün de hep birlikte yaşadığımız acıların, çektiğimiz zorlukların akabinde yepyeni bir dirilişin, Rabbimizin lütuf ve rahmetinin bizleri beklediğine olan inancımız tamdır. Yeter ki bizler, bu inancımızı, ümidimizi asla yitirmeyelim. Yeter ki bu uğurda üzerimize düşen görev ve sorumlulukları hakkıyla yerine getirelim. Şehitlerimizin uğrunda canlarını verdikleri değerlerimizden, birlik-beraberlik ve kardeşlikten, hak ve adaletten asla taviz vermeyelim.

Gönüllerimizi hiçbir ayırım gözetmeksizin birbirimize sımsıkı kenetleyelim. Aramızdaki ülfet ve muhabbeti zedeleyecek her türlü söylem ve eylemden uzak duralım. Her türlü hile, tuzak ve oyuna karşı uyanık olalım. Hiçbir insani ve ahlaki değer tanımayan cinayet şebekelerinin işlediği cürümler karşısında sükûnet ve itidali elden bırakmayalım.

Aziz Müminler!

Bizler inanıyoruz ki; Allah’ın merhameti, adaleti, mağfireti ne kadar hak ise gazabı, laneti, kahrı da o kadar haktır. Gözünü bile kırpmadan onlarca masum cana kıyanlar ve bunların yanında yer alanlar, elbette hak ettikleri cezayı bulacaklardır. Varlığımıza, değerlerimize, huzurumuza kast edenler, Allah’ın “Kahhar” ismiyle kahrolacaklardır.

Kardeşlerim!

Geliniz bu mübarek vakitte şu gönülden yakarışlarımızla hep birlikte Yüce Rabbimize niyaz edelim:

Rabbimiz! Birliğimize, dirliğimize göz dikenlere, izzetimize, şerefimize kast edenlere fırsat verme! Milletimizi, İslam ümmetini her türlü dahili ve harici düşmanlardan muhafaza eyle!

Halep’te insanlık dışı katliamlara uğrayan masum çocuklara, kadınlara, yaşlılara, hâsılı bütün kardeşlerimize yardım eyle Allah’ım!

Rabbimiz! Sen bizlere metanetli, ferasetli, iradeli olmayı lütfeyle! Terör ve vahşetten, kan ve gözyaşından beslenenlere karşı milletçe yekvücut olmayı nasip eyle! İnkârcılara karşı bize yardım et!

Yâ Rabbi! Bizleri, şehitlerimizin aziz hatıralarına sahip çıkan ve onların canlarıyla bizlere emanet ettikleri ulvi değerlerimizi yaşatanlardan eyle!

¹ Mâide, 5/32.

² Nisâ, 4/93.

³ Tirmizî, Diyât, 7.

⁴ İnşirâh, 94/5-8.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزِنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

لَا يَمُوتَنَّ أَحَدُكُمْ إِلَّا وَهُوَ يُحْسِنُ الظَّنَّ بِاللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

ALLAH'IN YARDIMI MÜMİNLERLE BERABERDİR.

Cumanız Mübarek Olsun Aziz Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Gevşeklik göstermeyin, üzüntüye kapılmayın. Eğer inanmışsanız üstün gelecek olanlar sizlersiniz”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Sizden her biriniz, öleceği güne kadar Allah’a hüsn-i zan besleyerek ümitvar olmaya devam etsin.”²

Kardeşlerim!

İlk Müslümanların “zorluk yılları” adı verilen dönemleri olmuştur. Öyle ki bu zorluk yıllarında Mekkeli müşrikler, Müslümanları meşakkatle dolu boykot yıllarını yaşamaya maruz bıraktılar. Onlara her türlü kötülüğü reva gördüler. Allah’a ibadet etmekten dahi alıkoydular. Sırf Allah’a olan imanlarından dolayı işkenceler yaptılar, kimilerini şehit ettiler.

Fakat Rabbimiz, o zorlukları kendisine gönülden teslim olmuş müminler için hep kolaylıklara dönüştürdü. Bu zorlukların akabinde daima bir kolaylığın, bir rahmetin geleceğini müjdeledi. Bu hususu Rabbimiz, **فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا** “Şüphesiz her zorlukla beraber bir kolaylık vardır.”³ âyet-i kerimesiyle bir kanun olarak insanın hayatına yerleştirdi. Allah Resulü (s.a.s) de, ashabıyla birlikte bütün bu zorlukların üstesinden geldi. Hicretle beraber Müslümanlar cihanşümül bir medeniyetin temelini attılar.

Aziz Müminler!

Bugün de hem millet olarak hem de İslam âlemi olarak, Peygamberimiz ve onu tasdik eden ilk müminlerin yaşadığı zorlukların benzerlerini yaşıyoruz. Kötülük, her geçen gün etrafımızı ve bütün insanlığı kuşatıyor. Bilhassa şiddet ve terörle kalplerimize korku salınmaya, gücümüz zayıflatılmaya çalışılıyor. Bu zorluk zamanlarında biz müminlerin sakınması gereken en büyük tehlike ise ümidin kaybedilmesidir. Tefrikaya düşülmesidir. Birlik ve beraberliğin yitirilmesidir. Kardeşliğe sahip çıkmaktan, mazluma umut olmaktan vazgeçilmesidir.

Kardeşlerim!

Bugün milletimize yöneltilen kötülüklerin üç gayesi vardır. Birincisi, yüzyıllardır bu topraklarda barış ve huzur içerisinde birlikte yaşayan aynı milletin fertlerini birbirine düşürmektir, kardeşler topluluğunu karşı karşıya getirmektir. Milletimizin arasına fitne ve tefrika tohumları ekmektir. Lakin bunlar, beyhude birer çabadır. Zira bizler Malazgirt’te, Çanakkale’de, İstiklal Harbi’nde omuz omuza nice şehitler vererek bu toprakları hep birlikte vatan kılmış bir milletiz. Biz aynı ülkenin, aynı kültürün, aynı tarihin çocukları olduğumuz gibi, aynı dinin, aynı kitabın, aynı peygamberin müminleriyiz.

Bugün de kötülüklerle, şiddet ve teröre karşı milletçe verilecek en büyük cevap, birbirimize daha fazla kenetlenmek, daha fazla sahip çıkmaktır. Kardeşlik misakımızı yenilemektir. Kalplerimizin arasına sokulmak istenen fitne ve fesada asla geçit vermemektir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Milletimizin karşı karşıya olduğu kötülüklerin ikinci gayesi, bizleri umutsuzluğa sevk etmektir. Millet olarak bizim dünyayla, hayatla bağımızı koparmaktır. İncancımızı, bizi millet kılan değerlerimizi, aidiyet duygumuzu, ümidimizi, özgüvenimizi yok etmektir. Lakin bizler, ümitsizliği haram ilan eden bir dinin mensuplarıyız. Şartlar ne olursa olsun geleceğe dair umudunu asla kaybetmeyen bir peygamberin ümmetiyiz.

Kardeşlerim!

İstiklal ve istikbalimizi hedef alan kötülüklerin üçüncü gayesi, milletimizi yeryüzündeki mazlum, mağdur ve mahrumların ümidi olmaktan çıkarmaktır. Oysa bizler, Halep’teki masum yavruların, gönlü yaralı kadınların, beli bükük yaşlıların umudu olmaya devam etmeliyiz. Kaderine terkedilmiş Arakan’daki mazlumların, yüzyıllarca sömürülmüş Afrika’daki mahrumların ümidi olmaya devam etmeliyiz. Bizler bu bilinçle kötüyü karşı iyinin, batıla karşı hakkın, zalime karşı mazlumin yanında durmaya devam etmeliyiz.

Kardeşlerim!

Hutbemizi bitirirken dün sınırimızda milletimizi şer ve kötülüklerden korumak için mücadele ederken ölümsüzleşen aziz şehitlerimize Allah’tan rahmet, milletimize başsağlığı diliyorum. Rabbimiz, aziz milletimize zeval vermesin. İstikbal ve istiklalimize kast edenlere karşı bizlere güç, kuvvet ve metanet ihsan eylesin. Bizleri yolunda sabit kılsın. İnkârcılara karşı nusret ve inayetini, rahmet ve himayesini bizlerden esirgemesin. Âmin

¹ Âl-i İmrân 3/139.

² Müslim, Cennet, 82.

³ İnşirâh, 94/5-8.

Kardeşlerim!

Kıyamet gününde bize yöneltilecek olan ikinci soru, gençliğimizi nerede, nasıl geçirdiğimizdir. Bu soruyu hiçbir zaman zihnimizden çıkarmamalıyız. Zira kimi zaman, ibadet etmeyi, iyi işler yapmayı gençlikten sonraya ertelemek gibi bir yanlışın içerisine düşebiliyoruz. Oysa Peygamberimiz (s.a.s), ideal gençleri, **“Neşeyi ve huzuru Rabbine ibadette bulan gençler”**⁴ diye tarif etmiştir.

Aziz Müminler!

Hesap günü bizlere sorulacak bir diğer soru ise Allah'ın bize lütfettiği kazancımızla ilgili olacaktır. Rabbimiz, malını nereden kazandın, nereye harcadın? Helale harama riayet ettin mi? Yoksulun, ihtiyaç sahibinin hakkını gözettin mi? diye soracaktır bizlere. Zira mal, servet, her türlü imkân ve kazanç Yüce Rabbimizin bizlere birer emanetidir. Bütün bunlar zihnimizi, kalbimizi, geleceğimizi esir almamalıdır.

Kardeşlerim!

Rabbimizin huzurunda bizlere sorulacak bir diğer soru ise, **“وَعَنْ عِلْمِهِ مَاذَا عَمِلَ فِيمَا عِلْمٍ”** ilimle ilgilidir. O gün şu sorulara muhatap olacağız: İlminle amel ettin mi? Onu insanlığın hayrı ve yararına mı kullandın, yoksa kötülükler için bir silaha mı dönüştürdün? İlmin, insanlar arasında güzelliklerin yayılmasına mı vesile oldu, yoksa onu fitne, fesat ve bozgunculuğa mı vesile kıldın? Sahip olduğun ilim, bilgi senin hayatına, ahlakına, ilişkilerine rehberlik etti mi?

Aziz Kardeşlerim!

Her yılın sonu, yeni bir yılın başlangıcıdır aslında. Öyleyse bu yeni başlangıcı vesile kılarak hadiste dile getirilen soruları kendimize yeniden soralım. Unutmayalım ki; ömür sermayesinden geçen bir yılın sonunda kendini ve yaratılış gayesini unutarak, değerlerimizle örtüşmeyen, insan hayatına katkısı olmayan gayr-i meşru tutum ve davranışlar sergilemek bir mümine asla yakışmaz. Yeni bir yılın ilk saatlerinin başka kültürlerle, başka dünyalara ait yılbaşı eğlenceleriyle israfa dönüştürülmesi ne kadar da düşündürücüdür. Sevap-günah, hayır-şer konularında muhasebe yapılması gereken saatlerin, emek harcamadan zengin olmak arzusuyla kumar, piyango gibi şans oyunları ile heba edilmesi ne kadar da üzücüdür.

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, ömrümüzün kalan kısmını geçen kısmından daha hayırlı ve bereketli yaşayabilmeyi bizlere nasip eylesin. Hesabını veremeyeceğimiz bir hayat yaşamaktan hepimizi muhafaza eylesin.

¹ Haşr, 59/18.

² Hâkim, el-Müstedrek, IV, 341.

³ Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 1.

⁴ Buhârî, Ezan, 36.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّعَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ

إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

اغْتَنِمْ خَمْسًا قَبْلَ خَمْسٍ: شَبَابَكَ قَبْلَ هَرَمِكَ، وَصِحَّتَكَ قَبْلَ سَقَمِكَ،

وَعِثَّتَكَ قَبْلَ فُقْرِكَ، وَفَرَاغَكَ قَبْلَ شُغْلِكَ، وَحَيَاتَكَ قَبْلَ مَوْتِكَ

ÖMÜR NİMETİ

Cumanız Mübarek Olsun Aziz Kardeşlerim!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: **“Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının ve herkes, ebedi âlem için ne hazırlamış olduğuna baksın...”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“Beş şey gelmeden önce beş şeyin değerini iyi bil: Ölümünden önce hayatın, meşguliyetten önce boş zamanın, yokluktan önce varlığın, ihtiyarlıktan önce gençliğin ve hastalıktan önce sağlığın”**²

Kardeşlerim!

Kısa bir süre önce hep birlikte yeni bir hicri yıla girdik. Bugünlerde ise miladi yılın son günlerini yaşıyoruz. Ömür sermayemizden bir yıl daha eksildi. Yüce Rabbimiz, hepimize hayırlı, bereketli bir ömür lütfeylesin.

Şu bir gerçek ki; ister hicri, ister miladi olsun. Mühim olan, günlerimizi, yılımızı nasıl değerlendirdiğimizdir. Zamanın birer şahidi olan ay da Allah'ın âyetidir, güneş de Allah'ın âyetidir. Aslolan, Rabbimizin bir nimeti ve emaneti olan zamanın içini nasıl doldurduğumuzdur. Sayılı nefeslerimizi nasıl ve hangi amaçla harcadığımızdır. Ömür sermayemizin her bir ânını, her bir gününü yaratılış ve varlığımızın gayesine uygun olarak kullanıp kullanmadığımızdır.

Aziz Kardeşlerim!

Rabbimizin dünya imtihanında bizlere takdir ettiği kısa bir zaman vardır. Bizler bu zamana “ömür” diyoruz. Beyhude geçirilmiş bir hayata ömür denilemez. Ömür, iyilik ve güzelliklerle geçirilmiş bir hayattır. Ömür, insani ve ahlaki erdemlerle tezyin edilmiş bir hayattır. Ömür, emanet ve sorumluluk bilinciyle iman ve salih amellerle mamur kılınmış bir hayattır.

Kardeşlerim!

Peygamberimiz (s.a.s), **“Kıyamet gününde insanoğlu şu beş şeyden hesaba çekilmedikçe Rabbinin huzurundan bir yere kılmılayamaz.”**³ buyurmuştur. Hesabını vereceğimiz ilk nimet, ömür nimetidir. **“وَعَنْ عُمرِهِ فِيمَا أَفْنَاهُ”** Ömrümüzü nerede, nasıl geçirdiğimizden, zamanımızı nasıl